

Джоун Елиът Пикарт

МЕЧТАТА НА ПЕЙСЛИ

Нови
любовни романи

ДЖОУН ЕЛИЪТ ПИКАРТ МЕЧТАТА НА ПЕЙСЛИ

Превод: Дончо Донев

chitanka.info

Героинята от романа „Мечтата на Пейсли“ е дете на една греховна любов. След смъртта на майка ѝ, нейният истински баща — милиардерът полковник Блэкстоун — иска да завещае огромното си богатство на младото момиче. Опасявайки се, че тя може да се почувства нещастна от неочакваното наследство, Блэкстоун наема детектива Джон-Тревър, за да разбере как живее Пейсли.

Дали обаче плановете на бащата няма да се объркат от неочаквано пламналата любов между дъщеря му и Джон-Тревър?

Дали ще се сбъдне мечтата на Пейсли?

На Ивлин и Мишел Серан. Благодаря ви, приятели.

*„Повелите на сърцето са гласа на
съдбата.“*

Йохан Кристоф
Фридрих фон Шилер

ПРОЛОГ

Джон-Тревър Пейтън отпи глътка бренди от фината, ръчно изработена чаша и с наслада усети как скъпата напитка гали гърлото му като топло кадифе. Той вдигна чашата към очите си и загледа светлината на подскачащите пламъци на огъня, които танцуваха и променяха цвета си през кехлибарената течност. Отпи още една глътка и се усмихна.

— Полковник — каза той, — заради това бренди си заслужава човек да дойде до вашата забравена от Бога планина по всяко време.

Белокосият мъж, седнал срещу Джон-Тревър в меко кожено кресло, вдигна чашата си за наздравица.

— Харесвам мъже, които могат да оценят хубавото бренди — каза полковник Уилям Блэкстоун, — и вие сте го заслужили. След като сте принуден да стоите в Денвър два дни заради тази виелица и сега прекарвате новогодишната нощ с един старец, вместо да сте с компания, без някой да ви е задължавал за това.

— Аз съм си взел своето от новогодишните компании. Тук съм много добре и съм доволен. Но...

— Но сте нетърпелив да научите защо ви повиках този път.

— Да — кимна Джон-Тревър. — Сигурен съм, че не е заради запасите ви от фантастичното бренди.

Полковник Блэкстоун въздъхна и преди да заговори отново, остана загледан в огъня няколко минути.

— Джон-Тревър — каза накрая той, — аз съм стар човек. Това не може да се отрече.

— Седемдесет и пет години не са чак толкова много — отвърна Джон-Тревър.

— Седемдесет и пет — повтори полковникът, — къде отидоха всичките тези години? Седя тук, в моята къща, която струва пет милиона долара, зная, че съм изключително богат и постоянно виждам себе си здрав и силен като вас. Млад, изпълнен с живот, готов да се

заема с всичко. Но, по дяволите, аз съм стар и болките и проблемите ми го потвърждават.

Джон-Тревър кимна като не знаеше какво да отговори.

— Но вие не се интересувате от моите скърцащи кокали — продължи полковникът. — Вие искате да знаете причината, поради която ви поканих тук.

Джон-Тревър въртеше чашата между ръцете си и чакаше старият човек да продължи.

— Преди повече от двадесет и пет години — започна полковникът — аз се влюбих. Това беше първият и последен път, когато истински съм обичал жена. Срегнах я в Париж, където тя беше певица в един нощен клуб. Казваше се Кенди Кейн.

— Как?

Полковникът се засмя тихо.

— Звучи ужасно, нали? Това, разбира се, беше артистичното ѝ име. Фамилията ѝ наистина беше Кейн, но тя прибави Кенди. Кенди Кейн. Господи, колко беше красива! Имаше черна копринена коса, която се спускаше чак до кръста ѝ, и най-тъмните очи, които някога съм виждал. Кожата ѝ беше като атлас.

Полковникът замълча, потънал в спомените си. Джон-Тревър чакаше търпеливо.

— Да-а — каза старият човек, като се изправи в стола си. — Кенди не беше францужойка. Всъщност тя беше американка, но обожаваше Париж. Беше дива и дръзка, изживяваше най-пълноценно всеки един миг от живота си и ставаше неуловима като вятъра, щом усетеше, че се обвързва с някого. Кълнеше се, че никога няма да заживее с мъж и да задуши порива си за свободен живот. Аз се виждах с нея редовно цяла една година, винаги когато натоварената ми програма позволяваше да отида в Париж. Тя се радваше да ме види и се държеше така, сякаш само мене беше чакала. Накрая ѝ предложих да се оженим, но тя отказа и скоро след това ми заяви, че всичко между нас е свършено.

— И вие примирихте ли се?

— Не, не веднага. Трябва да разберете, Джон-Тревър, аз съм човек, свикнал да печели. Навремето изоставях всяка сделка, ако не беше сключена както аз исках, бях много твърд в преговорите. Когато Кенди ми каза, че нашата връзка е приключила, тъкмо довършвах една

сделка за покупка на земя за милиони долари в Тексас, където по-късно откриха няколко петролни кладенеца.

При спомена за това той се усмихна загадъчно и после продължи:

— Предложих повече пари от двама доста влиятелни мъже, които също искаха тази земя, и така си спечелих уважение. Дълго време трябваше да мине, докато започнаха да уважават бедното момче, израснало в едно затънтено ранчо в Колорадо.

— Вие все още обичате да натривате носовете на тези така наречени финансови гении. Спомням си шума, който се вдигна преди няколко години, когато купихте един тридесет и пет етажен небостъргач в центъра на Манхатън изпод носа на нийоркските специалисти по недвижими имоти.

Полковникът кимна.

— Да, това беше сладка победа. Вече не помня колко успешни удара съм направил. А преди двадесет и пет години изобщо не допусках възможността Кенди да не склони да се омъжи за мен.

— И какво стана по-нататък?

— Нищо не я трогна. Сутрин, обед и вечер я засипвах с цветя, откарвах я до нощния бар с кола и я връщах оттам пак с кола. Посещавахме най-хубавите ресторанти. Наех посредник да ни търси имение на Френската Ривиера. Намерих й най-добрия моделиер във Франция, който да оформи гардероба й. Обещавах й целия свят.

— А тя ви отхвърли?

— Да, без никакво колебание. Когато глупаво продължих да настоявам и й подарих не само пръстен с диамант, но също и диамантени обеци с огърлица, тя се разсърди. Върна ги, като ми каза, че не може да бъде купена, и това, че имам пари и власт, не означава, че мога да я притежавам. Каза, че съм убивал хубавите спомени от дните ни, прекарани заедно, което непоносимо я натъжавало. Колкото и да не исках да призная, разбрах, че този път загубих. Не можех да имам Кенди Кейн.

— Това звучи жестоко — каза Джон-Тревър.

— Много. Напуснах Париж и повече не я видях, но никога не можах да я забравя. Никога. Сега, след всичките тези години, миналото ми се слива с настоящето.

Джон-Тревър се наклони напред, опрял лакти на коленете си, с втренчен в полковника поглед.

— Преди една година — продължи старият човек, — когато окончателно се оттеглих от работата, осъзнах, че все по-често и по-често правя равностойна на живота си. И винаги в центъра на мислите ми беше Кенди. Трябваше да разбере добре ли живее, щастлива ли е, нуждае ли се от нещо. И все още в мен беше гореща надеждата, че тя продължава да таи дълбоки чувства към мен, че можем да се оженим и да прекарам последните си години с нея. Затова наех един парижки детектив да я открие.

— Намери ли я?

Полковникът пое дъх на пресекулки.

— Да. Кенди загинала при автомобилна катастрофа преди пет години. На детектива му бяха необходими месеци, за да разбере това.

— О, господи! — възкликна Джон-Тревър, като поклати глава. — Съжалявам.

— Детективът доста се поразтича, за да ми представи пълна картина за живота на Кенди за годините след раздялата ни. Той успя да открие и да спечели доверието на хора, които са я познавали и обичали. От тях събра многото липсващи парчета от мозайката. Преди няколко седмици получих сведенията му и сега аз седя тук, в тази огромна, кънтяща от спомени и мъка къща, и скърбя за Кенди. И отново изживявам спомените от чудесните дни, които прекарахме заедно. Но вече е време да оставя тъгата настрана и да се заема с действия.

— Какви действия?

— Джон-Тревър, аз имам дъщеря, която е на почти двадесет и четири години. Дете, създадено от мен и Кенди.

— Тя никога ли не ви е казвала, че очаква дете от вас? — попита Джон-Тревър, като повдигна вежди.

— Не, но това не ме учудва. Кенди не би ограничила по никакъв начин своята независимост. Ако знаех, щях да преобърна земята и небето, за да бъда част от живота на детето си. Кенди много добре знаеше това. Все пак, както казват приятелите ѝ, тя считала, че след като стане пълнолетна, дъщеря ѝ имала право да знае кой е баща ѝ. Възнамерявала да ѝ каже кой съм на двадесет и първия ѝ рожден ден.

— Но е загинала, преди дъщеря ви да навърши двадесет и една години?

— Да. Според доклада на детектива Кенди няколко години била силно огорчена и ядосана от начина, по който аз се бях опитал да я накарам да се оженим. За това, че се бях опитал да я купя като някаква вещ и да я прибавя към колекцията си от коли, към земите и бизнеса си. Според думите на приятелите ѝ тя била силно наранена. С годините болката като че ли поотминала и тя предпочитала да си спомня само красивите, неповторими мигове от живота ни, а не да се връща на глупавия начин, по който се разделихме. Мъжете непрестанно я преследвали и след като няколко други също се опитали да я купят, тя станала още по-предпазлива към мъжете с пари. Отказвала дори да пийне по чашка с мъж, за когото смятала, че се е отдал прекалено на трупането на пари.

— Това е малко необичайно — каза Джон-Тревър.

— Тя наистина беше такава — отвърна полковник Блакстоун и се усмихна. — Толкова красива, толкова неповторима! — Той замълча за малко и продължи: — Освен непрестанния ѝ стремеж към независимост, тя е била и предана майка. След като се родила дъщеря ни, детето станало най-важното нещо в живота на Кенди. Джон-Тревър, тя е възнамерявала да каже на дъщеря ни кой съм аз. И като баща на детето аз чувствам, че отговорността за това лежи върху мен. Особено след като се убедих, че Кенди е щяла да ми каже това, че е щяла да разкрие моето име на дъщеря ни.

— Предполагам, че е така — каза Джон-Тревър, като кимна с глава.

— Преди повече от десет години — продължи полковникът, — Кенди купила къща в Денвър. Цените на имотите бяха много ниски тогава. Тя платила известна сума в брой и използвала всичките си спестявания, за да остави достатъчно капитал у посредника за изплащане на ипотеката през годините, оставащи до двадесет и първия рожден ден на дъщеря ни. Къщата завещала на нея.

— Разбирам — каза Джон-Тревър. — Тя е искала да приближи дъщеря си, вашето дете, по-близо до вас. Единият подарък щял да бъде възможността да живее в Америка, а другият — името на баща ѝ.

— Точно така. Ако дъщеря ни не пожелаела да живее в Денвър, това е щяло да бъде поличбата, че никога няма да я видя. Кенди

вярваше в съдбата, в това нещата да следват своя естествен ход без никакво вмешателство отвън.

— Мисля, че разбирам, но искам да ви попитам нещо. Откъде сте сигурен, че бащата сте вие?

— От това, че го е казала Кенди. А тя беше най-честната жена, която познавах. Наистина, Джон-Тревър, тази млада дама е моя дъщеря и живее в къщата в Денвър.

— Каква тогава е моята задача, вие вече сте открили всичко, което искате да знаете. Тя живее в Денвър, тя е ваша дъщеря — не виждам какво остава да направя аз.

— Има какво. От мен зависи да реша дали да я известя за съществуването си или не. Може би така тя е по-добре и животът ѝ няма да бъде по-щастлив, ако разбере за мен и получи милионите долари, имотите и приходите от предприятията ми, и всичко, което би наследила от мен.

— Наистина ви предстои да вземете много трудно решение.

— Да, затова и ви повиках. Искам да се запознаете с дъщеря ми, да разберете всичко, което можете, за нея — с това ще ми помогнете да взема най-правилно решение. Аз имам адреса ѝ. Трябва да заминете за Денвър още утре сутринта. — Той спря и се загледа в огъня. — Като си помисля колко е странно, че съм живял тук, в планината, само на четиридесет мили от детето си, без дори да зная, че съществува. А може и никога да не я видя.

Полковникът отново погледна към Джон-Тревър и прикова очи в него.

— Това ще зависи от вашите новини. Най-важното за мен ще бъде от какво се нуждае тя. Парите, Джон-Тревър, в повечето случаи развалят живота. Аз няма да направя нищо, с което да донеса нещастие на дъщеря си.

— Разбирам, полковник, ще бъда възможно най-обективен. Ще ви предам фактите по възможно най-безпристрастен начин.

— Имате време. Няма да ви слагам ограничителни срокове. Нещата са твърде важни, за да ги претупваме. Дръжте ме постоянно в течение на това, което вършите.

— Добре. Ще тръгна още утре сутринта. Как се казва дъщеря ви?

— Пейсли. Пейсли Кейн.

ПЪРВА ГЛАВА

— Пазете се! Освободете пътя! Моторът ми спря!

Джон-Тревър чу неистовите предупреждения на някаква жена, докато приближаваше ъгъла на заледения тротоар. Надзърна зад последната сграда и бързо огледа улицата — явно някакво превозно средство бе станало неуправляемо, щом моторът му бе отказал.

— О, неее! — изпищя жената.

Джон-Тревър извърна глава и в този миг бе ударен много силно от нещо фучащо и облечено в червено. Секунда по-късно той лежеше по гръб в мокра, студена преспа на края на тротоара, а съществото в червено бе проснато върху него. Той примижа, пое живителна глътка въздух и разбра, че това, което го приковаваше към земята, беше жена. Още зашеметен, той се вгледа в нея. Тя имаше красиво лице с много тъмни, почти черни очи, кожа като атлаз, дързък нос и изкусителни устни само на сантиметри от неговите. Носеше червено палто и червена плетена шапчица. Тъмни къдрици надничаха изпод края на шапката, а дълги мигли ограждаха очите ѝ.

Всичко това ставаше в района, който му посочи полковникът. Джон-Тревър се замисли за миг — описанието точно съвпаднаше. У него се прокрадна подозрението, че това възхитително създание бе не някой друг, а Пейсли Кейн.

— Здравейте — каза жената и се усмихна широко, но горчива гримаса измести усмивката ѝ. — Много съжалявам, че ви съборих. Добре ли сте? Наистина съжалявам, но моторът ми блокира и се понесох по тротоара, а после вие... И ето ни сега на земята.

— Да — отвърна той без никакво притеснение от факта, че ръцете му се намираха върху нейния кръст и леко я придържаха. — Да, ето ни сега на земята. Аз съм Джон-Тревър Пейтън — добави той.

— Приятно ми е! — отговори учтиво младата жена. — Но какво говоря! Вие си бяхте съвсем добре, докато моторът ми не отказа. Но ако... как да се изразя... ако ме освободите от прегръдката си, господин Пейтън, можем и двамата да станем от снега.

— Името ми е Джон-Тревър, с тире.

— Така ли? Харесва ми. Звучи доста френско.

— Така е мислела и майка ми. Тя беше французойка. Всичките ми братя също имат имена с тирета: Пол-Антъни, Джеймс-Стивън и аз.

— Това е много хубаво — усмихна се тя, — аз самата съм родена в Париж, въпреки че не съм французойка. Обожавам го, но разбира се, харесвам и Денвър — може би защото е съвсем различен от Париж. Тук съм вече пет години. Как лети времето само!

Джон-Тревър се усмихна и помогна на Пейсли да отскочи леко от гърдите му.

— Вие самата сте доста веща в летенето, госпожице Пейсли Кейн. Госпожица сте, нали?

— О, да. Не съм омъжена. А вие?

— Не! И не възнамерявам никога да го направя.

— А, и вие ли сте от онези — каза тя, като кимна, — заклетите ергени. Е, всекиму своето. Но вие сте ужасно красив, Джон-Тревър. Да не сте плейбой?

— Какво? — каза той и избухна в смях.

— Няма значение, не е моя работа. Е, радвам се, че си поприказвахме, но наистина мисля, че трябва да станем от този сняг. Аз лично съм измръзнала до костите.

Пейсли Кейн е като повея на вятъра, помисли си той. Говори това, което й дойде наум, бърби весело като птичка. Наистина е забележителна тази прекрасна дъщеря на полковник Блакстоун.

— Е, хайде — подкани го тя.

— О, да — отвърна той и докато го казваше, осъзна, че не му се иска да я пусне. Чувствуваше я сгушена, ужасно близко до него дори и през дебелия пластове дрехи, които ги деляха. Ако надигнеше глава, можеше да улови сладките й устни в своите...

— Печелите — каза той и неохотно я пусна.

Пейсли се измъкна от ръцете му, изправи се на крака и за момент остана неподвижна, загледана в него. Колко странно, помисли си тя. Беше й харесало да лежи върху Джон-Тревър, дори и в преспата. Това е лудост. Та той й беше съвсем непознат, макар че бе изключително красив. Имаше чудесна коса — тъмнокастениява и гъста, а очите му бяха удивително сини — като лятно небе. Беше красив, но нямаше елегантната фина привлекателност на мъжете, които бе познавала в

Париж. Излъчваше грубата сила, която притежаваха само американците. И наистина изглеждаше добре. Тежкото яке от овча кожа не можеше да прикрие широките му рамене и яките гърди. Дори през зимните дрехи тя бе усетила твърдостта на мускулестото му тяло, докато лежеше върху него.

Джон-Тревър скочи на крака и Пейсли отстъпи назад, смутена от това, че го бе гледала дълго така открито. Изведнъж тя чу стъпките на някой, който тичаше към тях. Обърна се и видя един мъж забързан да идва по тротоара. Погледна към Джон-Тревър и не се изненада, като видя как той зяпа мъжа. Беше около шестдесетгодишен и носеше оръфано палто, което му беше голямо, и провиснала филцова шапка, която явно бе виждала и по-добри дни. Мъжът наистина представляваше странна фигура.

— Пейсли, Пейсли! — извика мъжът и задъхано се спря пред тях. — Какво се случи?

— Моторът ми блокира — отговори тя приветливо. — Професоре, това е Джон-Тревър Пейтън. Джон-Тревър, запознайте се с професор Клинг.

— А, здравейте — отвърна по-възрастният мъж разсеяно. Той се наведе и се взря в краката на Пейсли. — Хмм.

Пейсли направи същото и тогава Джон-Тревър опря ръце на коленете си и също се вгледа надолу. За подметките на обувките си Пейсли имаше вързани някакви малки дъски.

— Моторни ски — каза тя. — Тротоарите тук винаги са заледени, нали виждате. Професорът ги измисли като средство за придвижване.

Тя извади от джоба на палтото си малка черна кутийка и въздъхна.

— Боя се, че още трябва да се поработи върху тях, професоре. Моторът нещо отказва.

Професорът се поглади по брадичката.

— Трябва веднага да проуча тая работа. — Той взе кутийката от нея, разкопча миниските, свали ги и ги пхна под мишница. — Просто малка засечка. Ще ги поправа, сладка ми Пейсли.

— Довиждане, професоре. Ще се видим по-късно.

Джон-Тревър изгледа професора, който бързо се отдалечи.

— Ама той сериозно ли?...

Пейсли се усмихна и каза:

— Той е изобретател. Няма да повярвате какви неща е измислил.
— Усмивката ѝ премина в гримаса. — Горкият, има си много проблеми. Все нещо не върви както трябва.

— Можехте да се ударите лошо с тези проклетите ски. Наистина.

— Не, щях да се приземя в тази преспа здрава и невредима. Действително се възхищавам на професора, защото той никога не се предава. Търпи провал след провал, но както се казва, продължава упорито да работи. Никога не зная какво ще измайстори в мазето ми.

— Във вашата къща ли работи?

— Да, мазето е частната му лаборатория. Никого не допуска долу. Разбира се, използва и една от спалните, но спи малко. Изумителен е.

— Вие да не държите пансион?

— Ами — не съвсем. Нямах такова намерение, но така се случваше — все срещам хора, които няма къде да отидат и... — Тя сви рамене и продължи: — Аз имам много стаи... Но все пак бих искала да вляза да се постопя и изсуша. И тъй като е моя вината, че вие сега зъзнете в тези мокри дрехи, не бихте ли искали да дойдете вкъщи да се постоплите край огъня?

— С удоволствие. След вас, госпожице — каза Джон-Тревър и направи реверанс.

Докато вървяха по заледения тротоар, той забеляза, че кварталът се състои от множество малки долепени къщички, а също и от стари двуетажни и триетажни сгради. Някои от тях бяха добре поддържани, а по други личаха разрушителните следи на времето.

— Здравсти, Пейсли — каза един висок слаб мъж, като ги подминаваше.

— Здравсти, Чънки. Как върви книгата?

— Общувам с музата си — отвърна той през рамо.

— Браво — викна му Пейсли. После вдигна поглед към Джон-Тревър. — Това е Чънки. Срещнах го точно след като се преместих тук. Той живее зад пазарчето, което подминахме. Общува с музата си вече пет години, откакто го познавам. Досега не е написал нито думичка от книгата си, но все пак някой ден ще напише гениален роман. Предчувствам го. Никога не съм го питала за истинското му име... Но хайде да побързаме! Толкова ми е студено.

Да, Пейсли Кейн наистина е забележителна, помисли си Джон-Тревър. Малко напориста, но определено имаше свеж характер. Тя, изглежда, приемаше хората такива, каквито бяха, без значение как живеят и какви са. Дали беше научила това от майка си? Вероятно. Кенди Кейн трябва да е била изключителна жена, щом е спечелила сърцето и любовта на полковник Блэкстоун.

— Ето го и моя дом — каза Пейсли и зави към един двор.

Джон-Тревър набързо огледа къщата. Двуетажна, светлосиня, с бели жалузи — личеше, че се полагаха грижи за нея. Ниска бяла дървена ограда очертаваше двора. Една почистена от снега алея водеше към широка входна врата. Нещо цветно проблесна на вратата и привлече погледа му. Дървената врата беше оградена с тесни ивици прозрачно стъкло, с изключение на един правоъгълник, състоящ се от разноцветни парчета стъкло с форма на ромбове. Колко необичайно — помисли си той, чудейки се дали цветното стъкло е на Пейсли.

— Хубаво местенце — каза. — Обзалагам се, че пролетно време имате много цветя.

— Десетки, как познахте?

Той сви рамене.

— Просто се връзват с пейзажа, това е всичко.

Изкачиха се по трите стъпала до вратата, после Пейсли спря и го огледа.

— Връзват се с пейзажа ли? — попита тя, като леко наклони глава. — О, искате да кажете, че придават завършен вид на дома ми?

— Не, Пейсли — погледна я той в тъмните очи и гласът му се сниши: — Имам предвид твоя образ. Ти и свежите пролетни цветя... просто ти отиват.

Тя се усмихна.

— Колко добре го каза. Благодаря, Джон-Тревър.

И двамата стояха, без да помръднат. Студените мокри дрехи бяха забравени и през телата им премина топлина, истинска като пролетно слънце, което събужда цветята от дългия зимен сън.

Сърцето на Пейсли се разтуптя и тя почувства как непозната пулсираща топлина заля тялото ѝ.

Какво ли ще е, чудеше се тя, ако Джон-Тревър ме целуне? Дали ще я сграбчи в прегръдките си и ще я целуне страстно, или ще го направи леко и нежно? Боже мой, откъде ѝ идваха тези грешни мисли?

Тя откъсна очи от неговите и отвори външната врата, като се надяваше той да не е забелязал как бе поела дълбоко и смутено дъх. Преди да натисне дръжката на дървената врата, тя докосна с върха на пръстите си цветното стъкло. После отвори вратата и влезе вътре, а Джон-Тревър я последва.

Господи, помисли си той, за малко да сграбча Пейсли и да я целуна страстно. Докато бе стояла с вперен в него поглед, той бе почувствал, че потъва в тъмните дълбини на очите ѝ. Импулсивното желание да я сграбчи, да я целуне, да я почувства беше почти неустойимо.

По дяволите, как му действаше тя! Беше дошъл тук по работа и по-добре бе да не забравя това. Пейсли Кейн бе забранена зона, част от възложена задача и дъщеря на човек, когото той дълбоко уважаваше. Трябва да се вземе в ръце. Веднага.

Когато Пейсли затвори вратата, той погледна оцветеното стъкло — широко около тридесет сантиметра и дълго около шестдесет.

— Това наистина е удивително — каза той, като разкопчаваше якето си. — Видях те да го докосваш, преди да влезеш. Винаги ли правиш това?

— Да — каза тя, като се измъкваше от палтото си и го окачи на месинговата закачалка до вратата. — Това е несъзнателен жест. Дори не се усещам.

— Защо го правиш? Нещо като талисман ли ти е?

— Не, не съвсем. То принадлежеше на майка ми. Беше най-ценната ѝ вещ.

Той кимна в знак на разбиране.

— Значи затова го докосваш. Един вид връзка с майка ти.

— Да, но и нещо много повече. То е... Виж, наистина трябва да съблечеш това мокро яке.

Тя свали от себе си дебел син пуловер, а след това и друг зелен, който носеше отдолу, и ги хвърли върху закачалката. Джон-Тревър също закачи своето яке.

— Защо не отидеш край огъня? — предложи тя и му посочи отворения коридор зад него, който водеше към всекидневната. — Да ти направя ли какао?

— Добре. — Той се поколеба за миг, а после я погали с палец по бузата. — Благодаря ти, че ме покани да споделя с теб какаото и

топлината на камината.

Тя кимна с глава, после пристъпи назад, като го принуди да пусне ръката си. Обърна се и тръгна по коридора към задната част на къщата.

Джон-Тревър я огледа и установи, че без горните дрехи Пейсли е слаба и крехка. Беше малко по-висока от метър и шестдесет и имаше елегантна фигура с малки гърди и добре оформен ханш. Носеше джинси с бродирани ярки цветя на крачолите. Той се зачуди дали ги бе изработила сама. Отпред на жълтата ѝ тениска имаше извезани подобни цветя, сякаш довеяни от порива на летен вятрец.

Той се загледа отново в цветното стъкло и след това влезе в дневната. Застана с гръб към огъня и започна да оглежда стаята, като търсеше други ключове, за да разгадае тази пленителна млада жена. Стаята беше голяма, покрита с тъкани килими върху излъскан дървен под. Обзавеждането ѝ беше интересна смесица от викториански антики и модерни мебели. Но въпреки смесването на стиловете, стаята беше приятна и уютна. Като самата Пейсли. Той забеляза малък фотоалбум върху камината и понечи да го вземе, но в този момент гласът на Пейсли го спря.

— Готово! — каза тя, като влезе с поднос, на който носеше две големи чаши и чинийка със сладки. — Бързо стана — забеляза той.

Тя се засмя и щастливият ѝ смях изпълни стаята. На свой ред Джон-Тревър също се усмихна и усети как пулсът му се ускорява от едно внезапно обзело го желание.

— Тайната ми рецепта за приготвяне на какао е много проста — каза тя и остави подноса на масата. След това се обърна към него: — Чудя се дали да ти я кажа? Мога ли да ти се доверя дотам, че да купя кола на старо от теб? — Тя махна с ръка. — Защо не? — След което седна на дивана и потупа възглавницата до себе си. — Заповядай! Седни и си пийни от какаото. Вкусно е.

Той се настани до нея и надзърна в чашата.

— Мисля, че ще изчакам, докато не ми кажеш рецептата.

— О, невернико! — каза тя, като сбърчи вежди. Огледа се, сякаш се боеше от крадци на рецепти. — Добре, ще ти я кажа. — Тя сниши гласа си до доверителен шепот. — Купуваш литър шоколадово мляко, изсипваш го в голям съд и го слагаш да заври. И ето ти какао.

Джон-Тревър се засмя, после извърна глава, за да срещне погледа на Пейсли, и изведнъж нещо в съзнанието му заговори, че ако не целуне Пейсли Кейн, ще се побърка.

Усмивките и на двамата изведнъж угаснаха, но очите им продължаваха да се гледат неподвижно.

— Пейсли — каза Джон-Тревър и гласът му прозвуча странно дрезгаво в собствените му уши, — ще те целуна.

— Чудесна идея.

Той взе лицето ѝ в ръцете си и обви устните ѝ със своите, разтвори ги, потърси и намери езика ѝ. Тя обви ръце около врата му и цялата се отдаде на тази целувка. Желанието възпламени Джон-Тревър. През тялото му се стрелна топлина и мъжкото у него се надигна. Устните ѝ бяха с вкус на нектар, а дъхът ѝ беше смесица от свеж планински въздух и цветя.

Не биваше да се стига до тази целувка. Той имаше задача да проучи Пейсли и трябваше да бъде обективен. Щеше да сложи край на тази целувка след около седмица.

Това е невероятно, помисли си Пейсли замечтано. Никога не я бяха целували така. Никога. Тя се чувствуваше странно — сякаш се издигаше нагоре, извън тялото си към един чувствен рай, който никога не бе подозирала, че съществува. Усещаше всяка фибра от своето и неговото тяло. Целувката беше божествена и тя искаше да продължава още и още...

Джон-Тревър вдигна глава, пусна лицето ѝ и се изправи. Тя отвори очи и въздъхна.

— О, Джон-Тревър — промълви Пейсли, останала без дъх, — беше прекрасно. Когато целуваш някого, ти наистина го целуваш с чувство. Изключително красиво.

— Точно така — отвърна той и взе една от чашите. Отпи глътка от какаото и обгърна с пръсти чашата, опрял лакти на коленете си, намръщено загледан в пукащите пламъци на огъня.

Пейсли дълго го наблюдава, преди и тя на свой ред да вземе чашата си и отпие от нея. После я остави върху крака си и продължи да го гледа.

— Красивите целувки винаги ли те натъжават така? — попита накрая тя.

Той извърна глава към нея.

— Не трябваше да те целувам, нещо повече, госпожице Кейн, вие също не трябваше да ме целувате. Та вие дори не ме познавате. Винаги ли се целувате с мъжете още от първия път?

— Само с тези, които събарям в преспите.

— Няма ли да станете по-сериозна?

— Какъв е проблемът? Целувахме се, беше чудесно. — После тя продължи: — Ти без съмнение си най-красивият мъж, когото някога съм срещала. Целувката бе фантастична... и това е всичко.

— Грещиш, защото на мен ми се иска да те целувам отново и отново. Искане ми се още и да правя любов с теб — тук, на килима пред камината. Това е всичко... И не съвсем — това е само началото. И би трябвало сериозно да се замислиш какво би могло да последва, преди отново да се целунем по този начин.

Той промърмори нещо под носа си, после допи чашата си и я остави върху подноса.

— Свърши ли проповедта си? — попита тя любезно.

Джон-Тревър вдигна очи към тавана и въздъхна.

— Дай ми сили, Господи!

— Искаш ли още от какаото?

— Не.

— Всъщност горещиш се без никаква причина. Аз те познавам... донякъде. Ти си Джон-Тревър Пейтън. Имаш братя — Пол-Антъни и Джеймс-Стивън. Наполовина си французин. Ти си заклет ерген, възхитителен си и се целуваш божествено. Имаш добро чувство за хумор, което личи от факта, че не поиска да ме арестуват за нападение, когато връхлетях върху тебе. Ти си...

— Добре, добре — каза той уморено, като вдигна ръка, за да я накара да замълчи. — Разбрах!

— А за любенето пред огъня — не би могъл да го направиш, преди аз да се съглася, което няма да стане, защото за да се любя, трябва да съм влюбена. Това е мое твърдо правило, въпреки че повечето от мъжете, с които излизам, го смятат за смешно. Но... — Тя сви рамене.

Джон-Тревър отново се обърна и я погледна, като присви очи.

— Да не искаш да кажеш, че си... че никога не си... — Той махна с ръка. — Стига толкова. Не смятам да водя такъв разговор с

теб. Боже, искам да кажа, че хората не говорят току-така за... О, Пейсли, млъкни!

Тя се разсмя.

— Няма нищо неудобно в темата. Дори и след като живея тук вече пет години, все още се учудвам на това колко притеснителни са американците по отношение на секса. — Тя се наведе с комично разтворени очи, след което се изправи и се засмя. — Но аз не се притеснявам от факта, че още не съм го правила. Имала съм доста възможности, дори някои от мъжете казваха, че ме обичат, обаче аз не изпитвах същите чувства към тях. — Тя поклати глава. — Това е работа на съдбата. Ако тя е отредила да се влюбя в човек, който също ме обича, то така и ще бъде. И аз се надявам това някога да стане, за да има с кого да свържа живота си. И разбира се — да имам рояк деца.

— Разбира се — каза Джон-Тревър и гласът му отново прозвуча отпаднало. — Ти си доста напориста наистина, Пейсли. А същевременно си и най-приятно ободряващата жена, която някога съм имал удоволствието да познавам.

— Благодаря — каза тя, като се усмихна топло. — Аз също те харесвам, въпреки че доста често сменяш настроенията си. В Денвър ли живееш?

— Не, от Лос Анжелис съм.

— О! Ами тогава естествено идва следващият въпрос, нали?

— Какъв въпрос?

— Защо си тук, Джон-Тревър?

ВТОРА ГЛАВА

Ето, започнаха лъжите, помисли си Джон-Тревър. Но, по дяволите, това не бяха лъжи в нормалния смисъл на думата. Поради естеството на неговата работа беше напълно допустимо, при положение че беше законно, да направи всичко необходимо, за да получи информация. Номерът беше да направи така, че „лъжите“ да звучат правдоподобно за някой толкова бързо реагиращ и любопитен като Пейсли.

— Е? Ще ми отговориш ли на въпроса?

— Какво, защо съм в Денвър ли? — Той се облегна назад и опъна ръцете си на облегалката на дивана. — Имам детективско бюро. Ние се занимаваме с много дейности — от осигуряване на бодигардове до намиране на изчезнали хора и инсталиране на охранителни системи.

— Ама че интересно! — каза Пейсли и очите ѝ заиграха. — Значи ти си частен детектив?

— Имам и разрешително — кимна той с глава.

— Носиш ли оръжие?

— Рядко. Не приемам много такива поръчки.

— А сега с какво се занимаваш? — попита тя и се наведе към него.

— Ами... вървя по следите на един тип, който бил счетоводител в една компания в Лос Анжелис и офейкал с цял куфар пари. Проследил съм го до Денвър, но... Това всъщност не е толкова интересно — нищо вълнуващо. А ти, как се препитаваш?

— Чакай, чакай! — прекъсна го тя. — Някога залавял ли си крадци на местопрестъплението?

— Да, но отдавна. Като открих бюрото, се заемах почти с всеки случай, който ми паднеше. Сега вече имам екип от специалисти, които работят за мен, и задачите са по-сложни. Понякога има и нещо необичайно — както сега с поръчката на полковник Блэкстоун, — но повечето случаи доста си приличат. Заех се с издирването на този хитрец, защото исках да се откъсна от бумащината.

— Все още ми се струва вълнуващо.

— Не, не е — каза той с дрезгав глас. — А ти къде работиш? — Полковник Блэкстоун му беше дал само името и адреса на Пейсли и както предполагаше Джон-Тревър, искаше той сам да добие представа за нея и начина ѝ на живот. Като имаше предвид възможностите на полковника — богат и властен човек — Джон-Тревър беше убеден, че той бе събрал повече информация за дъщеря си, отколкото му бе доверил. — Или само даваш стаи под наем за текущите си разходи?

— О, не — каза Пейсли, — за повечето от стаите не вземам наем. Заедно плащаме ипотеката и разходите по домакинството. Аз съм преводачка към библиотеката. Записвам книги на касети от френски на английски език и обратно.

— Много впечатляващо.

— Нищо особено. Нали си спомняш, че съм израснала в Париж. Владея и двата езика от момента, в който проговорих. Много харесвам работата си. Френските книги ми носят чудесни спомени от детството. И колкото и да харесвам Денвър, в сърцето ми винаги ще има специално място за Париж. А освен това на мен ми се плаща, за да чета, което е едно от любимите ми занимания. Аз съм от тези щастливи хора, които обичат работата си. А ти обичаш ли своята?

До известна степен — да, помисли си Джон-Тревър. Честно казано, изпитваше смесени чувства. Много се радваше, че бе срещнал очарователната госпожица Пейсли Кейн. Но съзнанието, че неговият доклад до полковник Блэкстоун би могъл да има огромно значение за живота на Пейсли, започваше да му тежи като бремене. Но преди Пейсли да проговори, те чуха, че външната врата се отвори. Ниска, закръглена жена, която, изглежда, преваляше шестдесетте, влезе в къщата. Носеше голяма найлонова чанта с щампа на яркорозови фламинги.

— Ужасен студ е навън — каза тя. — Температурата бързо пада. Май ще вали още сняг. Взех продукти да направя салата за яхнията, която остана от снощи. Добре ще си хапнем. О, ама ти имаш гост, Пейсли!

— Запознай се с Джон-Тревър, Грейси. Джон-Тревър — това е Грейси. Тя живее тук и се грижи за домакинството.

— Здравейте! — каза Джон-Тревър и понечи да стане.

— О, не ставайте! — каза Грейси.

Тя остави чантата на пода, свали тъмното си палто и го окачи на закачалката.

— За малко ще ви оставя. Трябва да направя салатата.

Джон-Тревър примигна, когато закръглената жена изчезна от дневната.

— Интересна екипировка — каза той.

Пейсли се разсмя.

— Много е сладка, нали? Толкова съм свикнала с дрехите ѝ, че вече дори не ми прави впечатление. Мисля, че тъмночервени панталони с оранжев пуловер изглеждат малко стряскащо. Милата, тя е една от малкото хора в света, които са пълни далтонисти.

— А знае ли, че косата ѝ е яркосиня?

— Съмнявам се. Тя винаги пробва някакъв нов цвят. Нямам представа защо го прави. Преди косата ѝ беше зелена, била е пурпурна и какви ли не други цветове. Мисля, че е абсолютна далтонистка за червения, синия и зеления цвят.

— Къде я намери?

— В библиотеката. Тя няма семейство. Апартаментът ѝ беше конфискуван и буквално бе останала на улицата. Денем стоеше в библиотеката, а нощите прекарваше по автобусните спирки.

— И после ти я доведе тук.

— Да, преди около две години. Тя е чудесна готвачка и това е цяло щастие за всички ни, защото в кухнята аз съм пълна скръб. Преди с майка ми ядяхме само по кафета и бистра. — Последните две думи тя произнесе с ясен френски акцент и Джон-Тревър намери това за очарователно, както и всичко у нея. — Теорията на маман беше, че животът е твърде кратък, за да го прекара човек пред печката. Твърде непривично за французите, нали? Опитвам се понякога да готвя, но все не излиза както трябва.

— Правиш превъзходно какао — каза той.

— Мерси.

Погледите им се срещнаха, а споменът за целувката, която си бяха разменили, сякаш още витаеше във въздуха помежду им и ги сближаваше, въпреки че никой не помръдваше.

— Джон-Тревър — каза накрая Пейсли и гласът ѝ потрепери, — караш ме да се чувствавам толкова... толкова... странно, толкова... Не

зная точно как. Познавала съм мъже и в Париж, и тук, но никога не съм срещала някого като теб.

Джон-Тревър вдигна ръка и прекара пръсти през тъмните ѝ копринени къдрици.

— Аз също не съм срещал друга като теб, Пейсли — каза той тихо. — Ти си много особена, рядко срещана жена. Но аз не съм човек, с когото трябва да се захващаш. Толкова пъти съм бил на косъм... пък и ти очакваш някого, който да ти даде рояк деца.

— Може и да не ми е писано да го срещна.

Той се засмя.

— Пейсли, ние се срещнахме, защото ти имаш един откачен изобретател под покрива си. Това не е съдба. Това е случайност.

— А целувката? — попита тя тихо.

Целувката, помисли си той, като продължаваше да си играе с косите ѝ. Целувката бе породена от един копнеж, едно желание и една нужда, каквито никога досега не бе изпитвал.

— Съдбата не може да се направлява, Джон-Тревър.

— Понякога трябва сами да се погрижим за живота си, да накараме нещата да се случат. — Той поклати глава. — Не знам. Това ми звучи малко метафизично. Аз съм наясно с това какво искам и какво не от живота. През останалото време просто се нося по течението. Предполагам, че това е то да оставиш нещата в ръцете на съдбата.

— Мислиш, че съдбата ни срещна ли?

Това беше неземно и го бе разтърсило издъно.

— Страст, скъпа — каза той хладно и пусна косите ѝ. Облегна се назад, опря лакти на коленете си и се загледа в огъня.

— Все тази вечна страст. Страст — повтори си тихо Пейсли. — Каква ужасна мисъл. Толкова груба дума за нещо толкова невероятно и удивително.

Тя се вгледа в профила на Джон-Тревър и още веднъж усети сурово насечените му черти. Видя как дебелият му пуловер очертава широките му рамене, силата и мъжествеността, която се излъчваше от него. Спомни си вкуса на устните му, мириса на мъж и свеж зимен въздух, който бе изпълнил сетивата, топлината, излъчвана от силното му тяло, която бе пропълзляла в нея. Спомни си колко нежно я беше целунал и как желанието се бе надигнало в него. Тя потърка с пръст

брадичката си и се замисли. Това беше доста объркващо. Джон-Тревър сигурно беше необикновен мъж. По някаква причина той не искаше да признае емоционалния ефект, който целувката им бе оказала върху него. Той поставяше всичките си реакции в купа, наречен „физическо привличане“, назовавайки го страст. Но имаше и нещо повече от това. Тя беше получавала целувки, породени от чиста страст, но неговата притежаваше много повече. И щом тя го знаеше, значи и той го бе почувствувал. Но все пак той не искаше да го признае дори и пред себе си. Объркващо, но също и много интересно.

— Значи — каза тя — това било страстта. Прекрасно. Често съм се чудела какво ли представлява. Поривът да разкъсаш дрехите си и да скоочиш в леглото с някого. Никакви чувства, никакви емоции, никаква грижа, само плътско желание, нужда за физическо облекчение. Разбира се, аз оценявам обяснението ти за това какво представляваше нашата целувка, Джон-Тревър. Вече и аз изпитах страстта в най-чистия ѝ вид. — Тя обърна очи към него. — Бога ми! Днес наистина ми върви на приключения. Първо моторът ми блокира, а после открих и страстта.

— По дяволите! — възкликна той и се изви на дивана, за да я погледне. — Няма ли да престанеш? Повтаряш „страст“, „страст“, сякаш това е нов вид сладолед, който си опитала за първи път. Тази целувка беше нещо повече от това. И желанието ми да се любя с теб, за твоє сведение, също беше нещо повече от страст. Затова престани. Разбра ли?

Тя сви ръце в скута си и му се усмихна.

— Разбира се. Както кажеш.

— Чудесно — рече той и поклати глава. — Но какво правя аз? Какво говоря? Изкарваш ме от равновесие, момиче.

— Както кажеш! — промърмори тя и продължи да се усмихва.

— И спри, моля те, да повтаряш това „както кажеш“ — повиши глас той.

— Добре! Както... опааа, искам да кажа, всъщност... печелиш! Повече няма да чуеш от мен „Както кажеш!“. Тези думи никога вече няма да излязат от устата ми. Изключвам ги от речника си. Пуффф... няма ги вече!

Джон-Тревър се разсмя. Разсмя се, защото иначе трябваше да забие юмрук в стената, за да се разтовари от физическото и душевно напрежение. Той се разсмя, защото Пейсли толкова го бе изкарала от

равновесие, че не знаеше какво да прави със смесицата от чувства, които кипяха в него. Разсмя се, защото Пейсли беше прекрасна, възхитителна и желана жена и никога, никога досега не бе срещал човек като нея. Той се смееше и му беше дяволски хубаво.

— Господи — каза той накрая. — Напълно ме побърка. Докара ме до ръба на лудостта.

— Имаш чудесен смях — каза тя тихо, почти на себе си. — Толкова богат и звучен. Би могъл да огрее и най-мрачния ден.

Той я погледна изненадано, поласкан от комплимента.

— Ами аз... о, божичко! — Той погледна към коридора. — Крава! Току-що чух мучене на крава. Да не би да даваш стаи и на бездомни крави?

Пейсли се разсмя, когато из стаята още веднъж се разнесе едно силно „Муу“.

— Това е едно от изобретенията на професора. Трябваше да бъде цяла система от звънци за вратата, звучащи като животни. Но никой не се интересува особено от този проект. Затова той се зае с единствения звънец, който имаше — крава — и го постави в кухнята. По този начин Грейси ни известява, че е готово яденето. Ще дойдеш ли да хапнеш с нас? Грейси прави чудесна яхния.

— Благодаря. С удоволствие.

— Можеш да се измиеш в банята до кухнята.

Той я последва по коридора до кухнята, която заемаше задната част на къщата. Белите електрически уреди, въпреки че не бяха съвсем нови, блестяха от чистота, а на прозорците висяха весели карирани завески в бяло и жълто. В единия ъгъл на стаята имаше правоъгълна дървена маса с шест сгъваеми стола.

Кухнята е приятна, мислеше си Джон-Тревър, докато миеше ръцете си в малката баня в бяло и жълто. В нея има някакъв уют, който караше хората да се застояват след хранене и да споделят преживяното през деня. Той си спомни за своя лъскав, модерно обзаведен апартамент в Лос Анжелис. Беше просторен и със скъпи мебели, но сравнен с дома на Пейсли, бе тих и празен, липсваше му топлина. Запита се дали помни последния път, когато се бе смял високо в своя апартамент. Дали някога, прекрачвайки прага, бе чувствал гостоприемнен уют, както беше в дома на Пейсли. И дали някога, за

бога, се бе замислял за миг дори за такива сантиментални глупости като всичко това.

— „Муууу.“

— Да, идвам, кравичке — обади се той и се върна в кухнята. И веднага се сблъска с погледа на младо момче, изглежда, около седемнадесет-осемнадесет годишно. Тъмната му коса беше дълга и рошава. Младежът беше с около десет сантиметра по-нисък от Джон-Тревър, но добре сложен. Кафявите му очи бяха студени, а погледът му обхождаше Джон-Тревър с критичността на човек, свикнал да преценява човека срещу себе си. Това момче, помисли си Джон-Тревър, сигурно е израснало на улицата. Ако се съдеше по мускулите му, поне веднъж на ден вдигаше тежести. Имаше навъсения мрачен вид на Джеймс Дийн. И без съмнение живееше тук.

— А, ето те и теб, Джон-Тревър — каза Пейсли. — Това е Боби Франклин. Той живее тук.

Разбира се, помисли си Джон-Тревър, кой ли не живее тук!

— Боби — продължи Пейсли, — това е Джон-Тревър Пейтън. Тази вечер ще вечеря с нас. Бутнах го в една преспа, защото моторът ми блокира, докато изпробвах ските на професора.

— Просто временна засечка — обади се професорът, кършейки ръце. — Ще ги поправа възможно най-скоро.

— Сигурна съм в това — каза Пейсли и му се усмихна, като отново се обърна към Боби Франклин. — Боби!

— А, да — каза той със студен глас и протегна ръка.

— Приятно ми е, Пейтън или господин Пейтън — каза Джон-Тревър с остър глас. Той разтърси ръката на Боби, а момчето, от своя страна, се опита да строши пръстите му. Той открито среща враждебния му втречен поглед. Боби пръв освободи ръката си.

Това момче, помисли Джон-Тревър, ще ми създава неприятности. На едното си рамо имаше белег, широк цяла миля, и вид на човек, който яде сурово месо за закуска. Защо, по дяволите, Пейсли бе прибрала в дома си такава отрепка? Ама че дружинка!

— Ето — каза тя и постави върху масата една дървена паница със салата. Яхнията беше в голям стъклен съд върху подложка. — Сядайте всички! Джон-Тревър, ти можеш да седнеш тук. Професоре, хайде, спрете да се безпокоите за мотора и яжте! Грейси, яхнията е много апетитна.

— Благодаря, скъпа — каза Грейси и постави на масата панерче с хляб. — Боби, като че ли трябва да се подстрижеш.

— Да — отвърна младежът.

На всеки бе подадена пълна чиния и те се заеха с яденето си.

Това е първият път, помисли си изведнъж Пейсли, с вдигната към устата лъжица, когато каня мъж на масата. О, често бяха вечеряли с други хора, включително и мъже, които само наминаваха или просто им гостуваха. Но Джон-Тревър не беше кой да е мъж. Той спадаше към категория, съвсем различна от приятелите, които често вечеряха тук. Да, помисли си тя, Джон-Тревър съвсем определено беше по-особен мъж. Когато я беше целунал, тя се бе разтопила от горещата страст, която бе разбудил в нея. За миг беше забравила за принципа си да прави любов само с мъж, когото обича. За миг единственото, което ѝ се бе искало, бе това той да я отнесе в леглото и да я люби чак до зори. Боже мой, добре че беше сложил край на тази целувка, но какво ли би станало, ако отново я целунеше? И какво ли би било, мислеше си тя, като позволи на мислите си да летят свободно, какво ли би било да седи срещу него на масата всяка вечер? Какво ли би било да прекарва вечерите с него, да си говорят, да мълчат, да предизвикват с поглед усмивките си, преди да седнат да четат книга или да гледат телевизия? Какво ли би било да се качва с него по стълбите към спалнята и да се любят в двойното легло, където сега тя спеше сама? Вдигайки очи, тя срещна погледа на Джон-Тревър. Руменина изби по страните ѝ и тя с раздразнение си помисли, че той наднича в мислите ѝ и вижда там чувствените ѝ фантазии. Тя откъсна поглед от неговия и се обърна към Боби.

— Как мина днес работата? — попита тя.

— Добре — промърмори той и сложи в устата си залък хляб.

— Боби е монтьор — каза тя на Джон-Тревър. — Работи в гаража на Честър и не е отсъствувал нито ден за повече от единадесет минути, нали, Боби?

— Да.

— Боби, ти почти година живееш сред нас.

— Да.

— Има ли и други хора тук? — попита Джон-Тревър. — Или това е цялото, как да го нарека, семейство.

Пейсли се усмихна:

— Точно така, „семейство“ наистина е точната дума за нас. Нямаме си никого другиго.

Грешиш, Пейсли, помисли си Джон-Тревър, ти имаш и баща. Много богат баща. Пейсли Кейн в диаманти и кожи? Не можеше да си го представи. Но всъщност не беше негова работа да решава дали Пейсли трябва да научи за баща си. Това решение лежеше на плещите на полковник Блэкстоун. Джон-Тревър само събираше информация и се бе зарекъл да стои настрана от Пейсли Кейн. Но, за бога, тази целувка беше нещо, което започваше да придобива голямо значение за него. Но колкото и да му се искаше да се люби с нея, това нямаше да стане. Освен лекотата, с която говореше за „секс“, тя беше девица, чакаща мъжа, който щеше да ѝ се отдаде за цял живот и да я дари с рояк деца. И този мъж със сигурност не беше Джон-Тревър Пейтън.

— Боби — каза той, като се опитваше да пропъди мисълта за това как друг мъж я целува и я люби, — ти как стана член на семейството на Пейсли?

Боби бавно вдигна глава, погледна намръщено Джон-Тревър.

— Това теб какво те засяга?

— Боби — обади се Грейси, — не бъди груб. Джон-Тревър просто поддържа разговора, това е всичко.

— Да, да — каза Боби, като продължаваше да гледа кръвнишки Джон-Тревър. — Срегнах Пейсли преди около година, когато се опитвах да скача жиците на колата ѝ, за да мога да я открадна. Майка ми офейка, когато бях още малък, а баща ми изчезна още преди няколко години. И аз станах пласъор на наркотици, за да преживявам. Това достатъчно ли е, ченге?

— Боби — каза Пейсли. — Джон-Тревър не е...

— Е, хайде, хайде. Ченгетата ги подушвам от километър. Но имаш късмет, господин полицаи, защото вече повече от година съм чист. Захвани се с някой друг.

Джон-Тревър се облегна на стола и скръсти ръце на гърдите си.

— Знаеш ли какво, Боби? Проблемът ти е, че не можеш да се държиш добре с хората. Някой ден ще си намериш белята.

— Така ли? И сигурно си мислиш, че точно ти си този, който ще стори това. Можеш да ми се обадиш по всяко време, щом мислиш, че си готов. Но когато ти насиня задника, ти ще ме прибереш на топло за побой, нали?

Пейсли понечи да каже нещо, но се спря и само стрелкаше с очи ту Джон-Тревър, ту Боби. Грейси също ги гледаше зяпнала. Професорът явно нищо не забелязваше. Джон-Тревър поклати глава презрително.

— Ти не си в ред, моето момче. Не съм ченге, но ще те похваля за набитото око. Аз съм частен детектив. Частен, Боби. А това означава, че ако реша да те разкарам, няма да разбере никой, освен мен и теб.

— Джон-Тревър, хайде стига — каза Пейсли. — Боби, и ти също. Изглеждате като две малки момченца на детската площадка. Аз няма да търпя това. Не и в къщата ми, ясно ли се изразявам?

— Да — каза Боби и отново се наведе над чинията си.

Пейсли повдигна брадичката си.

— А ти, Джон-Тревър?

Фукльо, помисли си Джон-Тревър. Чувствуваше се като хлапе, което удрят през ръцете за сторена беля. Но все пак, като виждаше мълниите в тъмните очи на госпожица Кейн, по-добре беше да се съдържа и да млъкне. Все пак не беше глупак. Той вдигна ръце в знак на помирение.

— Няма проблеми, Пейсли. Боби и аз се разбираме чудесно. Ще станем добри другарчета, нали, Боби?

— Не се престаравай — промърмори Боби. — Няма проблеми, Пейсли. Грейси, би ли ми подала хляба. Този път харесвам косата ти.

— О! — Грейси приглади къдриците си. — Какъв е цветът?

— Син — каза Боби, — много син.

— О, това е добре. Мисля, че ще започна да харесвам синьото. Не че някога ще мога да го разпозна.

— Ами виж, винаги когато пожелаеш, мога да ти казвам какъв цвят е всяко нещо. Но знаеш ли, Грейси, нещата ще се наредят. Ти можеш да си представяш мислено цветовете, каквито ти харесват на теб. Ние сме свикнали с това червеното да бъде червено, зеленото — зелено и т.н. Просто нямаме избор. Но ако някой ти каже: „Ризата ти е жълта“, ти можеш да си представиш този цвят, както на теб ти се иска.

— Благодаря ти, скъпи — каза Грейси и подсмръкна тихо. — Ти винаги ме караш да се чувствам по-добре, независимо че виждам света само в оттенъци на сивото. Сипи си още яхния!

Джон-Тревър погледна Боби учуден и объркан. Какво странно хлапе, помисли си той. В един момент се перчи, в друг показва съчувствие и внимание към една възрастна жена, а той беше решил, че Боби Франклин не е нищо повече от приказлив уличен хулиган. Но Пейсли, дори след като го бе хванала да краде колата ѝ, сигурно бе видяла нещо повече под грубата му външност. Да, тя наистина беше изключителна.

— Чуйте как се усилва вятърът — каза тя. — Довечера навън ще е адски студ.

— Ами нали сме си на топло тук — каза Грейси. — Никой няма защо да излиза в това време.

Пейсли погледна Джон-Тревър с широко отворени очи. Той се усмихваше с мъжка усмивка, която сякаш питаше: „Ами сега, миличка?“.

Пейсли възкликна възмутено:

— Някои от нас, Грейси, не живеят тук.

— Ами нали за това са диваните — каза Грейси. — Мисля, че навън има снежна буря. Чуй как само удря в прозорците. Обзалагам се, че е снежна буря. Не би издържал ни човек, ни животното.

— Животно ли? — каза Боби и скочи. — А къде е Максин?

— Бързо, Боби, отвори задната врата — викна Пейсли.

Боби изтича до задната врата. Отвори я широко и вътре нахлу вълна от леден въздух, мокър, щипещ леден дъжд и една голяма кучка с неопределена порода. Тя обиколи стаята, изтръска козината си и размаха опашка.

— Максин, толкова си глупава — каза Боби. — Защо не изскимтя или не подраска на вратата?

— Тя е глупава, но възпитана дама — каза Пейсли. — Здравсти, Максин. Как са малките? Божичко, та тя с всеки изминат ден пълнее. Струва ми се, че кученцата трябва скоро да се родят.

Боби напълни една купа с яхния и я остави на пода. Максин я излапа, като не спираше да маха с опашка. Боби отново седна на масата.

— Мисля, че това е, от което имате нужда тук — каза Джон-Тревър и се ухили, — кученца.

— Ами да, скоро ще си имаме — каза Пейсли. — Максин се появи преди около 6–7 месеца и оттогава не е мръднала оттук. Боби я

нарече Максин.

— Защо точно Максин? — попита Джон-Тревър.

Той сви рамене.

— Не зная. Подхожда й. Прилича на някой, който много се смее. Точно като Максин. Тя наистина е голяма работа. Кралица на грозотата, но това няма значение. Никога преди не съм имал куче.

Джон-Тревър погледна кучето.

— Съвсем скоро ще имаш много кучета.

— Ще отида да пренавия контролната кутия — проговори професорът за първи път, откакто бе седнал на масата. — Май трябва да намажа с восък ските отдолу, за да не затрудняват много мотора. Да, точно така. Трябва да се залавям пак за работа. — Той стана и бързо излезе от стаята.

— Успех, професоре! — викна след него Пейсли. — Всички ли са готови за десерта? Грейси е направила ябълков пай.

Ама че менажерия, помисли си Джон-Тревър. Ако човек влезе нормално в тази къща, при излизане със сигурност ще е изкукуригал. Всички тук бяха откачени, ненормални, но се интересуваха един от друг. Бяха едно семейство. И в центъра на това съзвездие блестеше Пейсли. Прекрасната Пейсли Кейн.

ТРЕТА ГЛАВА

Всички, освен отсъстващия професор, станаха, за да разчистят кухнята, след като изядоха големите парчета ябълков пай.

Най-после, мислеше си Джон-Тревър, докато вдигаше маслото, Боби може би принудително бе обявил примирие. Хлапето не проявяваше явна грубост, нито му говореше, нито показваше, че забелязва присъствието му. В момента, в който кухнята беше сложена в ред, Боби се качи някъде горе и Максин, с махаща опашка, се помъкна след него. Грейси каза, че е време за любимата ѝ телевизионна програма и също тръгна нагоре.

Джон-Тревър със съгласието на Пейсли хвърли няколко цепеници в огъня в дневната и скоро цялата стая се изпълни с топлината на игривите пламъци.

Пейсли седна на дивана, а той остана прав, опрян на камината и загледан в нея. Джон-Тревър почувства, че трябва колкото се може по-скоро да влезе в ролята си. Сцената беше започната от разговора на масата за развалящото се време. А освен това сладката стара синекоса Грейси спокойно бе заявила, че е по-естествено човек да остане да спи на дивана, отколкото да върви в тази ужасна буря.

Джон-Тревър съобрази, че ако остане да пренощува в дома на Пейсли, би могъл да събере повече информация за нея. Да бъде с часове в близост до нея, да вижда усмивката ѝ, да чува смеха ѝ, да се наслаждава на нейното живо и ободряващо присъствие. И може би — но само може би — щеше да има възможността да я вземе в ръцете си, да я целуне отново, да я прегръща, да я чувствава.

Стига, Пейтън, убеждаваше се той. Трябваше да вършиш само работата, за която си нает, и нищо повече. Да състави пълна картина на живота на Пейсли, да даде сведението на полковник Блэкстоун и да се прибере вкъщи по живо, по здраво. В този миг пред очите му отново се появи образът на неговия апартамент, все така празен, студен и негостоприемен. Той се помъчи да прогони тази мисъл от главата си.

— Огънят е чудесен, нали? — Отново Пейсли беше тази, която го измъкна от мрачните му объркани мисли. — Действува ми хипнотизиращо. Мислите ми летят в хиляди посоки.

— Какви например? — попита той. — За какво си мислиш, когато те завладее магията на огъня.

Тя му се усмихна и отново обърна поглед към камината.

— За всичко и за нищо. Мислите ми се мятат като гумена топка. Представям си как един ден ще мога да купя на Боби собствен гараж, където той да бъде най-добрият монтьор в щата. Виждам как професорът изобретява нещо удивително и става световноизвестен. Виждам една прекрасна кухня за Грейси с блестящи домакински уреди и всякаква посуда.

— А ти, Пейсли, за себе си какво мечтаеш?

Тя сви рамене.

— Аз имам всичко, от което се нуждая, Джон-Тревър.

— А мечтания мъж и многото деца?

— Това вече е работа на съдбата. Фантазирането няма да ми го донесе, още по-малко цветната дъга от стъклото. Аз се отнасям с разум към мечтата си да обичам и да бъда обичана, защото това може и никога да не стане. — Тя сви рамене по типично френски маниер и продължи да гледа огъня.

— Да се отнасяш с разум към мечтите си — повтори думите ѝ Джон-Тревър. — Малко необичаен израз. Никога не съм го чувал. Какво означава?

— Ами... — започна Пейсли, но веднага спря. Съвсем малко хора знаеха поличбата на цветното стъкло на майка ѝ. Това беше толкова необикновено, толкова лично, че тя отбягваше да разказва историята му. По някаква необяснима причина обаче Пейсли искаше да я разкаже на Джон-Тревър, искаше да я сподели с него. Имаше чувството, че ако не му каже, щеше да се случи нещо нередно.

Тя вдигна глава, за да улови погледа му, и по устните ѝ се прокрадна замислена усмивка.

— Да се отнасяш разумно към мечтите си — започна тихо тя, — е нещо, на което майка ми ме научи, когато бях много малка. Тя наричаше това цветно стъкло дъга на мечтите си. Всяко едно разноцветно ромбче представляваше едно тайно желание, което тя не споделяше с никого, дори и с мен.

— Разкажи ми — подкани я Джон-Тревър, приковал поглед в нея.

— Майка ми казваше, че мечтите са крехки и чупливи като това хубаво стъкло. Казваше, че е чудесно човек да избяга за малко от реалността в техния свят, но не бива да разчита на тях за постигане на щастието си. „Отнасяй се с разум към мечтите си, Пейсли — казваше ми тя, — така че да не се изпарят яко дим, а и друг път да идват при теб.“ — Тя спря, погледна отново огъня, а след това и него. — О, да, аз докосвам цветното стъкло, когато влизам вкъщи, за да кажа един вид „здравей“ на майка ми, и се осланям на него, защото то сега е моя дъга на мечтите.

Изведнъж нещо сви гърлото на Джон-Тревър. Въпреки че нямаше навика да плаче, той почувствува как в очите му се събират сълзи. Беше смешно. Само защото Пейсли му бе разказала тайната на цветното стъкло на майка си, само защото бе говорила за крехкостта на мечтите с такъв нежен глас, с толкова чувство в очите, на него му се прииска да направи така, че да се сбъдне всяка една от мечтите ѝ.

Прочисти гърлото си.

— Това е много красива история — каза той. — Да се отнасяш с разум към мечтите си. Добър съвет. Познавам хора, които разчитат само на тях, за да преживяват всеки божи ден. Те нямат душевна сила и воля да се сблъскат с действителността, но мечтите не са създадени за това. Да се отнасяш разумно към мечтите — майка ти е била много умна жена, Пейсли.

— Да, знам. — Очите ѝ се замъглиха, сякаш изведнъж бе отнесена в морето на спомените. Тя примигна, пое дълбоко въздух и предложи: — А сега разкажи ми за мъжа, когото издирваш.

Какъв мъж? — помисли си той с недоумение. — По дяволите — лъжата, която беше скалъпил за обяснение на престоя си в Денвър! Съвсем беше забравил за тази нелепост.

— Как изглежда той? — попита тя. — Ако ми го опишеш, ще мога да следя за него. Вълнуващо е. Но не си мисли, че ще сторя някоя глупост, като например да се опитам да го задържа, ако го видя. Веднага ще се обадя на теб. Та какъв е — висок, нисък, дебел, слаб?

Да пукна, ако знам, помисли си Джон-Тревър.

— Той е голям образ. Нисък, слаб, оплешивяващ, около четиридесетте. Носи дебели очила, има стърчащи зъби и е обут обикновено в карирани панталони. Всъщност винаги носи такива.

— Не ми изглежда много гангстерски по твоите описания. Малко съм разочарована. Но все пак престъпникът си е престъпник и самият факт възбужда любопитството. Кажи ми още нещо за него.

— Има сенна хрема — продължи да импровизира Джон-Тревър. — Без значение дали е лято или зима, винаги е с носна кърпа в ръка. Постоянно бърше носа и очите си. Много силна сенна хрема.

— Сигурно е задигнал парите, за да може да обикаля света и да си намери лекар, който да го излекува. — Пейсли каза това и погледът ѝ се наелектризира. — Бил е отчаян, защото не е могъл да търпи повече този вечно течащ нос. Горкият човечец! И все пак той е откраднал пари. Ще бъда нащрек за него, Джон-Тревър.

— Това ми звучи успокоително — каза той и се подсмихна. Но усмивката му угасна в мига, в който погледът му се спря на големите ѝ тъмни очи. Без да се усети, той тръгна към нея, но се закова на място, защото в този миг професорът буквално нахълта в стаята.

— Пейсли, Пейсли, извинявай — каза той, като вдигна крака ѝ, взря се в обувката ѝ и кимна успокоен. — Благодаря!

— Винаги на твоите услуги — любезно му отвърна Пейсли.

Професорът изчезна така бързо, както се бе появил, като мърмореше нещо под носа си. Джон-Тревър поклати глава и седна до Пейсли на дивана.

— Твоят професор е побъркан.

— Не е побъркан, а е всеотдаен — каза тя натъртено. — На този свят има толкова много хора, които само си стоят и чакат нещата да им дойдат наготово, сякаш животът е задължен да им предостави всичко на поднос. Професорът работи много усърдно, за да осъществи своите идеи. Аз му се възхищавам и го уважавам за това.

— Тук си много права. Той сигурно е целият отдаден на идеите си. Аз също съм срещал доста хора, които стоят с протегнати ръце и чакат някой да им сервира всичко наготово.

— Наистина. Майка ми винаги казваше, че ние може и да нямаме много, но това, което имаме, трябва да е постигнато с честен и всеотдаен труд, за да можем да се гордеем с него.

— Много точно го е казала майка ти. Бих искал да съм я познавал. — Той спря за миг и после попита: — А баща ти, никога не си ми говорила за него?

— Аз не го познавам. Майка ми не ми каза кой е той. Тя никога не се бе омъжвала — просто отказваше да жертвува свободата си заради който и да било мъж. Понякога разказваше, че баща ми е бил чудесен, добър, грижовен и красив. Тя много го обичала, въпреки че когато се разделили, отношенията им били доста обтегнати. Баща ми бил страшно богат и мислел, че може да убеди майка ми да се омъжи за него заради парите му. Тя много пъти ми е повтаряла да не се заслепявам от богатството, а да съм убедена, че съм привлечена не от материалното. Да не забравям, че най-важното е да бъда вярна на себе си.

— Разбирам — каза Джон-Тревър.

— И ако не бяха парите на баща ми, може би майка ми би... всъщност не знам. Това, което със сигурност зная, е, че той е бил единственият мъж в живота ѝ, когото тя някога истински е обичала. Той я бе дарил с двете най-скъпи за нея неща — мен и разноцветното стъкло.

— А ти не ѝ ли се сърдиш за това, че не ти е казала кой е той?

— „Сърдя“ е твърде силна дума, Джон-Тревър. Много пъти ми се е искало да видя баща си, дори само отдалече, просто за да знам как изглежда наистина, а не да се осланям на променливите образи, които рисува въображението ми. Когато се запознали с майка ми, той не е бил първа младост — бил е някъде около петдесетте. Представяла съм си го по много и различни начини, но... — Тя поклати глава. — Това е глупаво. Аз съм била създадена с любов и това би трябвало да ми е достатъчно, защото повече и не бих могла да искам. А всъщност така е и по-добре.

— Защо?

— Ами ако той все още е много богат, би могъл да се опита да купи и моята обич, както е постъпил в случая с майка ми. Той, разбира се, не е искал да я наранява, но го е направил, и няма гаранция, че си е взел поука от това. Моите фантазии са си безобидни, но ако го познавах, можеше да имам неприятности.

По дяволите, каква бъркотия. Баща ѝ е богат добър стар човек, който има финансовата възможност да осъществи всяка една нейна мечта, а тя би могла да изпълни със слънце и смях последните години от живота му. Как ли ще постъпи полковникът? Какво ли решение ще вземе, дали ще ѝ се открие?

— Ами аз по-добре да си поемам пътя — каза Джон-Тревър. — Колата, която съм наел, ще се превърне в буца лед, ако не я подкарам. Оставих я на около миля оттук.

— Спокойно, Пейтън, не се притеснявай.

— А трябва ли да се притеснявам от нещо? Аз съм от Калифорния и не се чувствам много спокоен, когато шофирам тук.

Колко добре го каза. На това място Пейсли трябваше да почне да настоява той да остане да спи на дивана. Боже, колко беше хитър!

— Със снежната буря шега не бива, Джон-Тревър — каза намръщено тя. — Това не е обикновен снеговалеж. Мисля, че...

— Моля? — попита той, като съвсем невинно вдигна вежди.

— ... че трябва да вземеш такси, за да те откара до хотела. Няма защо да рискуваш да шофираш в това лошо време.

— Такси — повтори след нея той. Не очакваше да чуе точно това. — Правилно. Могат ли да използвам телефона?

— Разбира се, в кухнята е.

След няколко минути той се върна при нея и отново седна на дивана.

— Таксито ще дойде след около четиридесет и пет минути — каза той. — Явно са доста натоварени тази вечер.

Прекрасно, помисли си Пейсли. Никак не ѝ се искаше той да си отива. Ставаше ѝ празно и студено, щом си представеше как той излиза от вратата. Не знаеше защо, но точно такова чувство я обзе. Това, което със сигурност знаеше, бе, че искаше той да остане тук, в нейния дом, поне още малко.

— Ами добре. Тъкмо ще можем да си кажем още някои нещица — каза тя и се усмихна приветливо. — Разкажи ми за твоите братя, какви бяха, какво правеха, когато бяха малки.

— Защо? — объркано и смутено попита Джон-Тревър.

— Защото се познаваме вече няколко часа и искам да науча всичко за теб.

— Защо?

— Майка ми казваше, че има хора, които прекарват целия си живот в мечти как да го изживеят по-въълнуващо. Оплакват се, че нямат възможност да пътуват и да имат приключения. „Те са толкова глупави, Пейсли — казваше ми тя, — не разбират, че само да срещнат някой нов човек е вече приключение. Всяко ново познанство е чудесен източник

на преживявания и начин да научиш неща, които преди не си знаел.“ Тя посрещаше всеки нов ден с едно очакване да срещне нови хора и по този повод казваше: „Животът — това са хората, а хората — това е животът“.

— Пак ще повторя, че майка ти е била наистина една забележителна жена — тихо промълви Джон-Тревър. — Сигурно сега много ти липсва.

— Да, много. Бях едва на деветнадесет години, когато тя си отиде от този свят и просто не виждах как ще мога да се справя без нея. Много скоро обаче разбрах, че имам сили, които даже не подозирах, че притежавам. Именно тя бе култивирала тези качества у мен. Да, все още ми липсва, но съм запазила чудесни спомени за нея.

— Защо си дошла да живееш в Денвър? От Париж, от Франция, в Денвър, щата Колорадо — това е голям скок.

— В завещанието си майка ми ми остави тази къща. Преди дори не знаех за съществуването ѝ. Имало е условие, че не мога да я притежавам, докато не дойда тук и я видя. След това можех да направя с нея каквото си поискам — да остана или да я продам.

— Интересно, защо ли го е направила? — попита Джон-Тревър.

— Първо — започна Пейсли, — въображението ми се развихри и си помислих, че в това има някаква тайна цел. С течение на времето обаче разбрах, че това предположение е глупаво. Майка ми просто е искала да имам възможност да живея в родината ѝ, която дотогава не бях виждала.

— И ти дойде и остана тук.

Тя кимна.

— Дойдох напролет, когато цъфтяха цветята и всичко наоколо беше много красиво. Влюбих се в тази къща. Още в момента, когато прекрачих прага ѝ. Едно от първите неща, които направих, беше да поставя цветното стъкло. То вече бе сменяло местонахождението си много пъти още в Париж, защото майка ми обичаше предизвикателството да се установява на ново място и да среща нови хора. Да намериш жилище в Париж не е никак лесно, но майка ми имаше толкова познати, че винаги научаваше за някой свободен апартамент в Монмартър или Монпарнас, или на левия бряг. Беше вълнуващо всичко това, макар понякога да се появяваха и трудности.

Както и да е, когато дойдох тук, исках да имам сигурност, да знам, че мога да остана толкова дълго, колкото поискам.

— Щастлива ли си, Пейсли?

— Да, разбира се, щастлива съм.

— Не, почакай — прекъсна я той, като вдигна ръка. — Не отговаряй така бързо и машинално.

— Не мога да отговоря по друг начин, Джон-Тревър. Аз съм такава, каквато ме виждаш, и животът ми си е лично мой. — Тя сви ръце. — И съм щастлива.

— Добре, но какво би станало, ако животът внезапно се промени? Ако например спечелиш от лотарията, да кажем — милиони долари, с които не само можеш да купиш гаража на Боби или луксозната печка на Грейси, а да започнеш да водиш съвсем различен начин на живот, в който например не се изисква да работиш. Да имаш голяма къща, модни дрехи, кожи, бижута. Да пътуваш из света, когато и където поискаш. И никакво напрежение, никакви тревоги и грижи. Мислиш ли, че ще си щастлива, ако водиш такъв живот?

Тя се засмя.

— Вероятно не. Тогава ще трябва да се движа сред хора, които през цялото време се наричат един друг „скъпи“. Не мисля, че това е за мен.

— Говоря сериозно, Пенели.

— За бога, Джон-Тревър, дотук се простира въображението ми. Начинът на живот, за който ми говориш, е извън моите интереси. От майка ми се научих да се задоволявам с това, което съм постигнала с труд. Хайде да говорим за реални неща. Разкажи ми за себе си.

По дяволите, помисли си Джон-Тревър. Та те говореха точно за реални неща!

— Защо си толкова твърдо решен никога да не се ожениш? — попита го внезапно тя.

Той отвори уста, но не знаеше какво да отговори.

— Това пък откъде дойде?

— Да не си забравил, че вече говорим за теб? Ти знаеш всичко за мен и сега е мой ред аз да питам. — Тя вдигна глава и продължи да го гледа. — Не искаш да се ожениш, защото си красив и можеш да сменяш жените като ризите си. Нали? — Тя се засмя. — Обичам американските изрази. Понякога са много подходящи.

Джон-Тревър почувства някаква неестествена топлина да пропълзва по гърлото му.

— За бога, Пейсли. Нямам намерение да говоря за жени с теб.

— Сигурно съзнаваш, че си красив като слънце. — Тя се намръщи. — Това е един от изразите, които много-много не разбирам. Както и да е — продължи весело тя. — Сигурна съм, че си срещал достатъчно много жени, които...

— Защо не спреш? — прекъсна я той с раздразнение. — Не искам да се женя, защото това е огромен ангажимент. Трябва да се грижиш за щастието и благополучието на друг човек. Не, благодаря! Предпочитам да си бъда сам и да се грижа само за себе си. Освен това бих бил и емоционално уязвим. Не, това не е за мен.

— Ами ако се влюбиш?

— Нямам такова намерение. Това достатъчно ли ти е?

Тя се наведе към него.

— Джон-Тревър, забравяш за съдбата. Ако ти е писано да се влюбиш, ти изобщо няма да имаш думата. Ако съдбата реши, ти ще се намериш — и тя щракна с пръсти — влюбен до уши, безнадеждно.

— Няма такова нещо — каза той дрезгаво.

Тя се облегна, скръстила ръце, и се усмихна. Джон-Тревър я гледаше неподвижно.

Какво значеше тази хитра усмивка — той присви очи.

— Виж, щом аз вече съм решил никога да не се влюбвам и никога да не се женя, значи ще бъде така. Разбра ли ме?

— Както кажеш, Джон-Тревър.

Той простена и вдигна очи нагоре.

— Знаеш ли, че си адски напориста?

Тя постави ръка на сърцето си.

— Кой? Аз ли? Моа?

— О, не, недей. Не смяташ да ме засипваш с френски, нали? Достатъчно тежко е да се разговаря с теб и на английски.

Тя се разсмя и копнежът у Джон-Тревър отново се пробуди.

Мили боже, помисли си той, тази жена наистина ме подлудява. И го караше да се измъчва от толкова силно желание, на което дори и светец не би устоял.

Бе го извадила от равновесие и той се чувстваше като непохватен юноша, който не знае къде да дene ръцете си.

Той прекоси стаята и се наведе пред камината. Махна решетката и започна да рови с машата в играещите пламъци.

Пейсли го погледна, като се надяваше той да не е чул дълбоката ѝ въздишка. Запленена, тя гледаше как силната му ръка държеше уверено машата и у нея се пороци желание да почувства как тази ръка гали косата ѝ, милва кожата ѝ.

И за да потисне надигащата се страст, тя откъсна поглед от ръката му само за да го прехвърли върху мускулестите му силни бедра, добре очертани от износените му джинси.

За нейно щастие той я изведе от унеса, като се пресегна да вземе друга цепеница, но дъхът ѝ секна, когато пламъците осветиха твърдия профил на лицето му.

Много е красив, мислеше си тя, и това, че сега бе в дома ѝ, беше... беше толкова нормално. И изведнъж ѝ се стори, че сякаш досега нещо бе липсвало в къщата ѝ, в живота ѝ, а сега всичко бе придобило завършен вид, когато Джон-Тревър беше с нея.

О, Пейсли, недей, непрекъснато си повтаряше тя.

Още от времето, когато беше достатъчно голяма, за да разбира, тя бе слушала внимателно майка си да казва, че сърдечните дела трябва да се оставят в ръцете на съдбата. Може би точно съдбата я срещна с Джон-Тревър, като развали мотора на ските и я хвърли в него. Може би всичко е било много точно изчислено и подготвено от самата нея. Освен ако...

Освен ако Джон-Тревър не искаше никаква любов, никакво ангажиране и обвързване, женитба, бебета. Съдбата явно бе допуснала грешка. Но сега тя реши, че съдбата се нуждае от подтик. Тя щеше да се намеси и да се заеме с това, защото заслужаваше да знае дали Джон-Тревър бе човекът, определен да бъде неин за цял живот.

Той спря да разбърква огъня и отново седна на дивана.

— Така — каза тя. — Утре е неделя. Надявам се, че няма да сме затрупани от сняг и лед. В Денвър има толкова неща, които да се правят или видят. Неделя е денят ми за разглеждане. Искаш ли да дойдеш с мен? Само ако, разбира се, времето не е твърде лошо.

Той се почувства като човек, стоящ върху движещ се пясък, който съзнава, че потъва, но не прави нищо, за да се спаси.

Пейсли действаше побъркващо и върху ума, и върху тялото му и много бързо трябваше да установи нужната дистанция между нея и

себе си. Но не можеше, съобрази той, защото трябваше да върши работа за полковник Блэкстоун. Имаше да събира още информация, още факти, за да се състави по-ясна картина за живота на Пейсли. Затова и щеше да прекара целия ден с нея. Само в изпълнение на задължението си, разбира се.

— Ами да, ще дойда с теб — каза той и извърна глава, за да я погледне. — Можеш да ми бъдеш екскурзовод. Но ако все пак измръзна от студ, теб ще държа отговорна.

— Приема се — каза тя и се усмихна.

Той я изгледа за момент и после я попита:

— Имаш ли си отделни мечти за всяко едно стъкълце?

— Не — отговори тя. — Аз много внимавам с тези мечти. Много малко от тях са свързани с различните ромбове.

— И ти се осланяш с разум на тези, които са там?

— Да.

— Мислиш ли, че всички мечти на майка ти са се сбъднали?

— Не зная. Никога не ми е говорила за тях.

— Или за това кой е баща ти?

— Джон-Тревър, смущава ли те това, че майка ми не се е омъжила за баща ми и че аз съм се родила без закрилата на неговото име?

— За бога, не. Аз не съм съдник, Пейсли. Може би поради естеството на работата, която върша от толкова години. Аз съм детектив, разрешавам загадки, тайни. Неразгаданите неща ме притесняват. Мога да ти помогна да разбереш кой е баща ти.

— Не. Благодаря ти... След всичките онези години. Не.

— Добре, но помисли си все пак, че този човек има дъщеря — прекрасна млада жена, в чието създаване е участвал. Какво ще кажеш за неговото право да разбере за твоето съществуване.

— Джон-Тревър, ние говорим за нещо, което се е случило преди почти двадесет и пет години. Може би баща ми е забравил, че изобщо някога е познавал Кенди Кейн. Без съмнение се е оженил и е създал собствено семейство.

— Ами ако не е? Ако е съвсем сам? Ако никога не е забравил Кенди Кейн и тяхната любов? Ами ако твоето съществуване и появяване в живота му би било огромна радост за него? Мислила ли си някога за това?

Пейсли отново се намръщи и изгледа продължително Джон-Тревър, преди да заговори.

— Говориш така — каза тя накрая, — сякаш аз бягам от отговорностите си и сякаш съм длъжна да намеря този човек и да му кажа, че съм негова дъщеря.

— Не, не исках да кажа това. Съвсем не те обвинявам. Просто си представям и обратната страна на медала. Това е всичко.

Но това, което всъщност правя, помисли си той, е, че представям нещата така, сякаш наистина е престъпление. Той караше Пейсли да се оправдава за това, че не знае кой е баща ѝ, което бе донесло на полковника две точки повече.

Дявол да го вземе!

— Забрави за това. Само така говоря.

— О! — Тя остана смълчана няколко минути, с неволно свити устни. — Знаеш ли, всъщност аз никога, дори за момент, не съм се замисляла за обратната страна на медала, както ти се изрази. Гледах на решението на майка ми като на нещо, което е трябвало да стане, и приемах живота си какъвто е. А сега се чувствам така, сякаш... сякаш баща ми е излязъл на сцената и заявява, че е време и неговите нужди и права да бъдат зачетени. Всичко това е доста объркващо.

— Хайде, остави това — каза Джон-Тревър, — не исках да те разстроя. Не мисли за него повече тази вечер. Може ли?

Тя не отговори, а само гледаше в пространството пред себе си.

— Пейсли? Хайде, не мисли за това!

— Какво? — Тя срещна погледа му. — Ами въображението ми отново заработи. Аз... О, ето го таксито ти. Чувам клаксона.

Те станаха и Пейсли го изпрати до вратата. Джон-Тревър облече якето си, после плъзна ръка върху тила ѝ. Улови устните ѝ и една целувка остави и двамата без дъх.

— Утре? По обяд? — каза той, едвам отлепил устни от нейните.

— Да, чудесно! — прошепна тя. — Лека нощ, Джон-Тревър!

Той излезе, а Пейсли остана неподвижна, загледана в разноцветното стъкло на вратата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няколко часа по-късно Джон-Тревър лежеше в хотелската стая, загледан в тъмнината пред себе си. Дълго се бе въртял и мятал в голямото си легло, докато накрая го заболяха мускулите. Знаеше, че още дълго време няма да може да заспи.

Леглото му беше толкова удобно, колкото може да бъде едно хотелско легло. Най-после отново се бе стоплил, нахранил и би трябвало да заспи като бебе. А вместо това беше объркан и неспособен да усмири какофонията в главата си. И за всичко това беше виновна Пейсли.

Образът ѝ плуваше в съзнанието му толкова кристално ясен, сякаш тя наистина стоеше пред него, с огряно от усмивка лице и блеснали тъмни очи. Можеше да чуе напевния ѝ смях, да долови свежия ѝ дъх на планински въздух и цветя и дори да вкуси сладкия нектар на устните ѝ.

Той отново се обърна в леглото си с тежка въздишка. Желанието да слее тялото си с нейното, да станат едно цяло се бе увеличило стократно, откакто я бе целунал за лека нощ. Но не само физическото желание да има Пейсли отпъждаше съня му. Някакви непознати и тревожни чувства се тълпяха в главата му и не му даваха спокойствие. Усещаше странно желание да я закриля, да застане между нея и всичко или всеки, който може да ѝ навреди. Едно ново чувство за притежание също надигаше глава и пораждаше гняв при мисълта, че някой друг мъж, освен него би могъл да я докосва, да я прегръща и целува.

И точно наред тази невъобразима бъркотия, която изпълваше главата му, стоеше нещо, което непрестанно му напомняше защо е тук — поръчката на полковник Блакстоун.

— По дяволите! — изруга на глас той.

След още няколко простенвания затвори очи и с благодарност се остави да бъде погълнат от дрямката.

Пейсли бавно отвори очи и видя стаята си, залята от слънчева светлина. Протегна се блажено и със задоволство си спомни предишната нощ. Само след няколко часа тя отново щеше да види Джон-Тревър и щяха да прекарат следобеда заедно. Щеше да бъде чудесно. Поне така се надяваше.

Изправи се и си каза да не се увлича чак толкова. Може съдбата да ги бе събрала, но това не означаваше, че те са създадени един за друг или че той е променил отношението си към брака.

Но пък, от друга страна, помисли си тя, може би точно това бе нейният мъж. Все пак досега бе излизала и с други, но никой от тях не бе успял да събуди у нея нещо повече от приятелски интерес или смътно сексуално влечение. Да сравнява чувствата си към тези вчерашни момчета с чувствата към Джон-Тревър беше като сравнението на обикновен фойерверк с избухването на супернова звезда. Господи, какво ѝ бе направил този мъж, като я докосна?...

Стига, каза си тя. Ако прекараше цялата сутрин така в гонене на мислите си, докато Джон-Тревър дойдеше, щеше да бъде съвсем изморена.

Като отметна завивките, тя се измъкна от леглото и отиде до прозореца. Небето беше ясно, слънцето грееше и топлината му бързо топеше леда, образуван от снощната буря.

Ще бъде хубав ден, помисли си тя. И щеше да го прекара с Джон-Тревър.

После взе един душ, изми косата си и се облече в бял зимен панталон и бял пуловер. Усука два копиринени шала — единия бледорозов, а другия малко по-тъмен — и ги завърза така, че да падат свободно отпред върху пуловера ѝ.

Гримът ѝ, както обикновено, беше съвсем лек, но ружът, сенките и червилото образуваха чудесно съчетание и подчертаваха очите и кожата ѝ. Тя постави грима си с уверена ръка, като си припомни как я беше учила майка ѝ.

Долу, до вратата, тя се спря и погледна разноцветното стъкло. През цветните ромбове преминаваше слънчева светлина и върху стените се образуваха вълшебни дъги.

Дали да се осмели, запита се тя, да постави себе си и Джон-Тревър заедно, като едно цяло, в някое от стъкълцата? О, не, не трябваше. Още не, а може би никога. Защото дори и да се осланяше с

разум на тази мечта, тя беше толкова необикновена и важна, че ако сгрешеше, щеше да остане с разбито сърце.

— О, маман — прошепна тя, — животът понякога е толкова объркан.

Джон-Тревър вървеше по алеята към къщата на Пейсли и като приближи, намали крачка. Ако имаше малко късмет, Боби, Грейси и професорът щяха да са някъде навън, да се занимават с техни си неща в неделния следобед. Той искаше и имаше нужда да сграбчи Пейсли в прегръдките си, да я целуне още в момента, в който я види. Това беше първата му мисъл, щом се събуди и оттогава желанието многократно се бе увеличило.

Бъди по-трезв, Пейтън, каза си той. Тази разходка бе също от служебно значение. Планът да разгледа Денвър с Пейсли чудесно съвпаднаше с целта му. Смяташе да се задълбочи, да разбере повече за живота ѝ — дали има нещо от материално естество, което да ѝ липсва, някакви тайни мечти, изглеждащи недостижими поради финансовото ѝ положение.

Но всичко това не означаваше, че не може да я целува. Поне още веднъж.

Той натисна звънеца и примигна от изненада, когато чу първите няколко такта на известна детска песничка. А след няколко секунди Боби отвори вратата.

Страшен късмет, няма що, помисли си Джон-Тревър.

— Здравей, момче!

— О, пак ли си ти! Ами влез тогава.

Джон-Тревър влезе в коридора и разкопча якето си.

— Да паднеш от изненада — каза Джон-Тревър и устоя на враждебния поглед на Боби. — Този звънец песнички ли пее?

— Да, професорът го изобрети. Но после разбра, че вече има музикални звънци и го остави така.

— А как върви работата по ските?

— Не особено добре. Реши да ги намаже отдолу с восък и купи малко от някакъв пчелар, но той беше смесен с мед и... можеш да си представиш какво се получи.

Джон-Тревър се усмихна и поклати глава.

— Този професор наистина е велик. А Грейси къде е?

— Приготвя се за игра на бинго. Луда е по бинго. Подбрах дрехите ѝ така, че да изглежда човешки. Син пуловер и сини панталони. Отиват ѝ на косата. И сега е в тон от главата до петите.

Усмивката на Джон-Тревър се замени със сериозно изражение.

— Когато решиш, че искаш, можеш да бъдеш и добро момче, Боби.

— Не се прави на загрижен, Пейтън — каза Боби и присви очи.

— И чуй какво ще ти кажа: ако сториш нещо лошо на Пейсли, ще си имаш работа с мен. Може да си по-голям, но ще видиш кой струва повече.

— Нямам никакво намерение да правя нещо лошо на Пейсли.

— Не мога да ти вярвам. Снощи и тази сутрин тя се държеше някак странно. Сякаш има някаква тайна. И се усмихва ей така, без причина. И очите ѝ стават едни големи и замечтани... Не знам какво има между вас, но ако я разстроиш с нещо, ще те...

— Здравейте — каза Пейсли, като излезе от кухнята в дъното на коридора. О, Джон-Тревър, здравей, мислеше си тя, като вървеше към него. Страхотен беше в този тъмнозелен пуловер и сиви панталони. И толкова много се радваше, че е тук. — Говорите ли си?

— Да, говорим си — каза Джон-Тревър. — Изглеждаш чудесно, Пейсли. Готова ли си да тръгваме?

— Да, само да си сложа палтото. — И тя посочи едно дълго тъмночервено палто върху месинговата закачалка. Джон-Тревър ѝ помогна да се облече и посегна към дръжката на вратата.

— Приятно прекарване в салона, Боби. Ще ходиш, нали? Както всяка неделя? — попита Пейсли.

— Да — отвърна той. — Пейтън, не забравяй какво ти казах.

Джон-Тревър реши да не му отговаря и излезе заедно с Пейсли.

— Какво искаше да каже Боби? — попита го тя, като стигнаха до колата.

— Само се перчи — отвърна той. — Мисли се за твой пазач или бодигард.

— О, разбирам. Той ме пази като брат. Знаеш, че ние сме като едно семейство и той се чувства някак отговорен за мен. Моля те, бъди по-търпелив с него.

— Няма проблеми.

Ние сме като едно семейство, мислеше си Джон-Тревър, докато Пейсли му показваше накъде да кара. Това беше много хубаво, но семейството имаше още един непознат член, чакаш зад кулисите — бащата на Пейсли.

Но какво ли имаше предвид Боби, запита се той, като спря на един светофар, когато каза, че Пейсли се държи странно. Дали не се влюбваше в него? Би било прекрасно, фантастично. Ами, глупости — би било ужасно. По дяволите, даже не можеше да разсъждава правилно.

Той изблъска обърканите си мисли назад и съсредоточи вниманието си върху шофирането и града. Денвър представляваше интересна смесица между старо и ново. Небостъргачи с огледални прозорци се издигаха до сгради от викторианската епоха, реставрирани, за да запазят историята на стария Запад.

— Забележителен е този град — каза той.

— О, да. Трябва да отидем до хотел „Браун“. Чудесен е. Построен е през 1892 година, по време на треската за злато, когато Денвър е процъфтявал. Би ли искал да разгледаме и някой музей?

— Разбира се.

— В Музея на изкуството на Американския запад има чудесна колекция на творби от Фредерик Ремингтън и Джорджия О'Кийфи. Искаш ли да отидем първо там?

— Ти си шефът — отговори той и се усмихна. — Твоите желания са заповеди за мен днес.

— Добре. Днес се чувствам много разглезена.

Добре започва, помисли си Джон-Тревър.

— Ти заслужаваш да бъдеш глезена. Мисля, че ще ти отива да живееш безгрижен живот, без да мислиш за ежедневните главоболия. Това би те направило свободна да... да правиш всичко, което си пожелаеш.

— На следващия ъгъл свий надясно, а след две пресечки наляво — каза тя. — Какво прави човек, когато не се занимава с ежедневните грижи?

— Ха сега? Какво да ти отговоря? Можеш да се занимаваш с всички неща, за които преди не си имала време. Можеш да се научиш да плетеш.

— Аз знам да плета.

— О! — Той сви вежди. — Ами тогава не знам, Пейсли. На този свят има милиони богати глезени жени, които успяват все някак да си запълнят деня. Мисля, че те вършат много общественополезна работа. Помагат на по-малко късметлиите от тях.

— Ами аз вече върша общественополезна работа. Записвам касетки за слепи хора, така че и те да могат да се радват на книгите, както всички други. Но защо говорим за това?

— Защо, защо? Ами защото от това, което виждам, ти много се раздаваш на другите. Ето — Грейси, професора, чаровния Боби. Това, което все убягва от разговора ни, си самата ти. Например дали искаш да имаш възможност да живееш богат, вълнуващ, изпълнен с приключения живот. Ти обичаш Париж. Какво би казала да имаш къща и в Париж, и хубав дом тук, в Денвър, а може би и вила край морето в Калифорния?

Тя сбърчи нос.

— Това не ме привлича. Ще се чувствам като случаен гост. Казах ти, че обичам чувството си за установеност тук, защото съм се местила толкова много като дете. В моя дом съм си напълно щастлива. Не бих го заменила за нищо на света.

— Чакай, не бързай толкова. Ти обичаш животните. Максин не е никаква ценна порода, но все пак си я прибрала вкъщи. Какво ще кажеш за едно ранчо? Можеш да отглеждаш коне или прасета, или нещо друго.

Тя се разсмя силно.

— Това е ужасно смешно. А колкото до Максин, аз я подслоних, защото тя си нямаше дом. Обичам животните, но не дотолкова, че да ми се прииска да живея във ферма и да гледам прасета. Виждам, че искаш да си играем на „представи си“, но не разпитвай само мен. Ти какво би направил, ако внезапно станеш много богат? Би ли оставил работата си, би ли зарязал компанията си, за която толкова си се трепал? Какво ще правиш по цял ден?

— Ами аз бих... хм...

— Ще се отегчиш до смърт.

— Да, сигурно.

— Тогава се отказвам да играя повече.

— Не можеш да се откажеш! Трябва да помислиш за...
Всъщност нищо, забрави.

Тя се засмя.

— Правилно. Спри на онзи паркинг там вдясно.

Час по-късно Джон-Тревър беше вече съвсем объркан.

Стоеше до Пейсли, правеше се, че разглежда картините, и се опитваше да не се мръщи.

С нищо не можеше да я накара да се замисли по-сериозно за това какъв би могъл да бъде животът ѝ, ако беше богата. Беше ясно, че дори и накрая Кенди да бе простила на полковник Блэкстоун за поведението му, злото бе сторено. Непокколебимото отношение на Пейсли към парите, независимо дали го съзнаваше или не, беше резултат от обидата на Кенди. Засега работата му по задачата не вървеше добре.

— Хей — каза той, — тази картина не е ли сцена от Париж? Мога да се закълна, че това е от Париж, въпреки че сме в музей на изкуството на Американския запад.

Те направиха няколко крачки и застанаха пред картината.

— О, да, Париж е! — ухили се Пейсли, обзета от върховна радост. — Тази улица я знам, Джон-Тревър. Виж малкото кафене на ъгъла. Не бих могла да кажа колко пъти съм седяла там с майка ми и нейни приятели като малка. — Тя го погледна дяволито. — Колко глезена бях тогава — приятелите на маман винаги се отнасяха с мен като с бъдещата кралица на Англия. Повечето от тях нямаха свои деца и ми изпълняваха всяка прищявка, а после ме връщаха на маман да се оправя с мен.

Тя се засмя, а Джон-Тревър се усмихна, като си представи едно малко, живо, тъмнокосо и тъмнооко момиченце, тичащо сред парижките градини.

— Значи си имала щастливо детство?

— О, да. Прекрасно.

— Когато говориш за Париж, в гласа ти звучи носталгия. Мисля, че ти липсва повече, отколкото съзнаваш. Каза, че ти харесва чувството ти за установеност тук, но Париж е толкова голяма част от теб. Не мислиш ли, че би могла да отскачаш от време на време до Париж и пак да се чувстваш установена тук?

— Може би — каза тя замислено. — Но няма смисъл да говорим за това сега. — Тя се обърна към него и го погледна. — Бюджетът ми просто не го позволява.

— Ами предполагам, че...

Очите ѝ изведнъж се разшириха и тя го хвана за реверите.

— Шшт! Не мърдай! Дръж се естествено. О, боже!

— Какво има?

— Това е той — промълви тя. — Мошеникът с карираните панталони.

— А?

— Мъжът, когото търсиш, Джон-Тревър. Той е на отсрещния ъгъл и гледа една картина на Ремингтън. Да, да, той е! Карирани панталони, криви зъби и си бърше носа, но е без очила. Мислиш ли, че е използвал част от парите за контактни лещи?

— О, боже, не вярвам да е той — каза Джон-Тревър, въртейки очи. — Нека някак да си разменим местата, за да мога да го видя.

— Не трябва да е прекалено очевидно. Запомни, че трябва да се държиш естествено.

— Да, шефе!

При тези думи той я вдигна във въздуха, завъртя я, пусна я обратно долу и я целуна. Пейсли го погледна невярващо, след което въздъхна и затвори очи.

В момента, в който устните му докоснаха нейните, Джон-Тревър разбра, че е направил грешка. Не бе имал намерение да я целува наскре музее, но сега, след като го бе направил, му се щеше никога да не прекъсва тази целувка. Устните ѝ се разтвориха, езикът ѝ срещна неговия и той се изгуби в придошлата огромна вълна от горещо желание, която премина през него с бушуваща сила. Настоятелният глас, който го предупреждаваше да не прави това, вече съвсем заглъхваше и една-единствена мисъл избухна ярко в съзнанието му. Пейсли Кейн беше негова! Той простена тихо и се отдаде още по-страстно на целувката, притискайки Пейсли по-силно до себе си.

Тя плъзна ръце по врата му и пръстите ѝ се заплетоха в гъстите му коси. Поддаде се на напористата му, жадно търсеща уста и изпадна в пълна забрава. Беше толкова прекрасно и съвсем в реда на нещата. Съдбата се бе погрижила тя да срещне Джон-Тревър, като го събори в една снежна преспа. Но сега беше сигурна, че и съдбата има нужда от мъничко помощ. Останалото зависеше от нея.

Джон-Тревър с огромно усилие откъсна устните си от нейните.

— Мили боже — промълви той, — трябва да спрем. Не му е нито времето, нито мястото.

— Какво? — попита Пейсли унесено, отваряйки бавно очи. — О!
— възкликна тя, излизайки от чувствената забрава. — Казах ти да се държиш естествено.

— Нали това правех — ухили се той.

— Хмм. — Пейсли направи опит да изглежда сериозна, но никак не й се удаде. — Той ли беше? Мъжът с карираните панталони?

— Не. Имаш зорко око, но това не е той. Тоя приятел там е твърде висок и млад и много по-тежък.

— Ами добре тогава.

Джон-Тревър се засмя.

— Да отидем да хапнем по една плодова мелба? Цялото вълнение от това, че почти щяхме да заловим „престъпника“ с карираните панталони, ми отвори апетита.

— Както кажеш. Плодова мелба звучи чудесно. — Чудесно, колкото целия този ден, помисли си тя.

ПЕТА ГЛАВА

Полковник Блэкстоун седеше в любимия си кожен фотьойл и гледаше как Джон-Тревър вървеше напред-назад пред камината. Той внимателно слушаше младия мъж, без да го прекъсва с излишни въпроси.

В един момент Джон-Тревър спря и погледна полковника.

— Ами това е. Поне най-важното — поправи се тихо той.

Не бе казал на полковника за целувките, които си бяха разменили с Пейсли, нито за неочакваните чувства, които се зараждаха у него. За горещото си желание да се люби с Пейсли Кейн.

— Тя е много необикновена, неповторима жена.

— Като майка й — каза тихо полковникът. — Имам чувството, че сега ми говорите за Кенди. Но тя беше по-светска жена и за нищо на света не искаше да се обвърже с един мъж и да загуби независимостта си.

— Пейсли пък е точно обратното — иска да се омъжи и да има деца.

— Да, сигурно. Но в основни линии са еднакви. Вратите на Кенди бяха винаги широко отворени за всеки, който се нуждаеше от храна, подслон или просто другарско рамо, където да изплаче мъката си. Това понякога ме дразнеше, защото исках тя да е изцяло моя, когато съм при нея. Но Кенди си беше Кенди и аз се научих да я приемам такава, каквата е, и да я обичам силно. — Той въздъхна. — Само да не бях правил всичко с тези мои пари.

— Полковник, навярно сам разбирате от това, което ви разказах, че е невъзможно човек да накара Пейсли да се замисли какъв би бил животът й, ако разполага с много пари. Повече от явно е, че не желае дори да помечтае за живот, в който би имала всичко материално, което иска един обикновен човек.

— Да, греховете ни се връщат, за да ни преследват, Джон-Тревър. С течение на времето Кенди може и да ми е простила за нетактичния подход в желанието си да я накарам да се омъжи за мен, но тя

положително е дълбоко наранена. И може би несъзнателно, но е учила и Пейсли на същото отношение към живота и парите. И вината за всичко това е моя. Но да не се връщаме в миналото. Какво да направя за Пейсли?

Джон-Тревър прекара ръка през врата си.

— Не зная. Моята задача беше само да събера информация.

— Да, разбира се. Искам само мнението ви.

— Честно казано, не зная какво да кажа, полковник. Тя е щастлива в живота, който води, и е събрала хора около себе си, за да си създаде семейство, което никога не е имала. Има много приятели, широки интереси. Днес трябва да я върна вкъщи рано, защото има гости за вечеря — ще ядат някаква птица или катерица, или нещо такова... Мисля, че тя би се радвала да види Париж отново, но не мисли за това сериозно. Казва, че е щастлива така.

— Значи тя не е изразила никакви желания, копнежи, освен да посети Париж. И разбира се — да се омъжи и да има дете.

— Много деца.

Полковник Блэкстоун се засмя тихо.

— Прекрасно! Не звучи ли прекрасно това, което казва моята дъщеря?

Джон-Тревър се обърна с лице към огъня, пхнал ръце в задните джобове на джинсите си.

— Да, наистина... — каза той замислено. — Никога досега не съм срещнал друга като нея, полковник. Тя е като слънчева светлина, свеж въздух и невинност. Досега е успяла да се предпази от сериозно разочарование, но ако се знаеше, че е ваша дъщеря и наследница на милиони, тя би била обект на прицел за всеки мошеник в страната. Би била много уязвима.

— Не и ако има подходящ човек до себе си — каза полковник Блэкстоун. — Тя би се чувствала чудесно, ако до нея имаше някой, който да я пази и да не позволява на никой мошеник да се възползва от доброто ѝ и всеотдайно сърце.

Джон-Тревър извади ръце от джобовете си и се обърна към полковника, като сви вежди.

— И къде ще го намерите този човек? Ще си го поръчате по каталог ли? Хайде, полковник, дори да обявите и в пресата, че Пейсли

не би имала достъп до вашето състояние чак до смъртта ви, хищниците пак биха дебнали наоколо, за да могат да се докопат до нея.

— Да не искаш да кажеш, че не бива да ѝ откривам, че съм ѝ баща? Че трябва да оставя завещанието си, както е било досега и почти всичко да отиде за благотворителност? По дяволите, Джон-Тревър, тя е моя дъщеря, моя — плът и единственото нещо с истинско значение, което оставям след себе си на този свят.

— Не, аз не ви казвам какво да правите, полковник. За бога, не бих искал отговорността за това решение да лежи върху мен. Единственото, което знам, е, че не искам да видя Пейсли наранена. Тя е толкова особена, толкова... Трябва да видите очите ѝ — големи, тъмни и толкова доверчиви. Тя е... Защо се усмихвате?

— Усмихвам ли се? Аз съм стар човек, Джон-Тревър. Не може да ми се търси сметка за всичко, което правя.

— Така ли? Може и да сте голям чудак, полковник, но умът ви е остър като бръснач. Не ми излизайте с това „аз съм стар“. Не на мен. Но защо не говорим по същество? Какво смятате да направите с Пейсли?

Полковник Блэкстоун сплете пръсти върху гърдите си и се усмихна на червените пламъци на огъня.

— Не зная още. Все пак мисля, че искам да я видя лично. Тогава ще реша дали да говоря с нея, но определено трябва да я видя, дори и само от разстояние.

Джон-Тревър кимна.

— Разбирам.

— Не можеш да си представиш колко спомени ме връхлетяха, когато ми каза, че Пейсли пази цветното стъкло, което бях подарил на Кенди. Колко обичаше тя своята дъга на мечтите!

— Да се отнасяш с разум към мечтите — каза Джон-Тревър тихо.

— Сякаш чувам Кенди да го казва — въздъхна полковникът. — Толкова много спомени отпреди толкова много години. Искam да видя дъщеря си!

— Ще гледам да уредя нещо, за да ви срещна.

— Да, чудесно. Ще нощувате тук, нали?

— Ако не възразявате.

— Компанията ви е добре дошла за мен. — Той се загледа в тавана. — Вероятно ще трябва да поогледам някои от по-младите

директорчета, които работят в различните ми корпорации. Някой от тях може и да излезе подходяща партия за Пейсли.

— Не — каза рязко Джон-Тревър. Когато той прочисти гърлото си, полковникът го изглежда учудено. — Това, което искам да кажа, е, че Пейсли вярва в Провидението, така както и Кенди. Ако решите да ѝ откриете своето съществуване, а и когато по-късно стане ясно, че сте играли ролята на сводник, тя със сигурност ще се разсърди.

— Значи мислите, че не трябва да ѝ търся мъж?

— Разбира се, че не. Не го правете.

Полковник Блэкстоун се прозя, за да прикрие усмивката си.

— Добре тогава, Джон-Тревър, засега няма да тикам никакви млади мъже на сцената. Е, хайде, аз ще си лягам, а вие останете докогато искате и си наливайте бренди, не се притеснявайте. Дотук свършихте отлично работата си. Вярвам, че всичко това ще се разреши съвсем скоро.

— Радвам се, че мислите така, защото според мен нещата са много сложни.

Полковник Блэкстоун се изправи.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат, Джон-Тревър. Това, което изглежда адски объркано, често се оправя твърде лесно. Лека нощ!

— Лека нощ, сър!

— Осланяй се с разум на мечтите си, Джон-Тревър — добави полковникът, излизайки от стаята.

— Да се осланям с... Но аз нямам никакви мечти — каза Джон-Тревър на празната стая. Или пък имаше? — По дяволите! — измърмори той и посегна към бутилката скъпо бренди.

Рано на другия ден следобед Джон-Тревър стоеше пред едно остъклено студио и наблюдаваше Пейсли, която седеше на една маса.

Тя беше със слушалки, с прикрепен към тях тънък като молив микрофон. На дървена поставка върху масата имаше разтворена книга и въпреки че Джон-Тревър не можеше да чуе гласа ѝ, той ясно забелязваше как се движат устните ѝ. Тя четеше текста на глас. Съдейки по изражението на лицето ѝ, беше толкова вгълбена в

историята, която четеше, че даже в един момент постави ръце върху сърцето си с драматичен жест.

Джон-Тревър усети, че се хили като идиот, без да го е грижа дали някой го гледа. Пейсли изглеждаше прекрасно в черната си пола и самото си тип „болеро“ върху светлочервената блуза. И той беше дяволски щастлив, че я вижда.

На закуска същата сутрин беше накарал полковник Блэкстоун да си признае, че разполага с повече информация за Пейсли, отколкото първоначално му беше съобщил. Полковникът знаеше къде тя работи, знаеше, че кара малка двегодишна кола, знаеше, че банковата ѝ сметка клони към минимални стойности, че живее заедно с други трима души. А сега, бе казал полковникът, следващата стъпка ще е да видя дъщеря си.

Внезапно движение зад стъклената стена извади Джон-Тревър от унеса. Пейсли бе свалила слушалките и бе станала. Той почука по стъклото и тя се обърна. Лицето ѝ веднага се озари от усмивка, а черните ѝ очи засияха. Тя вдигна ръка и от движението на устните ѝ той разбра, че му каза да я почака минута, след което отново насочи вниманието си към микрофона.

Пейсли натисна един бутон, след което отнесено се загледа в пренавиващата се лента. Но в същото време сърцето ѝ биеше лудо. Джон-Тревър е дошъл за мен! — помисли си тя. Беше ѝ липсвал от момента, в който беше излязъл от дома ѝ предишния следобед. В последните часове той бе изпълвал съня ѝ, беше завладял ума... и сърцето ѝ. И ето го сега тук, зад стъклото, усмихва се мило.

От машината се чу изщракване, което я стресна и я върна към действителността, и докато вадеше пренавитата ролка, усмивката ѝ помръкна.

В момента ги делеше само една стъклена стена. Всичко, което трябваше да направи, бе да отвори вратата и да отиде при него. Ами действителността? — размишляваше тя. Дали принадлежаха на толкова различни светове, че между тях не можеше да възникне надежда за нещо по-необикновено, по-красиво, което да остане в тях завинаги? Не беше сигурна, но си каза, че сега не му беше времето да мисли за това. Той беше тук и тя толкова се радваше, че го вижда.

Тя прекоси помещението, отвори вратата и излезе навън в общата зала. В момента, в който погледът ѝ срещна неговия, забрави

всичко, което можеше да каже като поздрав. Не можеше да проговори, едва дишаше, като че ли се беше опила от това, че го вижда.

Без да се усети, че прави някакво движение, той пристъпи към нея. Обхвана лицето ѝ с ръце, загледа се в нея и почувства как всеки момент може да потъне в тъмните езера на очите ѝ.

Тогава се наведе и я целуна. Нямаше колебание, нямаше и нежност. В горещината на целувката се чувстваше бързина и настоятелност. Отчаян от копнежа за повече близост, за нещо, което да облекчи болката, която го раздираше отвътре, той пусна лицето ѝ и ръцете му се увиха около нея. В момента, в който притисна тялото ѝ към себе си, тя въздъхна и този тих, плах звук го възпламени дори повече от усещането на търсещия ѝ език.

Пейсли, Пейсли. Тя беше негова. Изцяло негова. Тя се вкопчи в ръцете му, защото усети, че краката ѝ започват да треперят. Страстната целувка и прегръдката му бяха отнесли и последните остатъци от нейния разум, увеличайки я във водовъртежа на желанието.

Ако той не престанеше скоро, помисли си смътно тя, нямаше да може да контролира действията си.

Като разбра колко малко ѝ трябваше, за да се отдаде изцяло на властта му, Джон-Тревър вдигна глава. Той не можеше да се пребори с желанието да докосне устните ѝ още веднъж, след което отстъпи назад, като я освободи от прегръдката си.

— Господи, какво правиш с мен — каза той, а гласът му прозвуча дрезгаво. — Като започна веднъж да те целувам, изглежда, че не съм в състояние да спра. Искам да се любя с теб. Всъщност вече знаеш това.

Той се огледа:

— Е, поне тук си на сигурно място. Не ми се е случвало да похищам някого в библиотека вече горе-долу година. — Той прекара силната си ръка през косите си. — Не ми обръщай внимание, Пейсли. Признавам, че е само докато отново вляза в релси.

— Ти, ти стори същото и с мен, Джон-Тревър — каза тя тихо. — Липсваше ми толкова много вчера. Може би трябваше да покажа свян и да не ти го казвам, но е истина. Липсваше ми и толкова се радвам да те видя отново. Струва ми се, че е минала цяла вечност от момента, в който ме целуна.

Тя се усмихна:

— Хей, здравей!

Той не отговори с усмивка.

— Здравей — каза той тихо.

— Приличаш ми на надигаща се буря — каза тя, но усмивката ѝ беше угаснала. — Какво има?

— Виж, наминах да те попитам дали имаш нещо против да вечеряме заедно.

Лъчезарната ѝ усмивка се върна веднага:

— С удоволствие.

— Добре. Седем часа?

— Чудесно.

— Е, тогава до довечера. — Той не помръдна. — В седем. За вечеря.

Той вдигна ръка, като че ли искаше да я докосне, но сви пръсти в юмрук и пусна ръката си. Заобиколи я и тръгна по коридора.

— Чао!

Пейсли се обърна да го види как се отдалечава. „Чао“, прошепна тя.

Джон-Тревър, помисли си момичето, той сменя настроенятия си толкова бързо, че е трудно да го разбере човек. В един момент я целуваше. Дали въобще я беше целувал? А в следващия го виждаше, че е сърдит. Толкова непроницаем мъж.

Е, като че ли нямаше смисъл да се безпокои за това сега. Трябваше да се съсредоточи повече върху факта, че ще излиза с него за вечеря. Тя погледна часовника си и се намръщи. До седем имаше толкова много време.

Джон-Тревър беше оставил взетата под наем кола на паркинга пред библиотеката. Той седна зад волана и се загледа в едно дърво. Защо, по дяволите, не можеше да разбере какво означаваха всички тези объркани чувства, които изпитваше към Пейсли. Трябваше да узнае отговора тази вечер, преди окончателно да изгуби ума си. Защо не можеше той — специалният детектив, да проникне и подреди разбърканите елементи на мозайката в мозъка си? Какъв детектив беше тогава?

Той изруга и разтърси глава.

Беше започнал да целува Пейсли пред малката стъклена кабина още преди да осъзнае, че е пристъпил към нея. Трябваше му само да я погледне и вече се чувстваше изгубен. Ако в този момент тя се

появеше пред колата му, щеше да я грабне в хотела си и да не я пуска да си отиде, докато не утоли яростния животински глад в себе си. Каква магия, по дяволите, владееше тя?

Изведнъж той се стегна целият и стисна волана толкова здраво, че кокалчетата му побеляха. О, не, помисли си отчаяно. Не искаше да се влюбва в Пейсли Кейн. Не, отказваше да стори това. По дяволите, ако нежният шепот на някоя жена го накараше да започне да се влюбва в нея, би ѝ извил врата. Нито сега, нито някой друг път би поднесъл сърцето си върху сребърен поднос на някоя си, за да се разполага с него така, както тя намери за добре. Пейсли трябваше да спре да го обърква. Трябваше да престане да го гледа по този начин с прекрасните си очи. И можеше вече да престане да го целува така, сякаш идваше краят на света. Да спре да се чувства като ангелче, когато се притискаше до напрегнатото му и изпълнено с болка тяло.

Господи, колко я искаше! Искеше да се люби с нея, да я пази, да бъде единственият мъж, който някога я е докосвал. Защото...

— По дяволите! — промърмори той и опря чело о волана. Пейтън, ще те застрелям със собствения ти пистолет.

Защото беше влюбен в Пейсли Кейн.

Джон-Тревър вдигна глава, притвори очи, превъртя ключа. Подкара колата с рев и отказваше да мисли, за каквото и да е. Просто изпразни съзнанието си и караше колата машинално.

Няколко часа по-късно Джон-Тревър слушаше разсеяно как Пейсли отговаряше на въпросите за книгата, която беше прочела днес в библиотеката. Тя говореше, а той бе раздвоил вниманието си между нея и шофирането.

Тя изглеждаше великолепно. Имаше изключителен вкус за облеклото, което вероятно се дължеше на това, че бе израснала в Париж.

Да носиш три ярки копринени шалчета, завързани едно под друго на няколко сантиметра под яката на копринена кремава риза, изглеждаше някак странно, но изключително шик. Надолу беше облечена в черна еластична пола, която очертаваше тънката ѝ талия и добре оформените ѝ бедра. А черните кожени ботуши с висок ток наистина го караха да се облизва. О, да, тя действително беше забележителна. Ще трябва да се замисля по-внимателно за облеклото си, каза си той.

С тъмния си костюм, с бяла риза и раирана тъмночервена вратовръзка, в сравнение с Пейсли не изглеждаше нищо особено.

И изведнъж осъзна, че всички тези размишления около облеклото бяха само за да отклони вниманието си от мисълта за предстоящата вечеря. Полковник Блэкстоун трябваше да бъде някъде в ресторанта и щеше да види дъщеря си за първи път.

Джон-Тревър бе подбрал заведението внимателно. Искаше да е нещо по-специално. Тихо, но не толкова интимно, че другите да не могат да ги наблюдават, и обратно. Този следобед беше влязъл в четири заведения и не бе харесал нито едно от тях, докато накрая реши, че е открил подходящото.

В ресторанта сервитьорката ги заведе до една малка маса със запалена свещ в средата. Лампите на тавана светеха слабо, но осигуряваха достатъчно светлина, за да се видят лицата и на другите посетители. Джон-Тревър бързо огледа залата, но не видя полковник Блэкстоун.

Поръчаха говеждо филе и бутилка червено вино. След като сервитьорката прие поръчката, Джон-Тревър погледна Пейсли в очите и веднага съжали за това. Меката светлина от свещта подчертаваше нежната ѝ кожа, тъмните ѝ очи и копринените ѝ черни къдрици, които обграждаха лицето ѝ.

Господи, помисли си той, колко е хубава и нежна, истинска кукла! Сърцето му отново се подлуди и заби като барабан, той усети как ниско в тялото му се надига някаква разяждаща топлина. Искаше я и беше влюбен в нея и никога през живота си не се бе чувствал толкова объркан.

— Имаш ли лодка? — попита изведнъж тя.

— Какво? Лодка ли? Не. Защо?

— Защото живееш в Калифорния.

— Приятелите ми имат. Аз не си падам много по плаването. Твърде е бавно. Обичам да карам водни ски.

— Какви други забавления обичаш?

Той сви рамене:

— Да ходя на кино, на концерти. Чета много, обичам да се разхождам из музеи и освен това посещавам всички спортни състезания, на които имам възможност да отида.

Той се завъртя леко в стола си и погледът му обходи залата. Никакъв полковник Блэкстоун.

— Беше ми наистина много приятно в онзи музей вчера. Права си, че има какво да се види там. Ще трябва да те взема пак за екскурзовод някой път.

„Какво говоря?“ — се запита сам. Не му влизаше в работата да чертае бъдещи планове с нея. Но всичко прозвуча толкова нормално, а и думите бяха дошли толкова естествено, почти като вдишване.

— Но — каза той бързо, опитвайки се да върне нещата назад — ти вероятно не би искала, тъй като вече си била на повечето места.

— Всяка минута от времето, което отделям, за да те запозная с Денвър, ми доставя огромно удоволствие, Джон-Тревър — каза тя нежно. — Ще гледам града с твоите очи и всичко ще ми се вижда ново. — Съдбата понякога има нужда от подтик, напомни си тя. — Искат ми се да отидем на голямо пътешествие... Заедно, само ти и аз.

— Чудесно — промълви той, загледан в очите ѝ.

— Извинете ме — обърна се към тях някакъв мъж. И двамата подскочиха от изненада, след което погледнаха нагоре и видяха един възрастен мъж, застанал до тяхната маса. — Вашата сервитьорка я повикаха — каза мъжът — и затова аз ще ви сервирам вечерята. Госпожо, ако ми позволите...

— О, да, разбира се — каза Пейсли, сваляйки ръцете си от масата, така че той да може да постави блюдото пред нея. — Изглежда вкусно!

Мъжът се обърна към Джон-Тревър:

— Господине?

Джон-Тревър гледаше втренчено в сервитьора, известен му като полковник Уилям Блэкстоун.

ШЕСТА ГЛАВА

Полковник Блэкстоун се обърна, за да вземе малка сребърна чинийка с лъжичка от подноса си.

— Малко хрян за месото? — попита той Пейсли.

— Не, благодаря.

Полковникът погледна към Джон-Тревър:

— Сър?

Джон-Тревър присви очи.

— Вие като че ли не идвате да ни предложите само хрян?

— Пардон, мосю? — попита полковникът и повдигна вежди.

— О, вие говорите френски? — И усмивка огря лицето й. — Колко хубаво! Живели ли сте във Франция?

— За съжаление не — каза полковникът с въздишка. — Всъщност никога не съм живял във Франция. Но преди много години доста често посещавах Париж.

— Това е чудесно — каза Джон-Тревър. — Не. Благодаря, не желая. Бихте ли ни донесли виното, моля!

— Разбира се, веднага — отвърна полковникът.

— Не е ли сладък? — каза Пейсли, когато полковникът се отдалечи.

— Като бонбонче — отвърна полуиронично Джон-Тревър.

— Джон-Тревър — каза тя и се намръщи. — Този сервитьор е твърде възрастен, за да работи толкова напрегната работа. Това е направо жестоко. Би трябвало да си седи вкъщи, да почива, да прекарва спокойно старините си. Не ти ли е жал за него?

В този момент той с удоволствие би удушил полковника. Но ако се владееше, може би щеше да се справи със ситуацията.

— Хеей, Джон-Тревър! — каза Пейсли. — Попитах те дали не те е жал за сервитьора, че на неговата възраст трябва да работи?

— Да — отвърна Джон-Тревър. — Жестоко е. На колко години мислиш, че е той? — Джон-Тревър замълча за момент. — Може би на възрастта на баща ти?

— Баща ми? Как успя той да влезе пак в разговора ни?

Джон-Тревър сви рамене.

— Не знам как ми хрумна.

— Ами според това, което майка ми ми е разказвала, той би трябвало да е малко над седемдесетте сега. Да. Точно като нашия сервитьор. Мисля, че е много хубаво, когато възрастните хора продължават да работят, но да бъдеш сервитьор е много тежък физически труд. Горкият човек! Сърцето ми се свива, като го гледам.

— Ммм — каза Джон-Тревър, като хапна парче от месото. — Опитай го!

— О, да, разбира се — отвърна тя. Полковникът се върна до масата с виното, отсипа първо на Джон-Тревър за дегустация и после надникна в чинията на Пейсли.

— Не сте го опитали дори — каза той. — Ще стане на камък. И не забравяйте цветното зеле. Полезно е. Трябва да ядете не само цвета, а и стеблото. Нали знаете?

— Моля? — каза Пейсли и го погледна учудено.

— Благодаря, каква загриженост! — промърмори Джон-Тревър под носа си.

— Нещо друго да желаете? — попита полковникът.

— Не! — отговори Джон-Тревър.

— Момент! — каза Пейсли. — Защо казахте това за цветното зеле, че трябва, освен цветът, да се яде и стеблото?

Джон-Тревър погледна Пейсли и загрижено попита:

— Какво има, Пейсли? Защо пребледня изведнъж?

Тя обаче, изглежда, не го чуваше. Цялото й внимание бе погълнато от сервитьора.

— Защо казахте това? — повтори тя.

— Защото в стеблото има много витамини — отговори той. — Много е здравословно и е добре да изядете всичко.

— Майка ми обичаше да повтаря същото. — Гласът й потрепери. — Почти по същия начин: „Пейсли, трябва да ядеш и стеблото на цветното зеле, не само хубавия цвят“. А след това обясняваше за витамините. Колко странно е, че и вие говорите за това сега!

Дявол да го вземе, помисли си Джон-Тревър. Полковникът прекаляваше — говореше, без да мисли.

— Пейсли — каза Джон-Тревър, — всички майки говорят така. Джеймс-Стивън мразеше да яде корите на филиите, но майка ми казваше, че трябва да изяде всичко, не само намазаното с масло, и всякакви глупости от този род. Това им е работата на майките — да говорят така на децата си. — Той погледна към полковника. — Прав ли съм?

— Какво? — попита той. — О, да! Разбира се. Често можеш да чуеш някоя майка да използва какви ли не сравнения, за да накара детето си да изяде яденето.

— Да, да. Наистина е така — каза Пейсли бавно. — Просто се стреснах, като чух как използвахте точно думите на майка ми. Като прибавим и това, че говорите френски... Много спомени ме връхлетяха. Съжалявам, че реагирах така за нещо толкова обикновено като цветното зеле.

— Няма нищо — каза Джон-Тревър, а после се обърна към полковника: — Не ви ли пречим да си вършите работата?

— Вие сте единствените ми клиенти — отговори полковникът. — Боя се, че не се движа вече бързо като едно време.

— Само една маса ли ви дават? — попита Пейсли. — Ами как се издържате, щом... Извинете. Не е моя работа. Засега не се нуждаем от друго. Защо не идете да си починете, докато стигнем до десерта?

— Много сте добра — каза полковникът. — Ужасно съм изморен. Ще отида да полегна и да подпра краката си. — И той се отдалечи.

— Джон-Тревър — прошепна Пейсли, отворила широко очи.

— Какво?

— Чу ли го какво каза? Това беше друг от изразите на майка ми. Като се прибереше вкъщи, след като бе пила в някой бар, тя казваше: „Време е да полегна и да подпра крака“. Този сервитюр е познавал майка ми, Джон-Тревър. Сигурна съм. Той повтаря дословно нейни думи.

— Пейсли, наистина много се вживяваш в това. И вината е моя, защото аз подех темата за баща ти. Срецнахме един възрастен човек, който е ходил в Париж, говори френски, изразява се подобно на майка ти и ето, въображението ти се развихри наново. Яж си месото.

Пейсли направи гримаса, но покорно хапна малко от печения картоф.

— Ами ако — каза след малко Джон-Тревър — твоята приятелка съдбата просто си върши работата? Няма ли да бъде страхотно, ако този сервитьор наистина е баща ти?

Пейсли застина.

— Кой? Това е абсурдно!

— Да, сигурно. Хайде да забравим за него и да се насладим на вечерята. По дяволите, забравих, че трябва да се обадя в офиса на секретарката си. Връщам се веднага. — Той се изправи и добави: — Няма да се бавя.

— Тя до толкова късно ли работи?

— О, ще ѝ звънна вкъщи. Тя живее в предградията на Лос Анжелис с шест котки и питомна жаба. Голяма работа е — добави той и се отдалечи.

— Питомна жаба? — смотолеви Пейсли и сви рамене. Подпря лакти на масата и облегна брадичка върху дланите си. „Не би ли било страхотно, ако този сервитьор наистина е баща ти?“ — прозвучаха отново думите на Джон-Тревър. Не, това не беше възможно. Или пък грешеше? Не беше ли отредено от съдбата да бутне Джон-Тревър в преспата? Абсолютно сигурно! Но нима, освен това ѝ бе отредено да срещне баща си няколко дни по-късно? Тази мисъл я подлудяваше.

Една десетдоларова банкнота, пхнатата в ръката на сервитьорката, бързо донесе на Джон-Тревър информацията, от която се нуждаеше. Той влезе в малката стая встрани от фоайето и видя полковник Блэкстоун, седнал на един диван. Джон-Тревър затвори вратата и изгледа сърдито стария човек.

— Какво, по дяволите, мислите, че правите? — попита той с доста висок тон.

Полковникът ни най-малко не се смути от гласа на младия мъж. Само се усмихна.

— Не можеш да си представиш, Джон-Тревър, как се чувствах, като видях Пейсли. Толкова е красива! Все едно че гледам Кенди. Не можеш ли да разбереш, трябва да се сближа с нея. Трябва да разговарям с дъщеря си, да чувам гласа ѝ, да виждам усмивката ѝ!

— Да, да. Разбирам. Но вие преминавате границите на разумното, полковник.

— Съжалявам, че казах тези неща точно по начина, по който Кенди ги бе казвала. Не се сетих откъде точно ги бях чул.

— Не е в това работата, полковник. Вече срещнахте Пейсли, но какъв е този цирк? Тя си мисли, че сте беден старец, принуден да работи, за да се изхранва. Какво очаквате да се случи, когато открие истината? Тя е толкова честна и доверлива, а аз вече натрупах планина от лъжи и сега вие започвате да трупате нова. Ние сме мръсници! Господи, само като си помисля за болката в очите ѝ, когато разбере...

— Вие сте влюбен в нея.

— Не съм казвал такова нещо.

— Не е необходимо. Разбрах го още вчера, когато бяхте вкъщи. И вината за това, че трябва да я лъжете, е моя. — Той поклати глава. — Наистина голяма каша забърках.

— Вижте, полковник, трябва да изясним нещата. Решили ли сте вече да ѝ кажете, че сте ѝ баща?

— Не. Моите пари са толкова много, Джон-Тревър, толкова много. Ами ако ѝ донесат само мъка? Ако я принудят да живее живот, който не е подходящ за нея и ѝ носи само нещастие? Имам нужда от време и възможност сам да я наблюдавам. Трябва да вляза в дома ѝ, да я наблюдавам, да я слушам как говори. Ще ми помогнете ли, Джон-Тревър?

— Полковник, вие продължавате да трупате лъжа върху лъжа.

— Засега нямам друг избор. Ако и тя се влюби във вас толкова силно, колкото и вие в нея, тя ще ви прости за...

— О-о-о! — прекъсна го Джон-Тревър и вдигна едната си ръка. — Не съм казал, че възнамерявам да кажа на Пейсли, че я обичам. И въобще не съм въодушевен от това, полковник, защото не така съм замислил живота си. Господи, та тя иска цял рояк деца! — Той погледна към тавана. — Аз не мога да приема това.

Полковник Блэкстоун потърка брадичката си и стана.

— И последният идиот би разбрал, че не сте за дъщеря ми.

Погледът на Джон-Тревър се сблъска с погледа на полковник Блэкстоун.

— Това са много силни думи, полковник. Аз съм порядъчен гражданин, който си плаща данъците. И не по-лош от тези нафукани типове, които смятате да ѝ пробутвате.

— Но не искате да се ожените за нея. Не, съжалявам, Джон-Тревър, наистина не ставате за нея.

— Почакайте малко!

— Джон-Тревър, трябва да се връщаме на масата, преди Пейсли да се е усъмнила. Аз ще бъда навън, за да разбера дали сте готови за десерта и кафето. — Той се разсмя. — Ще ви кажа, че платих двеста долара, за да имам съмнителната чест да ви поднеса кафе. Сега няма време да обсъждаме начина, по който да вляза в дома на Пейсли. Само не ме изпускайте от поглед.

— По дяволите! — промърмори Джон-Тревър, завъртя се на пети и излезе, като тръшна вратата след себе си.

Полковник Блакстоун се усмихна.

— Господин и госпожа Джон-Тревър Пейтън. Пейсли Кейн Пейтън. Звучи много добре.

Пейсли разсеяно огледа ресторанта, но не задържа поглед върху другите двойки, които вечеряха там. После погледна към празния стол срещу себе си и сякаш студена вълна премина през нея.

Въпреки че Джон-Тревър беше отишъл само да се обади по телефона, тя се почувства ужасно самотна и за пръв път в живота си сама. Не беше нужно силно въображение, за да си представи как би се чувствала, когато той си отиде завинаги. Задави се от надигания се в гърдите и гърлото ѝ плач. Сякаш някаква ледена ръка се допря до сърцето ѝ. Откакто бе срещнала Джон-Тревър, животът ѝ се бе променил безвъзвратно. Тя бе излязла от безопасния пашкул на детската невинност — сега бе жена, готова да се обвърже и дари с любов някой мъж. Ами ако този мъж не беше готов за това, ако никога не приемеше това?

Тя вдигна погледа си точно в момента, когато Джон-Тревър влезе в салона, и сърцето ѝ изведнъж заподскача лудо. Кръвта ѝ заигра във вените, викайки неговото име, подканяше го да върви по-бързо, да скъси разстоянието между тях и да замени студената самота с топлината на своето присъствие.

Толкова е висок, мислеше си тя, и толкова силен. И неразгадаем, мрачен, упорит, но безкрайно нежен и внимателен.

Беше просто Джон-Тревър Пейтън. И тя го обичаше. Той седна на мястото си и ѝ се усмихна.

— Готово! Всичко е наред — каза и си хапна парче от месото. — Малко е изстинало, но е още добро. Виждам, че ти си почти привършила, но аз ще побързам и ще поръчам десерта. Какво ще обичаш?

— Орехов пай — каза тя и тихичко се разсмя. Първите думи, които бе казала, след като разбра, че е влюбена в Джон-Тревър, бяха „Орехов пай“. Не „Обичам те, Джон-Тревър“, нито „Вземи ме, аз съм твоя“, а „Орехов пай“. Щеше да разправя това на внуците си, при положение че изобщо някога ги имаше.

— Пейсли — каза Джон-Тревър, като я извади от мислите ѝ, — да не забравих нещо? Усмиваш се толкова замечтано, сигурно обожаваш ореховия пай?

— Джон-Тревър, обичам те!

Той едва не се задави с глътка вино и за малко да разлее чашата.

— Какво? — попита той и гласът му прозвуча като крякането на питомната жаба на секретарката му.

— Влюбена съм в теб — каза тя нежно. — Предполагах, че е така, но не бях сигурна до този момент. Обичам те и не виждам причина да не ти го кажа, защото ти си човекът, когото обичам, и трябва да знаеш това.

— Пейсли, не можеш... — Той се огледа. — Не можеш да седиш в такъв претъпкан ресторант и изведнъж да сервираш такова нещо на някого.

— Защо не? Това е истина! Аз те обичам. Съдбата ни събра заедно, Джон-Тревър. Разбира се, тя малко е поизбързала, тъй като ти продължаваш да си предубеден към женитбата. Но това не променя факта, че те обичам истински, с цялото си сърце. И даже искам да се любя с теб. — Тя спря. — А сега мога ли да си получа ореховия пай?

— Не!

Няколко глави се обърнаха към него и той се усмихна леко. Пое дълбоко въздух и погледна Пейсли. Понечи да каже нещо, но се отказа.

Тя го обичаше! Пейсли Кейн беше влюбена в него. Тази прекрасна, невинна нежна дама, която седеше на масата му, бе избрала точно него от всички мъже на този свят. Той също я обичаше. Господи, колко я обичаше! Признаваше се за победен, отказваше да защитава сърцето си.

Беше загубил, но беше и спечелил. Беше спечелил Пейсли. През него премина топлина, като силно бренди, изпълни го, обля го с непозната досега сладост. Изпълни ума, сърцето му, душата му, цялата му същност. Той обичаше и беше обичан от най-невероятно красивата и очарователна жена, която бе срещал.

Да, той обичаше Пейсли, но дявол да го вземе, не можеше да й каже това в някакъв си ресторант.

— Джон-Тревър — каза тя, — имаш много странно изражение. За какво мислиш?

— За ореховия пай — отвърна той бързо. — Да поръчаме ли десерта сега? — Той се огледа и след секунда полковник Блакстоун се появи на масата. — Бихме искали орехов пай за десерт. Предполагам, че имате?

— Ще проверя — каза полковникът. — Ако имаме, със сметанов крем ли го искате отгоре?

— Да — каза Джон-Тревър. — Пейсли?

— Какво? А, да, добре.

— Сега ще се върна — каза полковник Блакстоун.

— Пейсли — каза тихо Джон-Тревър, когато полковникът се отдалечи. — Не съм забравил за това, което ми каза за... ти знаеш за кое. Просто не ми се иска да говорим за това тук. Ще изядем десерта и ще идем у вас. А ако твоите хора са там, ще отидем някъде другаде.

— Добре — отвърна Пейсли и го погледна в очите. — Ужасно сериозен си, Джон-Тревър. Този разговор ще ме накара ли да заплача? Аз плача много бурно. — Тя въздъхна. — Мисля, че май не трябваше да ти казвам, че те обичам още сега. Но аз го усетих така изведнъж и си помислих, че трябва да знаеш... О, боже!...

— Хей, не се разстройвай. Имаме достатъчно време дълго да си поговорим. Ето и десертът ни идва. Мисли си за него сега.

— Заповядайте, госпожице — каза полковник Блакстоун и остави пред Пейсли чинийка с голямо парче орехов пай, покрито със сметана. — И за вас, господине — каза той и тупна една друга чиния близо до лакътя на Джон-Тревър.

Той не можа да не забележи, че неговото парче беше доста по-малко.

— Всичко наред ли е?

— Съвсем — отговори Джон-Тревър.

— Сигурен ли сте? — попита полковникът и изгледа продължително Джон-Тревър.

— Бихте ли ми донесли едно кафе, моля? — каза Пейсли.

— Разбира се, а за вас, господине? Кафе? Или не сте подходяща компания на госпожицата за кафе?

Умно, каза си Джон-Тревър. Много умно. Полковникът даваше да се разбере, че продължава да счита Джон-Тревър за неподходящ за Пейсли. Ами добре тогава!

— Аз определено искам точно това, което и дамата иска — каза той и на свой ред изгледа полковника.

— Ммм — промърмори старият човек и се отдалечи.

Пейсли хапна парче от пая и веднага разбра, че не ѝ се яде повече. В гърлото ѝ имаше някаква буца, а в стомаха ѝ се бе образувала стегната топка.

Какво ли щеше да ѝ каже Джон-Тревър? Дали щеше да ѝ го поднесе съвсем внимателно, че е поласкан от това, че тя го обича, но съжалявам, скъпа, аз просто не те обичам? И после да си заmine и отнесе сърцето ѝ със себе си? Дали ромбчето от цветно стъкло, което бе определила за него, нямаше никога да свети с обещание за неговата любов към нея? Дали ѝ беше съдено да плаче, да плаче и само да плаче през празните дни и самотни нощи, които щяха да се заредят?

— О, не! — прошепна тя.

— Какво има? — попита Джон-Тревър. — Не ти ли харесва паят? Мисля, че е чудесен, но ти сигурно си разглезена от специалистите на Грейси.

— О, не. Хубав е — каза тя и се усмихна насила, — много е вкусен даже.

Тя изяде още едно парче от нежелания десерт.

Джон-Тревър се намръщи, като забеляза нещастното ѝ изражение. Какво ли я тревожеше? Той се чувствуваше щастлив и с нетърпение очакваше момента, в който щеше да остане насаме с нея, за да ѝ разкаже за своята любов.

Разбира се, от практическа гледна точка той имаше да разказва много повече. По-точно — истината защо е в Денвър. Но той не можеше да ѝ каже, ако полковникът бе решил да не ѝ се разкрива. А пък ако ѝ кажеше кой е, какъв ли ефект би имало това върху Пейсли, върху нейния живот и чувствата ѝ към него? Дали щеше да го отхвърли, запленена от вълнуващия нов свят, който баща ѝ щеше да ѝ предложи?

Дявол да го вземе, помисли си Джон-Тревър, сам си развалям настроението. Беше се строполил от висините на еуфоричния си възторг и вкусният орехов пай сега имаше вкус на стърготини.

— Готова ли си да тръгваме? — попита той.

— Да, щом свършиш с десерта. Аз няма да мога да изям моя. Много ми дойде. А и кафе не ми се пие.

— На мен също — каза той и се огледа за полковника, за да плати. Вместо него към масата приближи сервитьорката.

— На вашия... келнер му свърши смяната. Ето ви сметката. Можете да платите на касата във фоайето.

— Благодаря. — Джон-Тревър помогна на Пейсли със стола. Значи полковникът бе приключил за днес, каза си той. В такъв случай той щеше да остави щедър бакшиш за този, който вдигне масата им. Ако беше полковникът, щеше да му остави само дребни монети.

Докато бяха в ресторанта, навън ужасно се бе застудило и духаше силен вятър, който предвещаваше снежна буря. Те бързо прекосиха паркинга и Джон-Тревър изведнъж се закова на място.

— Какво има? — попита Пейсли. — Хайде, че ще замръзнем тук.

Джон-Тревър тръгна напред, стиснал зъби, подмина колата си и продължи към една стара ръждива бричка с вдигнат капак.

— Неприятности ли имате? — попита той.

— Моторът се е превърнал в ледена буца.

— Откъде намерихте тази развалина? — попита Джон-Тревър с убийствен шепот. — И какво, по дяволите, възнамерявате да правите сега?

Пейсли се приближи към тях.

— О, боже, да не е замръзнала?

Полковник Блакстоун въздъхна.

— Уви, да! Горката ми бричка! Ще се обадя на един приятел да дойде да ме вземе. Ще му е нужен поне час да дойде дотук. Надявам се да не си е пийнал още. На неговата възраст вече недовижда, а пък какво остава като е пил.

Пейсли поклати глава.

— Не мисля, че трябва да му се обаждате, щом може да е... Нямате ли други приятели?

— Не и с коли.

— Ами тогава ще дойдете вкъщи с мен и ще позвъните оттам. Ако приятелят ви не може да дойде, Джон-Тревър и аз ще ви откараме вкъщи. Не може да останете навън в това време.

— Пейсли — каза Джон-Тревър, — не можеш да водиш у дома си хора, които не познаваш.

— Ти също бе непознат, когато те заведох вкъщи, Джон-Тревър.

— Онова беше друго — каза той и повиши глас.

— Защо? — попитаха в един глас Пейсли и полковникът.

— Защото... Защото... — И той вдигна ръце.

— Край на спора — каза Пейсли замислено. — Да вървим, преди да сме измръзнали.

— Чудесно! — каза полковникът. — Благодаря ви с цялото си сърце, детето ми. О, казвам се Блэкстоун, Уилям Блэкстоун.

— Аз съм Пейсли Кейн, а този сърдит мъж е Джон-Тревър Пейтън.

— Приятно ми е, господине — каза полковникът.

— И на мен — измрънка Джон-Тревър, завъртя се на пети и тръгна към колата си.

Докато шофираше към дома на Пейсли, Джон-Тревър с учудване откри, че веселото бърбене на Пейсли и полковника му действа успокояващо и отморяващо. Никога не беше виждал стария човек толкова одухотворен и изпълнен с живот, непрекъснато усмихващ се. Пейсли, както винаги, беше много общителна и двамата явно добре си пасваха. Всъщност беше хубаво, чудесно беше да си свидетел на тази среща между баща и дъщеря, въпреки че Пейсли не знаеше, че дъщерята е тя. Когато спряха пред къщата ѝ, тя внезапно млъкна и дъхът ѝ спря.

— Нещо не е наред — каза тя, — вижте колко лампи светят. Къщата е като коледна елха. Отворете ми вратата, Уилям! Трябва да видя какво става.

Полковник Блэкстоун слезе, Пейсли побягна към къщата заедно с Джон-Тревър, а старецът след тях. Тя се втурна вътре, без да докосне цветното стъкло. Полковник Блэкстоун за миг се загледа в него и после влезе вътре.

Откъм кухнята дотича Боби.

— Пейсли! Добре че се върна!

— Какво има, Боби?

— Максин... Ражда... Кученцата... — Гласът му заглъхна. — По дяволите, Пейсли, нещо не е наред. Нещо ужасно става с Максин!

СЕДМА ГЛАВА

Те нахвърлиха палтата си върху месинговата закачалка и тримата — Пейсли, Джон-Тревър и полковник Блакстоун, последваха Боби в кухнята.

Професорът, в провиснал черен панталон и избелял сив пуловер, стоеше в единия ъгъл на стаята и кършеше ръце. Грейси, отново в синьо от глава до пети, правеше чай.

— Максин е в пералното помещение — каза Боби, — направих ѝ удобно легло с вестници на дъното и стари кърпи отгоре. Но дявол да го вземе, Пейсли, не знаей какво друго да направя.

— Не се тревожи, синко — каза полковник Блакстоун и постави ръка на рамото му. — Между другото, казвам се Уилям Блакстоун. Хайде да погледнем какво става с Максин.

— О, извинете — обади се Пейсли. — Не ви представих — и тя набързо изреди имената им.

— Хайде — подкани ги Боби, пристъпвайки от крак на крак. — Максин е съвсем сама там. Елате!

Джон-Тревър вървеше след Пейсли, но от вратата на парното видя, че вътре нямаше място за всички им. И докато полковникът и Боби коленичеха пред Максин, Джон-Тревър постави ръце върху раменете на Пейсли и я спря пред вратата.

— Само ще пречим вътре — каза той. — Нека да почакаме тук.

— Добре — отвърна му тя, като надникна в малката стая. — Максин диша толкова тежко. Мислех, че кученцата просто... си излизат сами.

— Предполагам, че е така. Наистина не разбирам много от тези работи.

— Направих чай — каза Грейси зад тях, — ободрява, ще пийнете ли?

— Не, благодаря, Грейси — отвърнаха и двамата в един глас.

— Боби е толкова разстроен — продължи тя. — Никога не съм го виждала такъв. Горката Максин. От слабост даже главата си не може

да вдигне. Защо не се раждат тези кученца?

— Сигурна съм, че ще се оправи — успокои я Пейсли. — Трябва да се оправи.

Джон-Тревър стисна по-силно раменете й.

— Само не се притеснявай. Ние сме тук и ще дадем на Максин всичко, от което се нуждае.

— Благодаря ти, Джон-Тревър — прошепна тя.

Полковник Блакстоун се изправи, потупа Боби по гърба и се върна в кухнята.

— Къде е телефонът? — попита той.

— Отсреща на стената — отвърна Пейсли. — Уилям, знаете ли какво й е на Максин?

— Не повече от това, че май не може да роди сама тези кучета.

Той взе слушалката и набра някакъв номер.

— Апартамент 907, моля. Джордж? Имаш ли лист и молив? Добре. Искam да отидеш на адреса, който ще ти кажа, и да доведеш доктор Самюъл Морли. Кажи му само, че те изпращам аз и че е спешно. После го доведи на следния адрес...

Докато полковникът диктуваше двата адреса, Пейсли погледна объркано Джон-Тревър.

— Нищо не разбирам — каза тя. — Кой е Джордж? Мислех, че единственият приятел с кола, който има той, живее на цял час отгук и вече си е пийнал.

Полковникът затвори и тръгна към пералнята.

— Уилям — спря го Пейсли, — кой е Джордж?

— Шофьорът ми. Ще вземе един приятел ветеринар и ще го докара тук с колата ми.

Той погледна часовника си.

— Не трябва да се бавят много. Хотелът, където сме отседнали, е само на пет минути път от Сам. До десет минути трябва да са тук.

Пейсли поклати глава в недоумение.

— Хотел? Шофьор? Кола?

— Ще остана при Боби — продължи полковникът. — Бихте ли довели Сам, щом пристигне.

— Да, разбира се, но...

— Кой е този човек? Изглежда много представителен — попита Грейси, когато полковникът се върна при Боби.

— Толкова е загрижен и внимателен. Къде, за бога, го намери, Пейсли?

— Няма да ми повярваш, ако ти кажа, Грейси. — И тя изглежда продължително Джон-Тревър. — Уилям не е този, за когото се представя.

— Ами... Мисля, че сега не е време да говорим за това. — Той гледаше в някаква точка над главата на Пейсли. — Ще помогне на Максин и това е по-важно. С другото ще се занимаваме по-късно.

— Но...

— После, Пейсли.

Тя въздъхна.

— Добре. Всичко ще се оправи. Максин ще се справи и ще бъде чудесна майка.

— Разбира се — отвърна Джон-Тревър.

— Пийнете малко чай — каза Грейси. — Искан ми се и Боби да пийне. Толкова е притеснен. Максин е всичко за него.

— Не мисля, че в момента Боби ще иска да пие чай — каза Джон-Тревър. — Но ти го пригответи, в случай че поиска.

Професорът продължаваше да кърши ръце.

Настана тишина и минутите се занизаха бавно. Пейсли и Джон-Тревър продължаваха да бдят пред вратата на пералнята. Той отново я хвана за раменете и на няколко пъти трябваше да възпира желанието си да я целуне по главата и да я притисне по-плътно до себе си. А когато тя въздъхна, той я обгърна още по-здраво.

— Обичам те, Пейсли Кейн! — промълви той тихо. И всичко, на което можеше да се надява в момента, беше, че тяхната любов ще бъде достатъчно силна да победи бурята, която щеше да се разрази, след като станеха ясни лъжите му.

Когато от външната врата се разнесе познатата мелодия, той се стресна и пусна раменете на Пейсли, а тя изтича да отвори вратата. След секунда се върна заедно с приятен на вид мъж на около петдесет години, който носеше черна медицинска чанта, и още един дребен мъж към шестдесетте в черен костюм, пъхнал шапка с козирка под мишница.

И Джон-Тревър вече очакваше всеки момент да чуе...

— Добър вечер, господин Пейтън. Не знаех, че и вие сте тук.

— Ами тук съм, Джордж.

Пейсли хвърли на Джон-Тревър бърз недоумяващ поглед и се обърна към мъжа с медицинската чанта.

— Нека после да се представяме — каза тя. — Бихте ли дошли направо да погледнете Максин?

— Не се тревожете — отвърна й доктор Морли, прекоси кухнята и влезе в пералното помещение. — Здравей, Уилям. Какъв е проблемът?

— Искате ли чаша чай? — обърна се Грейси към Джордж.

— О, благодаря. Добре ще ми дойде едно чайче.

Грейси грейна.

— Е, най-после някой да поиска от чая ми.

От пералнята се чуваха приглушени гласове, а Грейси сновеше напред-назад и сервираше чай и кифлички с канела.

Пейсли погледна към Джон-Тревър, присви очи и каза тихо:

— Ще трябва да си поговорим с вас, господин Пейтън.

Той й се усмихна с двадесет и четири каратовата си усмивка.

— Така ли?

— Да! — Тя не отвърна на усмивката му и неговата изчезна така бързо, както се бе появила.

— О!

Изминаха десет минути в пълно мълчание, в които Пейсли и Джон-Тревър стояха, вперили очи към пералнята. Грейси и Джордж пиеха чай с кифлички, а професорът продължаваше да кърши ръце.

Изведнъж се появи доктор Морли, носейки Максин, увита в одеяло.

— Джордж, хайде, тръгваме — каза ветеринарят. — Бързо, няма време за губене. Трябва да заведе Максин в кабинета си. Уилям, можете да дойдете и вие с Боби.

— И ние ще дойдем. Но какво й има точно?

— Явно Максин е претърпяла злополука в миналото и родилните й канали са запушени. Ще трябва веднага да я оперирам, да се опитам да спася нея и кученцата.

— О, господи! — извика Пейсли. — Вървете тогава бързо. Ние ще караме след вас.

— Аз ще остана да притоплям чая — каза Грейси. — Не се страхувай, Боби. Максин е в добри ръце.

Всички бързо грабнаха палтата си и излязоха навън. Само след минута Джон-Тревър се убеди, че някой предишен живот Джордж е бил автомобилен пилот и трябваше да се съсредоточи до краен предел, за да не изпуска от поглед черната кола пред себе си.

Пейсли гледаше през страничното стъкло. Част от съзнанието ѝ се опитваше да се концентрира върху Максин, а другата част отчаяно се мъчеше да си обясни случилото се през вечерта. Припомняше си несвързани сцени с Джон-Тревър и Уилям Блэкстоун. И знаеше, че господин Блэкстоун вече съвсем не ѝ беше симпатичен. Той явно имаше много пари. И личен шофьор. Явно играеше някаква непонятна игра, а... Джон-Тревър Пейтън също беше част от нея. И сред цялата тази бъркотия в главата ѝ настойчиво започваше да се оформя една мисъл: Джон-Тревър я беше излъгал.

Мъжът, когото обичаше, мъжът, на когото бе отдала сърцето си, този, когото внимателно бе поставила в дъгата на разноцветното стъкло, този човек я беше излъгал.

Господи, толкова я болеше!

Джон-Тревър бе познавал Уилям Блэкстоун отпреди. Неговият шофьор го бе поздравил по име. Значи той бе влязъл в живота ѝ не чрез ръката на Провидението, а по предварителен план.

Тя се обърна към него и го погледна.

„Защо, Джон-Тревър? — запита го тя безмълвно. — Защо ме излъга?“ Нещо повече — колко я беше лъгал? Целувките им нищо ли не бяха значили за него? Интересът му към нея, въпросите, които ѝ беше задавал, пламенните погледи — всичко това от ролята, която играеше, ли беше?

Тя трябваше да знае истината. Щеше да настоява за нея. А когато я чуеше, каквато и да беше, имаше ужасното, непоносимо чувство, че ще ѝ се пръсне сърцето.

Спирачките изсвистяха, когато Джон-Тревър спря след черната кола до една малка едноетажна тухлена сграда. След секунди вече той и Пейсли тичаха след другите към къщата.

Доктор Морли с Максин в ръце изчезна зад една врата. Другите останаха отвън неподвижни и гледаха към вратата, сякаш очакваха да светне неоновата лампа и да ги извести какво става вътре.

— Ами докато чакаме — каза полковникът и наруши тягостната тишина, — предлагам да се съблечем и седнем.

— Не — каза Боби. — Аз не мърдам. Максин може да има нужда от мен. Тя разчита на мен, че ще бъда до нея навсякъде... — И гласът му се задуши от вълнение. — Дяволите да ме вземат. Виждах, че нещо не е наред, но не знаех как да ѝ помогна. — Той поклати глава. — О, Максин, за бога, прости ми!

Пейсли го хвана за лакътя и го погледна право в очите.

— Не трябва да обвиняваш себе си за това, Боби. Ти беше там, когато Максин се нуждаеше от теб, а сега тя получава възможно най-добрата помощ. Моля те, седни и се успокой.

— Пейсли, не разбираш ли — той едва сдържаше сълзите си, — Максин е мое куче. Мое! Никога не съм имал куче. Никога никой не се е нуждаел от мен, както тя сега. Разбира се, ние сме едно семейство — ти, Грейси, професорът, но дори и мен да ме нямаше, това не би било толкова важно. Но за Максин това има огромно значение. Тя ми се довери, ти знаеш. Каквото и да направех или кажех, беше правилно за нея. Махаше ми с опашка и ми се усмихваше. Наистина ми се усмихваше, Пейсли. Бог ми е свидетел.

— Знам — прошепна Пейсли и две сълзи се търколиха по бузите ѝ. — Знам, Боби.

— Дявол да го вземе — ридание заглуши гласа му, — не искам тя да умре. Няма да го понеса. Наистина е грозна, но иначе е абсолютна и аз... аз... я обичам. Наистина я обичам, Пейсли.

— О, Боби — промълви тя и обви ръце около него.

Джон-Тревър преглътна буцата, която се бе спряла в гърлото му, обърна се към полковника и срещна погледа му. В очите му блестяха сълзи. И без да проговорят, те си казаха:

„Обичам дъщеря ви, полковник.“

„Обичаш дъщеря ми?“

„Да. И по дяволите, не искам нещо да се случи на Максин или на Боби.“

„Нито пък аз.“

Джордж извади голяма носна кърпа, избърса очите си, а после издуха и носа си със звук, наподобяващ гъши крясък. Джон-Тревър и полковникът примигаха и магията между тях се развали.

— Хайде да седнем, Боби — каза нежно Пейсли.

Тя свали палтото си и отведе Боби до редицата пластмасови столове, наредени до отсрещната стена. Той седна, опря лакти на

коленете си и закри лице с ръце. Пейсли постави ръка върху рамото му.

Джон-Тревър се поколеба за миг, после седна до Пейсли. Взе свободната ѝ ръка в своята и тя не я отдръпна, но не показа, че забелязва присъствието му.

Зоната на здрача, помисли си Джон-Тревър. Бяха застинали като в неподвижен филмов кадър. Сега те двамата бяха на заден план, всичко се въртеше около Максин. Това беше добре, каза си той. Никак не бързаше да чуе обвиненията на Пейсли за това, че я бе лъгал.

Ако не бяха полковникът и Максин, сега той и Пейсли щяха да бъдат сами, да си признаят своята любов и да се любят. О, да, да се любят бавно, чувствено и прекрасно цяла нощ.

Ярки, но болезнени поради неосъществимостта си засега сцени преминаха през въображението му и той се размърда неудобно в стола си, тъй като тялото му реагира по съответния начин на тези видения. Реално погледнато, нещата стоят много по-различно, каза си той със съжаление. Но най-откаченото нещо беше, че дори и да се схванеше в този стол, не би мръднал, докато не разбере, че Максин е добре. Ако Пол-Антъни и Джеймс-Стивън разберяха за това, щяха да се пукнат от смях.

Боби вдигна глава и пое дълбоко въздух.

— Защо ли се бавят толкова? По пътя докторът каза, че ще трябва да я оперира, да извади кученцата чрез... какво беше? Но защо се бави толкова? Какво ли става там?

— Търпението — каза полковник Блэкстоун, — е най-добрият лек за...

— За всяко безпокойство — довърши Пейсли и бавно се изправи, като измъкна ръката си от Джон-Тревър и погледна изпитателно полковника. — Казал го е Тит Макций Плавт. А също и много пъти, по най-различни поводи го казваше майка ми. Твърде много станаха съвпаденията, господин Уилям Блэкстоун. Вече не се съмнявам, че сте познавали майка ми.

По дяволите, помисли си Джон-Тревър. Полковникът се изправи и я погледна, а на лицето му се четеше дълбока мъка.

— Пейсли, скъпа — каза той, — сигурно разбираш, че нито е времето, нито мястото да обсъждаме...

Внезапно вратата се отвори и доктор Морли влезе при тях. Боби скочи и тръгна към него.

— Максин? — извика той тревожно. — Как е тя? Добре ли е?
Докторът се усмихна и постави ръка върху рамото на Боби.

— Голяма героиня е твоята Максин. Ще се оправи, синко. Когато я донесох тук, не бих заложил и пукнат цент за нея, но тя издържа.

— Благодаря ви — каза Боби и прекара ръка през очите си. — Страшно ви благодаря, докторе.

— О! — изхлипа Пейсли. — Това е чудесно. — Тя се обърна и се хвърли към Джон-Тревър. Той машинално я прегърна и я притисна здраво към себе си. Усмихна се над главата ѝ и си каза, че никога няма да я пусне.

— Някой интересува ли се от бебета? — попита доктор Морли през смях. — Две момчета и две момичета — здрави, читави и дебели.

Пейсли, сгушена в Джон-Тревър, изхлипа нещо в отговор.

Боби примига недоумяващо.

— Четири? Без майтап? Боже мой, това е страхотно. Максин си има четири кученца! Мога ли да ги видя?

— Само за малко. Тя още спи от упойката. Кученцата са в специален инкубатор, така че да могат да се хранят. Ела да погледнеш, Боби, но другите по-добре да останат тук.

Когато Боби и докторът изчезнаха зад вратата, Пейсли бавно вдигна глава и погледна Джон-Тревър.

— Хей! — усмихна се той. — Сега по-добре ли си?

Тя подсмръкна.

— Да. Толкова съм щастлива, че Максин се оправи. — Трябва да се отдръпна от Джон-Тревър веднага, каза си тя, на възможно най-голямо разстояние. Той я бе излъгал! Излъгал! Трябваше също веднага да притисне и Уилям Блэкстоун и да настоява да разбере истината около познанството му с майка ѝ. Но в прегръдката на Джон-Тревър ѝ беше топло и сигурно. Беше толкова силен и миришеше така хубаво, а топлината, която се излъчваше от него, проникваше надълбоко в нея. Колко много го обичаше!

— Максин си има цял рояк деца.

Джон-Тревър се засмя.

— Да, наистина. — Усмивката му угасна. — Радвам се, че Максин се оправи. Грозничка е наистина, но иначе е забележителна. Смятам да сключа примирие с Боби. След всичко, което видях тази вечер, не мога да не призная, че е грижовно и свястно момче.

— Да, така е. Той би направил всичко, за да помогне, ако някой от семейството му се нуждае от помощ. — Тя се стегна и пристъпи назад, така че Джон-Тревър трябваше да я пусне. — Семейство... Майка ми. Уилям Блэкстоун я е познавал, а вие, господин Пейтън, познавате Уилям Блэкстоун. — И тя тупна с юмруци бедрата си. — Време е да си отговорим на някои въпроси.

— Време е за чаша горещ чай — подхвърли сякаш между другото полковникът. — Вечерта беше доста напрегната и нервите ни са обтегнати. Защо да не идем у вас, Пейсли, да се подкрепим с чаша чай, приготвен от очарователната Грейси?

Но преди Пейсли да може да отговори, Боби и доктор Морли се върнаха.

— Лека нощ на всички — каза докторът. — Обади ми се утре, Боби, за да ти кажа дали можеш да си прибереш Максин. Мисля, че ще се оправи съвсем скоро и ще може сама да се грижи за малките.

— Хиляди благодарности, Сам — каза полковникът. — Ти си героят на вечерта.

— А ти ще получиш сметката — отвърна докторът и се усмихна.

— Да, изпрати я направо на мен.

— Чудя се дали Грейси има още от онези кифлички? — запита Джордж умислено. — Чудесни са... Защо косата ѝ е яркосиня?

— Защото тя е далтонистка — отговори Боби. — Ако не искате да си имате работа с мен, по-добре ѝ кажете, че изглежда добре така.

— О, да, чудесна е. Забележителна жена е тази Грейси, а и какви кифлички прави...

— Трябва да опитате шоколадовата ѝ торта. Слага отгоре сметана и...

— А-а-а-а! — извика Пейсли.

Всички в стаята моментално млъкнаха и впериха очи в нея.

— Така е по-добре — каза тя и вдигна брадичка. — Радвам се и благодаря на Бога, че Максин е вече добре, но кризата вече свърши. А сега има нещо важно, което трябва да обсъдим.

— Пейсли... — започна Джон-Тревър.

— Тихо — прекъсна го тя и го погледна косо.

Той прочисти гърлото си.

— Пак печелиш.

— Благодаря. Така. Джон-Тревър, предполагам, че още имаш резервация за хотелската стая, където спа снощи?

— Да... Аз...

— Чудесно. Джордж, бихте ли закарали Боби до вкъщи, а после останете там и си хапнете от кифличките на Грейси, докато господин Блакстоун не ви извика да го вземете. А ние — Джон-Тревър, господин Блакстоун и аз — отиваме в стаята на Джон-Тревър да си кажем някои неща.

— Да, госпожице — каза Джордж и за свое учудване се поклони.

— Господа, тръгваме ли? — попита Пейсли и тръгна към вратата.

Фантастична е тази Пейсли Кейн, помисли си Джон-Тревър. Сега разбра какво означаваше изразът „Най-красива е, когато е ядосана.“ Отнесено до Пейсли, това беше абсолютно вярно.

„Ядосана“ обаче не беше най-точната дума за състоянието ѝ. Тя беше разярена като лъвица и ако му беше мил животът, добре беше да си размърда задника. О, господи, колко обича тази жена!

Пътят им с колата до хотела премина в пълно и изключително напрегнато мълчание, също както и изкачването им с асансьора до шестнадесетия етаж.

Пейсли беше втренчила поглед пред себе си, кръстосала ръце пред гърдите си. Джон-Тревър и полковник Блакстоун си размениха поглед, който означаваше: „Доста сме загазили, приятел“, и след като слязоха от асансьора, тръгнаха бавно по застлания с килим коридор към стаята на Джон-Тревър. А тя всъщност представляваше цял апартамент с хол и отделна спалня. Те свалиха палтата си, след това Джон-Тревър с приглушена въздишка посочи няколко фотьойла и ги покани да седнат.

Веднага след като се настаниха в креслата, Пейсли понечи да заговори, но полковник Блакстоун вдигна ръка, за да замълчи.

— Мога ли аз пръв да говоря? — попита той.

Тя поклати утвърдително глава, но изражението ѝ си оставаше войнствено.

— Пейсли — започна той с тих, но уверен глас. — Старите хора като мен имат навика да се заседяват с часове, потънали в спомени, в повторно преживяване на отделни отминали мигове от живота си. За

всичките години, откакто съм на тази земя, разбрах, че най-щастливите ми дни и нощи са били прекарани с твоята майка.

— Аз знаех това — каза Пейсли и рязко поклати глава, а изражението ѝ не се смекчи изобщо. — Вече ни най-малко не се съмнявах, че сте познавали майка ми. Кога?...

— Моля те — прекъсна я полковникът. — Нека да си завърша мисълта. Просто ме изслушай, ако обичаш, мила.

— Може да продължите — промълви тя студено.

Джон-Тревър облегна лакът на фотьойла и подпря главата си.

— Кенди Кейн — продължи полковникът — беше най-красивата, най-изключителната и изпълнена с живот жена, която някога съм виждал. Бях влюбен за първи и последен път в живота си. Страшно обичах твоята майка. Тя също ме обичаше, сигурен съм в това, но свободата и независимостта ѝ бяха по-ценни. Тя беше като неуловима пеперуда, която не искаше да бъде хваната от ничия ръка, която искаше да прелети през живота, изживявайки пълноценно всеки миг от него.

— Пеперуда — промълви Пейсли. — Да, да, тя щеше да хареса това сравнение.

— Обичах я достатъчно — продължи полковникът, — за да мога да се оттегля от живота ѝ, когато тя ме помоли за това. Нейното щастие ми беше по-ценно от моето собствено, затова я оставих да решава сама. Признавам си, че при раздялата ни аз я нараних и това е нещо, което никога няма да си простя. Но настоящето е по-важно сега и особено това, което открих впоследствие, че не съм оставил Кенди съвсем сама. Аз, мило мое дете, съм твоят баща.

Пейсли притисна треперещите си пръсти до устните си, за миг затвори очи, като се опитваше да овладее чувствата си.

Джон-Тревър я наблюдаваше, стиснал до болка устни. Тя му изглеждаше крехка и беззащитна. Искаше да я вземе в прегръдките си, да ѝ каже, че я обича и че каквото и да се случи занапред, ще го посрещнат двамата заедно.

Тя отпусна ръце в скута си и отвори очи.

— Вие не знаехте за мен — каза тя с треперещ глас. — Сигурна съм. Майка ми никога не ми каза кой сте вие, но това нямаше голямо значение, понеже тя ми разказа много образно как сте я дарили с два безценни подаръка — мен и...

— ... и цветното стъкло — довърши вместо нея полковникът. — Дъгата на мечтите на Кенди.

— Да — каза тя и сълзи потекоха по страните ѝ.

Джон-Тревър изстена с глас, като едва се сдържаше да седи във фотъйла.

После полковник Блэкстоун спокойно обясни защо Кенди купила къщата в Денвър; как оставила нещата в ръцете на съдбата и възнамерявала да каже на Пейсли в деня на двадесет и първата ѝ годишнина кой е нейният баща. И след като Кенди починала, той решил сам да разкрие истината.

— Сега вече знаеш всичко — каза той, — но аз ще ти предложа и още нещо.

— Какво е то?

— Аз съм твоят баща, Пейсли, и просто не мога да изразя с думи колко щастлив бих бил, ако прекарам с теб останалите дни от живота си. Аз съм много богат човек, много богат и ти като моя дъщеря ще наследиш всичко... с изключение на известни суми, които съм заделил за хора, които са били важни за мен — като например Джордж.

Полковникът се изправи на крака и продължи:

— Сега, както се казва, топката е при теб. Само ти можеш да кажеш дали това ще стане. Ако официално бъдеш обявена за моя дъщеря, ще влезеш в свят, който може и да не ти хареса. След като цял живот не си имала баща и сега изведнъж той се появява, нещата биха могли да бъдат не такива, каквито пожелаеш.

— Но... — понечи да каже нещо тя.

— Обмисли внимателно, Пейсли — прекъсна я той, — ако искаш да влезеш в ролята на дъщеря на полковник Уилям Блэкстоун, Джон-Тревър знае как да ме намери. Ако отговорът ти е отрицателен, бъди сигурна, че аз ще се отнеса с уважение и към това твое решение. Аз те обичам толкова много, колкото обичах Кенди, и ще те оставя на спокойствие, дано то ти донесе щастието, което ти заслужаваш. — Той преглътна тежко. — Ще се обадя на Джордж от клуба. Лека нощ, мило дете. Ще чакам да разбере дали тези думи са и за сбогом.

Той се обърна и излезе от апартамента, като тихо затвори вратата след себе си. Изведнъж настъпилата тишина подеждва потискащо и на двамата.

— Искам да си отида вкъщи, Джон-Тревър — промълви тя.

Той присви очи и се взря в нея за определено време, преди да
заяви с глас, който не търпеше възражение:
— Не.

ОСМА ГЛАВА

Пейсли рязко изправи глава и с бързо движение на ръката изтри сълзите си.

— Не? — повтори думите му въпросително тя и се изправи като струна. Изражението на лицето ѝ придоби съвършено намръщен вид. — Какво искаш да кажеш с това „не“?

— Обратното на „да“ — с много тих глас промълви той. — Няма да те пусна да си отидеш. Просто нямаш шанс.

— За бога, защо? — попита тя, като си мислеше, че гласът ѝ звучи гневно.

Джон-Тревър беше много близо до нея, съблазнително близо.

Тя копнееше пръстите ѝ да потънат в гъстите му коси, да прилепи устните си до неговите и да се целуват, докато останат без дъх. Това би се оказало помощ на съдбата в правилна посока. Но не, тя трябваше да помни, че Джон-Тревър я беше излъгал, че беше част от сценария на Уилям Блакстоун... нейния баща. О, господи, Уилям Блакстоун беше неин баща.

— Е? — повтори тя. — Ще ми отговориш ли на въпроса?

— Аз пазя интересите си — каза той. — Току-що ти научи нещо, което сигурно още не си разбрала. Едно е да си стоиш в стаята и да разсъждаваш какво ще стане, ако кажеш „не“ или „да“, а съвсем друго е, когато си в една стая с човек, който казва: „Пейсли Кейн, аз съм твоят баща“. Този човек струва повече от всичките пари на света.

— Но какво общо има това с факта, че ме държиш затворена тук и не ме пускаш да си тръгна?

— Много просто, Пейсли. Сега ти ще седнеш тук и след като премислиш и пресееш цялата камара от факти, която се стовари на главата ти в последно време, в цялата бъркотия ти ще откриеш, че аз те излъгах с отговора си за моето пребиваване в Денвър.

— Аз вече разбрах това.

— И сигурно си полудяла от гняв?

— Да, аз съм много ядосана — каза, като се опитваше да овладее гласа си, Пейсли. — И ме боли, защото мислех, че ти и аз... Че между нас има нещо. И се проявих като пълна глупачка тогава в ресторанта, като ти казах, че те обичам... А ти, ти само си ме проучвал заради моя... моя баща и всичко е било лъжа и... Джон-Тревър, аз искам да си отида вкъщи.

— Не.

— Престани!!! Ти не можеш да ме държиш тук против волята ми. Не е честно, така че престани с това „не“.

— Не, аз няма да те пусна да си отидеш сега. И не всичко е било лъжа. Имаше нещо особено, много важно в това, което се случи между нас. Не, ти не се прояви като глупачка, като каза, че ме обичаш там, в ресторанта, защото... — Той поклати глава. — По дяволите, всичко излиза толкова погрешно. На теб ти се събра толкова много тази вечер, че сигурно след някой миг сърцето ти ще се пръсне.

Той се изправи и прокара пръсти през косата си.

— Пейсли, виж сега. Крайно ми бе неприятно да те лъжа, кълна се, че е така, но бях между теб и полковник Блэкстоун. Познавам го отдавна и работя за него много време. Уважението ми към него е огромно. Повярвай, аз не бях пратен тук да те проуча дали ставаш за дъщеря на полковника. Нямах нищо такова. Неговото основно и единствено желание е да те направи щастлива.

Джон-Тревър запристъпя напред-назад пред фотьойла, в който седеше Пейсли. Тя го гледаше с обезумели, широко отворени очи, като клатеше глава, все едно че бе на тенис мач.

— Това, което каза тук полковник Блэкстоун, е самата истина — продължи той. — Той ще се отнесе с разбиране и уважение към твоите желания и избор, когато ти вземеш решение по въпроса. Що се отнася до мен — да, аз те излъгах защо съм в Денвър, но моите думи за твоя непознат тогава за теб баща не бяха празен брътвеж. Но, по дяволите, какво да направя, за да повярваш на думите, че те обичам. Бог знае, аз нямах такива намерения, но повече от истина е, че се влюбих в теб. Всъщност какво ли значение има сега това, след като знаеш, че те излъгах.

— Аз ти вярвам, Джон-Тревър — каза Пейсли и нови сълзи се появиха в очите ѝ.

— Но лъжата си стои. Тя е като стена между нас, която не позволява да... — Той се спря и впери поглед в нея. — Какво? Какво каза?

— Казах, че ти вярвам. Лъжата просто е била средство, за да изпълниш желанието на полковник Блэкстоун. Сега вече разбирам това. Сега съм щастлива с това, че ме обичаш, че аз те обичам също, което доказва, че съдбата не трябва винаги да бъде предизвиквана, за да може нещо да се случи. Аз те обичам много и мисля, че ще бъде много подходящо, ако ме целунеш сега, веднага. Аз, ох...

Тя спря да диша, след като Джон-Тревър я вдигна от стола и впи устни в нейните. В следващия миг целувката им стана по-нежна, езиците им се срещнаха и дойде страстта.

Тя обви ръце около врата му и вече възбуден, той я притисна до себе си. Сърцата им забиха лудо, дишаха на пресекулки, като взимаха, даваха, вкусуваха и искаха повече от всичко това, което беше любовта.

В своята възбуда Пейсли чувстваше, че Джон-Тревър я обича. За нея той беше като всеки един от цветовете на дъгата, слънчевият лъч, който с искрящата си светлина можеше да направи стъклото да заблести и в най-мрачния ден. Той беше нейният живот — другата част беше тя. Той беше Джон-Тревър и тя го обичаше.

В гърдите си тя чувстваше някаква неестествена болка, която само неговата ласка можеше да облекчи. Пулсиращата дълбоко в нея топлина на желанието можеше да бъде задоволена само от него.

В мислите ѝ той вече я отнемаше и я изпълваше с всичко, което можеше да ѝ даде. От този ден нататък те щяха да бъдат едно цяло, съюз, скрепен от любов, готови да посрещнат заедно неизвестностите на бъдещето.

В мислите си Джон-Тревър се радваше, че го бе направил, въпреки че кръвта неистово буйстваше във вените му. За първи път в живота си той каза на жена, че я обича. И то на Пейсли. Неговата Пейсли. Той я обичаше, тя го обичаше и — господи! — всичко беше просто фантастично.

Той дори не си спомняше точно защо преди години бе дал клетва никога да не се влюбва. И сега разбра, че във всичко това има пръст съдбата. Тя бе сложила ръка на чувствата му до момента, когато той откри Пейсли. От този ден нататък той не би я оставил за нищо на

света. Но все пак имаше още нещо, което го правеше неспокоен. Той вдигна главата си и пое дъх на пресекулки.

— Пейсли — каза, без да я пуска от прегръдките си.

— Да — промълви тя замечтано, едва-едва отваряйки очи.

— Ние трябва да си изясним някои неща.

— Сега ли?

— Да. Би ли се съсредоточила за малко? От самото начало аз те познавам като дъщерята на полковник Блэкстоун и като такава много вероятно е ти да станеш много богата жена. При това положение откъде знаеш, че аз не съм при теб само заради парите ти?

— Наистина ли?

— Не, разбира се.

— То се усеща от само себе си, нали? — Тя се усмихна при изговарянето на тези думи.

Той поклати глава и каза:

— Ти си толкова доверчива, че ти се иска да приемеш хората такива, за каквито ти се представят, без дори да се запиташ и да поразсъждаваш за мотивите им. Пейсли, как мислиш да постъпиш с предложението на полковник Блэкстоун?

При тези негови думи усмивката ѝ изведнъж изчезна.

— О, Джон-Тревър, не искам да мисля за това сега. Майка ми неведнъж ми е казвала — в случай, когато трябва да взема важно решение, преди това трябва да съм се наспала добре. Опитвам се да приема факта, че полковник Блэкстоун е мой баща, но това дойде толкова изненадващо и шокиращо за мен. Просто сега не мога да мисля за това.

— Но...

— Моля те, Джон-Тревър, нека тази нощ мислим само за нашата любов. Това е толкова велик миг в живота ни и мисля, че другото няма значение.

— Нещата не са чак толкова прости, Пейсли. Нашата любов и фактът, че полковникът е твой баща не са чак толкова отдалечени едно от друго неща. Той ти предлага много повече дори и от това, което си мечтала да имаш някога.

— Разбирам, но как би променило това чувствата ми към теб?

— Би могло. Не мисля, че ти в момента разбираш какво стои пред теб. Разбери ме, Пейсли, аз не бих искал любовта ни да ти отнеме

нещо, което аз не бих могъл да ти дам. Или ако приемеш предложението на полковника, впоследствие може да не ти хареса да бъдеш сред елита и да си постоянно обект на внимание — нещо, което полковникът е бил почти през целия си живот. Ще ти трябва много време, за да привикнеш към всичко това. В един миг тогава ти ще бъдеш раздвоена между него и мен. Това са много важни неща и ние трябва да ги решим сега.

Пейсли се загледа в него изпитателно, като се чудеше защо бе станал изведнъж толкова неспокоен. И защо постави условие, че тя трябва да избира между него и баща ѝ. Не би ли могла да ги има и двамата? Накрая с една внезапно дошла, неприсъща за нея женска мъдрост тя откри, че Джон-Тревър всъщност се страхуваше от факта, че е влюбен. Той ѝ разказа за отношението си към любовта през годините преди да се срещнат, но ефектът от всичко това не можеше да бъде преодолян изведнъж. Със съблазняваща усмивка тя се протегна, за да го целуне.

— Аз разбирам какво ми говориш. Поне малко. Но тази вечер... — Тя го целуна от единия край на устните, после от другия. — Искам тази нощ да бъде наша. Само наша: Искаш да се любим тази вечер, нали? Или не?

— По дяволите! — гневно промълви той и впи устни в нейните.

Дори и сега, когато желанието просто изригваше от него, Джон-Тревър се опитваше да се вземе в ръце и да сложи спирачка на страстта си, защото бе вътрешно убеден, че този не е най-подходящият момент за това.

Пейсли трябваше да реши живота си. Той трябваше да спре. Той трябваше да...

— Люби ме, Джон-Тревър — промълви тя, почти допряла устни до неговите. — Толкова дълго чаках теб, този момент и всичко това, което ни предстои. Обичам те, искам те. Това е нашата нощ. Моля те!

Джон-Тревър окончателно загуби контрол върху себе си и се потопи в бурното море на страстта. Той отблъсна настрана здравия разум и я целуна страстно. В нагорещената омара на чувствата те се къпеха в море от любов и желание един за друг.

В този момент на този свят за тях не съществуваше нищо друго, освен желанието един към друг, нуждата един от друг и взаимно

споделената им любов. Нищо друго — само те двамата и любовната нощ, която им предстоеше.

Джон-Тревър отлепи устните си от нейните. Вдигна я на ръце, после прекоси стаята и влезе в спалнята, която бе осветена леко от проникващата дневна светлина.

Той я пусна да стъпи на земята, като отметна завивките на леглото. След това взе лицето ѝ в ръцете си и се загледа в нейните очи.

— Сигурна ли си, че искаш...

— Да — промълви тя.

Той я целуна нежно, с благоговение, при което и тя потръпна. Съвсем леко и бавно той започна да сваля една по една дрехите ѝ, като галеше непрестанно влажната ѝ и нежна кожа. Нажеженият му поглед в един миг попадна върху светлосиньото ѝ бюстие и сякаш в този миг той запечата в съзнанието си образа на съблазнението в нея. След това с явно треперещи ръце свали поръбената ѝ с дантели долна мантия.

Малките ѝ гърди имаха съвършена форма — бяха закръглени, стегнати и тръпнещи. Той ги обви с шепите си, наведе глава, допря езика си първо към едното, после към другото зърно, докато се стегнат и двете. След това продължи с нежните си движения по цялото ѝ тяло, докато накрая тя едва стоеше на краката си от сладката отмала, която я бе обхванала. Джон-Тревър я вдигна на ръце и я положи върху хладните чаршафи, след което бързо свали и своите дрехи.

Той лежеше до нея, а в това време тя внимателно и напрегнато го наблюдаваше с учудване и благоговение, желание и любов, които излъчваха очите ѝ.

Тя вдигна ръка към него, поколеба се за миг, като го изгледа с въпросителен поглед.

— Аз съм твой — каза той с глас, който и сам не можеше да познае. — Аз съм целият твой, Пейсли.

Тя се усмихна и нежно прокара пръсти през влажните кестеняви къдрици на гърдите му. Нежният му стон я окуражи и тя продължи да го изучава, възхищавайки се на стегнатата му кожа и здравите мускули под нея.

Той беше вече напълно възбуден, но този път тя не изпитваше никакъв страх от това да проникне в нея, да се слоят в едно.

Всичките ѝ сетива се изпълваха с възторг при допира с великолепно то му тяло. Тя прокара език по рамото му и усети соления

вкус на кожата му, която излъчваше аромат на свеж сапун, одеколон и нещо чисто мъжко.

По челото му се появиха капки пот, когато той простена в опит да овладее инстинктите си, твърдо решил да не избързва с действията. Никога през живота си Джон-Тревър не се беше чувствал толкова мъжествен, силен и изпълнен с енергия, но в същото време и толкова открит и беззащитен. Той осъзнаваше, че е уязвим, и то не само заради това, че чувствата му са открити, а по-скоро от факта, че въпреки цялата си мъжка сила, това крехко и деликатно създание бе в състояние да го съкруши.

Но това бе любовта.

Той прокара треперещата си ръка по бедрото ѝ. След това докосна леко с пръсти гладкия ѝ корем и си представи как един ден там ще бъде тяхното дете. С любовни ласки Пейсли продължаваше да изучава тайнствата на мъжкото му тяло, а той придвижи ръката си надолу до онова влажно място, което показваше желанието ѝ за него.

Те се целунаха страстно, после срещнаха погледите си и не ги отделиха един от друг, докато той се отпусна върху нея.

— Обичам те — с приглушен глас ѝ каза.

— Аз също, аз също те обичам.

Той проникна в нея бавно, като постоянно внимаваше да не ѝ причини болка. Тя го обгърна с ръце и в погледа ѝ той прочете доверие и желание. След това се притисна към нея.

— По-силно — простена тя.

Със стиснати зъби, на предела на силите си той се притисна силно към нея, като чувстваше напрегнатото ѝ дишане. За миг спря, но мускулите му още трепереха. След това настъпи един миг, който и на двамата им се стори цяла вечност. После Пейсли се отпусна и от устата ѝ излезе една въздишка — нежна, чисто женска, а след това тя се усмихна.

Той се отдръпна леко, но после отново се притисна към нея, като видя как очите ѝ се разширяват и след това погледът ѝ се замъглява от обхваналата я страстна отмала. Ускори движенията си, прониквайки все по-дълбоко в нея, изпълвайки я с всичко, което можеше да ѝ даде като мъж. Тя приемаше това с цялото си същество на жена и се наслаждаваше на красотата и хармонията, в която се къпеха, слети в едно.

Движенията му ставаха все по-бързи, по-силни, той проникваше все по-дълбоко в нея и в тази нагорещена от чувства и страст атмосфера изведнъж те усетиха как се отделят от земята, от реалния свят и попадат в рая на екстаза.

— О, Джон-Тревър! — простена тя и притисна гърчещото си от любовни спазми тяло към него. Той отметна глава назад и също простена по мъжки. След това притвори очи, за да се наслади по-пълно на облекчението, което в един миг настъпи.

Още миг тя се намираше в рая, след това бавно и мъчително се върна в реалния свят. Джон-Тревър внимателно се отдели от нея, след това я прегърна и я зави.

— Пейсли, аз... — започна той, но не можа да продължи. Нещо го стягаше в гърлото, очите му горяха и той усещаше, че ако се опита да изкаже с думи как се чувства след тази тяхна нощ, те щяха да се изпълнят със сълзи, които нямаше да може да спре.

С връхчетата на пръстите си Пейсли го погали нежно и се усмихна. Тази нощ тя се раздели с девичеството си. И стана жена. Влюбена жена.

В очите на Джон-Тревър тя съзираше същото щастие, каквото изпитваше тя от тази тяхна първа нощ. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, които се стичаха обилно по страните ѝ, но тя дори не направи опит да ги изтрие, защото на нощната светлина те изглеждаха като малки диаманти.

— Обичам те — промълви той.

— Аз също те обичам.

В този миг те просто не можеха да кажат нищо друго.

Пейсли затвори очи и почувства как се издига високо в облаците от щастието на сбъднатата ѝ мечта. След това се отпусна и заспа спокойна в топлите обятия на Джон-Тревър.

Той бдеше над нея. Внимаваше да не я събуди. Очите му я наблюдаваха, а сетивата му се наслаждаваха на прелестната ѝ женственост. Времето минаваше почти незабелязано, когато бяха заедно.

Той остана буден, защото съзнаваше, че реалността и разумът не могат да се пренебрегнат дори в този момент, а и в главата му се въртяха тежки мисли, от които не можеше да се отърве.

Първо, трябваше да я откара до тях, защото беше убеден, че ако не стори това скоро, откачената ѝ компания, която живееше в къщата, сигурно щеше да извика полиция. В никакъв случай не трябваше да забравя факта, че на този свят, освен тях двамата, живееха и други хора, между които беше и полковник Блэкстоун.

Тя все още не можеше да осъзнае напълно важността на това появяване на баща ѝ. Какви големи промени щяха да настъпят в живота ѝ, ако приемеше неговото бащинство.

Без да се усети, той бе притиснал Пейсли до себе си и тя се размърда, но след някой миг отново заспа. Той зарови лице в косите ѝ и в този момент някакъв страх като кама прободеше сърцето му.

Джон-Тревър съзнаваше, че въпреки взаимността на чувствата им, съществуваше и възможността да я загуби, ако тя пожелаеше да влезе в един свят, в който той никога не би могъл да има достъп.

За първи път в живота си той обичаше и нищо не бе в състояние да попречи на мечтите му да се сбъднат. Но Джон-Тревър знаеше, че няма право само да почива спокойно на тези мечти, защото съзнаваше, че е подвластен на малката, крехка и изящна Пейсли.

Дълбоко в сърцето си той се страхуваше да не загуби Пейсли, а самата мисъл за това го изправяше пред черната бездна на самотата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващата вечер, след като успя да се измъкне от задръстванията по пътищата след работа, Джон-Тревър се добра до къщата на Пейсли. Цял ден не я беше виждал — по-точно от мига, в който се разделиха, някъде около два часа през нощта, когато пак се любиха за кратко. На изпращане той я целуна и почти се разсмя, когато тя, влизайки през входната врата, макар и почти спяща, докосна стъклото. Беше сигурен, че любовта им се съдържа и в това цветно стъкло, и във всеки цвят от дъгата от мечти. Той хареса тази своя мисъл, макар да му стана малко неловко, когато откри съществуването на сантиментално романтичния мъж у себе си.

Когато паркираше колата, лицето му вече беше угрижено. Той си спомни за няколкото проблема, които се изправяха пред плановите им за бъдещето.

Най-големият от тях беше полковник Блакстоун.

Всъщност не беше никак честно да се окачествява така старият човек, помисли си Джон-Тревър, като слизаше от колата. Все пак той бе открил едва сега, че има такава прелестна дъщеря и с пълно право се надяваше на възможността да стане част от живота ѝ — нещо, от което е бил лишен цели двадесет и две години.

Пейсли, само Пейсли можеше да разнищи тази мрежа от проблеми, в която бяха попаднали толкова много хора. Единственото нещо, което той можеше да направи, бе да стои и да чака.

Запъти се бавно към входната веранда и си спомни краткия им разговор по телефона, когато тя му позвъни сутринта. Каза му, че иска да се види с полковник Блакстоун и той обеща да уреди срещата. Накрая Пейсли му каза, че го обича — и това бе целият им разговор.

Денят бе много дълъг за него. Преди още да е стъпил на стълбите, Пейсли вече бе отворила вратата. Беше облечена в червената си жилетка и три четвърти светлокафяви джинси. Щом я видя, сърцето му заби лудо.

— Ела! — каза той, като разтвори ръце, за да я прегърне.

Тя се засмя, затича се по стълбите и след миг вече бе в прегръдката му.

— Вече съм тук.

— Време, е да вървим. Господи, колко ми липсваше днес!

Пейсли не можа да каже нищо в отговор на думите му, защото бе задушена от дълга и страстна целувка, след която и двамата останаха без дъх.

След като я пусна от обятията си, тя пое дълбоко въздух и каза:

— Посрещнах те отвън, защото Максин и кутренцата ѝ се завърнаха вкъщи днес и Боби се занимава сега с тях. Много е забавно, но за да влезеш, ще ти е необходим противогаз, иначе не би изтраял и минута. Грейси пък в чест на тяхното завръщане си боядиса косата в някаква отсянка на зеленото. Странен цвят, наистина много странен. Боби пък го окачестви като ужасен. Професорът постоянно мърмори, че ще изобрети някакви специални съдове за хранене на кучетата, така че като пораснат кутренцата, да има по-малко работа за Боби. Според мен това е една много интересна идея, но... О, Джон-Тревър, толкова се притеснявам за тази среща с полковник Блакстоун.

Той премисли набързо това, което беше казал на Пейсли преди малко, и за свое учудване и удоволствие откри, че е разбрал всичко. След това допря устни до нейните и прошепна:

— Разбирам притесненията ти, мила. — По дяволите, тя наистина беше нервна, но и на него не му бе лесно в този момент. — Хайде да вървим, тук е студено.

Двамата се качиха в колата и когато Джон-Тревър понечи да я запали, изведнъж се спря.

— Не.

— Какво „не“? — попита приглушено тя, като го гледаше втренчено.

Той се обърна към нея, погали я по вратлето, след което се наведе и впи устни в нейните.

При тази ласка сърцето на Пейсли едва не запя от радост. Той отново беше при нея след този ужасно дълъг ден, в който толкова ѝ липсваше, устните му бяха сладки и изобщо изглеждаше великолепно.

Джон-Тревър бавно изправи глава.

— Благодаря ти, имах нужда от това. — Той спря за момент и веждите му се събрчиха угрижено. — Пейсли, аз трябва да знам това,

разбираш ли? Снощи, като те изпращах, ти беше много сънena, а днес телефонният ни разговор беше много кратък и не можах да те попитам за... за това дали не се случи нещо нередно снощи, когато ние с теб... Разбира се, ако не ти се говори...

Тя се усмихна.

— Джон-Тревър, твоята загриженост е много затрогваща, но аз не съжалявам за това, че се любихме. Изобщо беше прекрасно, дори по-красиво, отколкото си представях. Обичам те с цялото си сърце. Всичко, което се случи, беше великолепно. — Тя примигна съблазнително. — Нека го направим пак.

Той се подсмихна леко, изправи се и запали колата.

— Винаги можеш да разчиташ на любовта ми. — Среещна погледа ѝ и се взря в нея за определено време. След това, вече сериозен, добави: — Аз те обичам повече от всичко на света.

— Много се радвам, че е така. Всъщност радвам се е много слаба дума, за да изрази това, което чувствам.

Той поклати разбиращо глава и след това излезе на пътя. За известно време никой от двамата не продума, защото всеки поотделно се бе замислил за нещо свое. Много скоро излязоха извън града на път за планината, като оставиха далеч зад себе си шумотевицата и бъркотията на уличното движение. На едно място той отби от магистралата и потегли по един път, който водеше нагоре.

Малко след това светлините на Денвър вече бяха изчезнали и всичко около тях беше тъмно.

Те пътуваха по прав участък около няколко мили, в края на който Джон-Тревър спря.

— Погледни нататък — посочи той едва виждащите се светлини в далечината. — Там горе се намира къщата на полковник Блэкстоун.

Пейсли се наклони напред.

— Боже мой, та тя е огромна. Не мога да я видя ясно в тази тъмнина, но там има толкова много светлини, че...

— Той си я е проектирал сам. Това е само една от способностите му. Построена е така, че създава впечатление, че се е появила първо тя и чак след това зъберите, които я ограждат. Разположена е стъпаловидно, на три етажа, всеки от които излиза на веранда, облицована с дъски от секвоя. Прозорците на всяка стая се простират от пода до тавана и предоставят прекрасна гледка към всички посоки.

Къщата е огромна, но уютна, удобна и приветлива. Предоставил е няколко стаи на Джордж — иконом-готвач, който идва всеки ден от града. Няколко специализирани издания за архитектура го бяха молили да напишат материали със снимки за къщата, но той винаги отказваше. Това място е неговото убежище.

Джон-Тревър запали колата и потегли, но погледът на Пейсли остана прикован към светлините на имението.

Боже мой, тя искаше да каже на Джон-Тревър да обърне колата и да се върнат обратно в града, в нейната къща, в нейния свят. Тя искаше да го грабне за ръката и да бягат, като не позволят на нищо и на никого да се меси в тяхната любов, в техните планове за бъдещето. Но не можеше да постъпи така, защото полковник Уилям Блэкстоун беше неин баща. Това бе човекът, при спомена, за когото лицето на майка ѝ засияваше. Той ѝ бе подарил цветното стъкло, което беше нейната дъга от мечти. Полковник Блэкстоун бе човекът, който майка ѝ бе обичала, а тя беше резултатът от тяхната любов.

Сега трябваше да реши като какъв да му отреди място в живота си. Като баща? Изглеждаше ѝ някак неестествено. Бащи имаха и другите, а ето че и тя вече имаше. Но на този свят беше и Джон-Тревър — нейната любов, нейният живот. Боже господи, колко неща трябваше да решава наведнъж!

Джон-Тревър подкара колата по криволичеция нагоре път, като светлините на къщата ставаха все по-ярки с приближаването им. Накрая се изправи пред тях с внушителния си вид. Той зави към външната врата и спря.

— Готова ли си? — попита я.

Тя се поколеба за около миг и после каза:

— Да.

Той се протегна и взе ръката ѝ в своята.

— Ти не си сама, Пейсли — каза той с тих и нежен глас. — Ние сме двама, две половини на едно цяло. Аз съм тук, за да направя всичко, което поискаш. Ако желаеш да говориш с полковника насаме, аз няма да ти направя никакъв проблем.

— Не, не, Джон-Тревър. В този момент аз искам да си до мен.

— Значи ще бъде така.

Хванати за ръка, те влязоха в двора и прекосиха широката входна веранда. Той позвъни на вратата и Джордж почти моментално отвори.

— Добър вечер, госпожице Кейн, господин Пейтън. Заповядайте вътре. — Те влязоха в едно подредено, покрито с паркет антре. — Как са Максин и малките й?

— Много са добре — каза Пейсли, като се усмихна. — Кутренцата са очарователни, а Боби полага много грижи за малкото семейство.

— Радвам се да го чуя. — Джордж поклати одобрително глава. — Ами... Как е Грейси, тя е много очарователен човек и аз просто искам да попитам как се чувства. — Той направи опит да прочисти гърлото си.

— Ами Грейси си е все същата ексцентричка. Сега косата й е зелена. Не със зеленикав оттенък, а чисто зелена. Боядиса си я така в чест на завръщането на Максин и малките й вкъщи.

— Е, това е нещо — каза Джордж, усмихвайки се. — Какъвто и да е зеленият й цвят, аз се обзалагам, че тя изглежда много добре. Ако си спомните, може да предадете най-сърдечните ми поздрави на Грейси.

— Бъдете сигурен, че ще направя това, Джордж.

Изведнъж — на тях поне им се стори така — Джордж като че ли започна много да харесва върховете на обувките си.

— Полковникът е на обичайното си място — каза той, като погледът му все още бе концентриран на същото място. — Можете да отидете при него веднага. — Той се обърна и забърза нанякъде.

— Грейси и Джордж? — въпросително промърмори Джон-Тревър. — Това наистина ще бъде забележителна двойка. — Той сви рамене и погледна към Пейсли. Очите й бяха широко отворени и загледани нанякъде, цялата беше пребледняла и от вида й той разбра, че не бе чула дума от това, което й каза.

— Пейсли, поemi дълбоко въздух и се отпусни. Всичко ще бъде наред.

В мислите си Пейсли викаше съдбата. Дали ще й помогне? Сигурно този път не. Та тя бе предложила всичко до този момент, а изборът, който Пейсли трябваше да направи, си беше чисто лична работа.

Джон-Тревър нежно я прегърна и така двамата прекосиха хола и застанаха в преддверието на една обширна стая. Въздишка на възхищение излезе от устата на Пейсли.

Без да е видяла нито едно от другите помещения на къщата, в този миг тя бе убедена, че това е любимата стая на полковника. Високи от пода до тавана библиотеки стояха от двете страни на изградена от бял камък камина, в която гореше огън, чиито пламъчета пукаха гостоприемно. Пред нея имаше високи черни кожени кресла, а зад тях върху шоколадовокафявия килим бяха подредени с вкус и много други мебели. Стаята беше прелестна, в нея човек можеше да намери уют и в мразовит зимен ден, и в лятна жегата.

— Добър вечер, полковник — каза Джон-Тревър и старият човек се изправи от коженото си кресло.

Той беше облечен в тъмни панталони и кафяв домашен халат с ревери от черно кадифе.

— Влезте, влезте — покани ги той с приветлива усмивка. — Пейсли, седни до мен, моля те. Джон-Тревър, придърпай насам още един стол. Да ви донеса ли нещо на пиене?

— Не, благодаря — отвърнаха и двамата в един глас. Пейсли седна на указаното ѝ място и се почувства като в цветовете на голяма мека бяла ружа. Джон-Тревър донесе за себе си по-малък фотьойл и се настани до нея.

— Полковник, Пейсли ме помоли да остана тук по време на вашия разговор. Ще ви преча ли с присъствието си?

— Не, разбира се, Джон-Тревър. — Полковникът въздъхна. — Пейсли, трябва да ти призная, че това бе един много напрегнат ден за мен. Имаше моменти, в които просто бях убеден, че времето е спряло.

— Да, и при мен беше същото — отвърна тя.

„Боже мой, и аз се чувствах така“ — помисли си Джон-Тревър. Напрежението в стаята бе непоносимо. Толкова неща зависят от тази вечер — неговият живот, бъдещето му, а той не можеше да направи нищо, освен да слуша и да гледа мълчаливо. Да бъде морална опора на Пейсли и да засвидетелства преданост към полковника, но без да си отваря устата. Той не можеше да вземе нещата в свои ръце, нито пък желаше да го направи за нищо на света.

— Мога ли да започна аз? — каза Пейсли с малко по-висок тон от обичайния си. — Разбирам, че се намираме във вашия дом, че вие не искате да бъдете нетактичен, но...

— Давай направо, мила моя — каза старият човек.

Тя пое дълбоко дъх и продължи:

— Надявам се, че можете да разберете колко ми е трудно да осъзная след всички тези години, че виждам своя баща, когото никога не съм знаела, че ще срещна. Просто седях и като молитва повтарях наизуст: „Полковник Блэкстоун е моят баща“. Сега тук ви гледам, гледам и себе си в огледалото, но виждам само мен и някаква прилика с майка ми. Изобщо не се съмнявам, че вие сте моят баща, но просто още ми е трудно да осъзная напълно този факт.

— Мисля, че те разбирам. Аз се чувствах по същия начин преди две седмици, когато за първи път разбрах, че имам дъщеря.

— Майка ми — продължи Пейсли, — ви обичаше много. Сигурна съм, че вие знаете това, но аз исках лично да ви го кажа. Убедена съм, че ако някога е възнамерявала да се омъжи, единствения, когото би избрала, сте вие. Но тя не можеше да направи това, защото беше... беше като вятъра, носеше се тук и там, спираше да си почине за малко на земята и после отново продължаваше своя болен танц. И въпреки всичко, тя беше прекрасна майка, винаги до мен, когато се нуждаех от нея, никога не бе заета с други работи, когато исках да споделя нещо с нея или да ми обърне повече внимание.

Полковник Блэкстоун кимна в знак на съгласие.

— Кенди беше забележителна жена. В живота си не съм обичал никоя друга, освен нея. Аз я нараних, Пейсли. Не мога да отрека това. Бях толкова високомерен, като си мислех, че с богатството си мога да постигна всичко, каквото пожела. Дълбоко се лъжех. Когато накрая разбрах, че Кенди не може да бъде моя, аз я оставих, за да не ѝ причинявам повече болка. Истински се радвам, че впоследствие тя си е спомняла само хубавите неща между нас и не се е връщала към глупавата ми постъпка.

— Разбирам това, което ми казвате. Аз мислех дълго и непрекъснато повтарях всичко в съзнанието си. Всеки път попадах в един кръг, от който не можех да изляза. Толкова много въпроси, а нито един отговор.

— Какви са въпросите?

— Вие сте моят баща, аз съм вашата дъщеря. Какво толкова сложно? Защо трябва да променям стила си на живот, защо трябва да влизам в нова среда? Ами ако аз не приема вашите пари, от които всъщност нямам нужда и не ги желая? И постъпя така, както е

постъпила майка ми, тогава не бихме ли могли да поддържаме връзката и при тези обстоятелства?

— Няма да бъде никак трудно — отвърна полковникът с въздишка. — Пейсли, колкото и смешно да звучи, пресата е създала впечатление, че аз съм много интересен човек, особено тук, в Колорадо. Те едва ли не ме считат за емблема на щата. Бедното момче става много богат мъж и всякакви дивотии от този сорт. Миналата вечер някой ме разпознал, когато се бях направил на келнер в ресторанта, и оттогава телефонът ми непрекъснато звъни. Просто излишно е да ти казвам колко пъти съм си сменял номера, но те винаги го откриват.

— И какво казахте на журналистите? — попита Джон-Тревър.

— Джордж им изтърси нещо от сорта на това, че масата, на която сервирах, е свързана със скъп за мене спомен за стара любов. Аз лично предпочитам да ме считат за ексцентричен и богат откачалник и да обръщат внимание на мен, отколкото на тези, пред които играя ролята на келнер.

— Не звучи лошо — забеляза Джон-Тревър.

— Нещата се свеждат до това, Пейсли — продължи полковникът, — че ако репортерите ме забележат да идвам често у вас, ще започнат постоянно да се навъртат наоколо. Те или ще оповестят, че имам млада любовница, или ще разкрият истината. Дори да се откажеш публично от наследството, дори и след смъртта ми, никой няма да ти повярва. Така ти ще попаднеш в един омагьосан кръг, който е орисия за богатите хора, които са в центъра на общественото внимание.

— От това, което казвате, излиза, че на света има само два цвята, черен и бял — намеси се в разговора им Джон-Тревър. — Или Пейсли излиза от живота ви завинаги, или влиза във вашия свят с всичките му задължения и условности. А от това, че вие сте изключително влиятелен и силен човек, следва, че за вас не съществува средно положение.

— Правилно — забеляза полковникът.

— Мисля, че разбирам. — Пейсли промълви тези думи и се загледа в огъня.

Минаха няколко минути, в които никой от тях не обели дума. Джон-Тревър и старият човек бяха впили погледи в Пейсли, а тя все още гледаше огъня.

— Спомняте ли си — наруши тя мълчанието, като се обърна към полковника, за да улови погледа му, — една рокля от черен сатен, която имаше майка ми? Беше без презрамки. Горната ѝ част плътно прилепваше до тялото, а полите ѝ от тънък шифон се спускаха надолу свободно върху стегнатата фигура под тях. Когато се завърташе, полите ѝ се издигаха във въртеливо движение и се създаваше впечатление, че тя лети.

— Да, спомням си много добре тази рокля. Всъщност аз наех моделиера и му поръчах да я изработи специално за нея.

— Може би точно затова тя беше любимата ѝ дреха. — Пейсли се усмихна. — Спомням си, имаше зимни нощи, в които маман я обличаше специално заради мен. В такива моменти тя пееше и двете с нея танцувахме из стаята.

Полковникът кимна утвърдително.

— Мога да си представя много ясно това. Спомням си, веднъж с нея вървахме по улицата и аз ѝ купих един огромен букет от уличен продавач и тя на всеки срещнат даваше по едно цвете. В този ден Кенди направи много хора щастливи. Друг път...

Пейсли и старият човек продължиха да си разказват спомени за Кенди Кейн, а Джон-Тревър стана и прекоси стаята, за да си налее от любимото си бренди. Той стоеше в сянката на завесите и слушаше как разговарят помежду си баща и дъщеря, в спомени за един човек, който бе значил много и за двамата, но когото той не познаваше.

Вместо да пие на малки части от скъпоценната течност, Джон-Тревър отпи голяма глътка, за да го стопли от обземащия го хлад.

Връзката между полковник Блэкстоун и Пейсли Кейн ставаше все по-зрима. Те приличаха на две копринени нишки, които се приближават една към друга. В това време той се чувстваше самотен в тъмнината.

Ако не беше любовта му към Пейсли, сигурно щеше да се радва много на тази картина, даже щеше да похвали сам себе си за добре свършената работа. Да, но той бе тук, защото обичаше Пейсли, и в този момент тъмни облаци се струпваха над главата му.

Някъде след около час полковник Блэкстоун изведнъж стъписано каза:

— Боже мой, Пейсли, колко бързо лети времето! Погледни часовника.

— Толкова ми е хубаво, че размених спомени за майка си с човек, който истински я е обичал. Просто сега не мога да ви кажа колко много значи за мен тази вечер.

— За мен също — каза старият човек, като се усмихна топло. — Но аз не искам да си спомням само за годините, когато ние не знаехме един за друг. Просто няма смисъл и се надявам в оставащите ми оскъдни дни на тази земя ти да бъдеш част от моя живот. Моля те, кажи ми, взе ли някакво решение по въпроса дали да ме признаеш за твой баща?

Всяко едно мускулче от тялото на Джон-Тревър се беше свило, а челюстите му щяха да се счупят от стискане. Той постави чашката си с бренди на масата и впи поглед в Пейсли.

— Мисля, че вече няма никакъв проблем за решаване — каза тя. — Вие сте моят баща, а аз — вашата дъщеря. Каквито и неприятности да се изправят пред нас, когато това стане обществено достояние, ние ще се справяме с тях двамата заедно. Не бих могла да изляза от живота ви, когато едва сега открих вашето съществуване. Това е невъзможно, както е невъзможно да се разделя с Джон-Тревър. — Тя погледна към стола, на който бе седял той.

— Джон-Тревър, къде си?

— Тук съм. — Той излезе иззад завесата и се облегна на камината.

Полковник Блэкстоун хвана Пейсли за ръцете и възторжено се усмихна.

— Никога няма да забравя тази нощ — радостно възкликна той. — Аз имам дъщеря. Дъщеря!!! Нека всички да разберат. — Погледна към Джон-Тревър и добави: — Скоро ще имам и зет.

— Това е нашето намерение — каза Джон-Тревър замислено. — Аз още не съм поискал официално ръката ѝ, но и двамата се обичаме много силно.

— Това трябва да се полее с шампанско — каза полковникът и се изправи на крака.

Пейсли също бе права.

— Уилям, изслушайте ме още малко. Грейси, Боби и професорът са също част от моето семейство. А, щях да забравя — и Максин също.

— Нашето семейство — поправи я полковникът. — Тази вечер искам да не се притесняваш за никого и нищо. Ние ще се погрижим за

всичко по-късно. Сега ще празнуваме. Ще отида да извикам Джордж и ще вдигнем на здравица за щастливото и светло бъдеще — каза той и излезе от стаята усмихнат.

Пейсли отиде до Джон-Тревър, обви го през кръста с ръце и облегна глава на гърдите му. Той я прегърна.

— Джон-Тревър, имам чувството, че сънувам най-красивия сън на света и изобщо не искам да се събудя. Наистина ли ще се оженим?

— Да — каза тихо той. — Ако, разбира се, приемеш предложението ми.

Тя го притисна още по-близо до себе си.

— Разбира се, че ще го приема. Аз те обичам. Нещата около мен се развиват с шеметна бързина, но сега изобщо не искам да мисля за тях. Тази нощ е много специална за мен. Толкова много те обичам. А най-хубавото нещо е, че имам баща, който е луд по дъщеря си. Моята дъга от мечти е изумително красива. Аз съм щастлива, Джон-Тревър, много щастлива.

Той я целуна нежно:

— Ти заслужаваш щастието си. Всичко е така, както трябва да бъде. — Той я приближи още повече към себе си и тя със сладка въздишка изрази удоволствието си да бъде толкова близо до него.

Джон-Тревър обаче не бе толкова спокоен. Той се бе загледал някъде в нищото, а сърцето му щеше да се пръсне от притеснение. Да си влюбен бе точно така, както си го бе представял преди. Ужасно!

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Госпожице Кейн — още на стълбите, преди да влезе в библиотеката, я пресрещна един журналист, — вярно ли е, че вие с Джон-Тревър Пейтън сте отскочили до Лас Вегас, за да сключите брак набързо?

— Къде възнамерявате да живеете? — атакува я друг, като се опитваше да си пробие път напред. — С парите на полковник Уилям Блакстоун можете да се заселите, където искате на този свят.

— Заедно ли ще живеете с полковника? Сключихте ли официално брак? Ако не, кога ще бъде сватбата?

— Ами хората, които сега живеят във вашата къща? Ще продължават ли да стоят при вас... това благотворителна дейност ли е?

— Истина ли е, че господин Пейтън се е завърнал в Лос Анжелис? Да не сте се скарали?

— Моля ви, не ми задавайте въпроси — каза тя, като изтриваше внезапно появилите се сълзи. — Така блокирате входа на библиотеката и хората не могат да влизат. Началниците ми ме помолиха да оставя бележка, че отсъствам, защото с тази непрекъсната триседмична блокада след пресконференцията на баща ми вие изцяло нарушихте работата на библиотеката. Оставете ме на мира! Моля ви!

— Вие сте златното момиче на Америка, госпожице Кейн — каза най-близкостоящият до нея журналист. — Хората се интересуват за всичко около вас. Например косата ви естествено къдрава ли е?

— Трябва да вървя — каза тя и се опита да заобиколи тълпата. — Моля ви, направете ми път да мина.

— Още един въпрос, госпожице Кейн...

Тя се спря и със святкащи от гняв очи огледа един по един цялата тълпа журналисти.

— Не! Няма да отговоря на нито един въпрос. Вие превръщате живота ми в кошмар. Дотам сте обсебили личния ми живот, че нямам и минута спокойствие. Сега ще вляза в колата си, като ви моля — спрете,

настоявам да спрете целия този ужас около мен. Ясно ли се изразих? Довиждане!

Тя се измъкна от тълпата и закричи към колата си с високо вдигната глава.

Журналистите застинаха на местата си и само я наблюдаваха как крачи гордо към паркинга.

— Ха — каза един от тях, — тя си имала и рогца и знае кога и как да ги показва.

— Вече приключих с материала си за днес, но откровено казано, това е прекалено сложен случай, за да се захване с него човек. Тя, разбира се, ще охлади страстите си и ще привикне да бъде в центъра на вниманието. Цяла Америка е луда по тази Пепеляшка и главният редактор ще ми духне под опашката, ако не успея да отразя този феномен.

— Дяволски си прав! Добре ще е да направи нещо и да спре този интерес към себе си. Е, стига толкова, момчета. Да идем да пийнем по една бира.

Пейсли спря на светофара, за да изчака червената светлина и избърса сълзите от страните си. „Какво става с мен?“ — помисли си тя. Какво бе направила, та сега нещата от живота ѝ се изплъзваха от контрола ѝ.

Идеята на полковник Блэкстоун да даде пресконференция, на която да съобщи, че за негова огромна радост той е открил, че има дъщеря, и по този начин да представи нещата в истинската им светлина, имаше обратен ефект. Това, което той си представяше, че ще бъде материал за първа страница за деня и след това забравено, се превърна в една непрекъснато увеличаваща се вълна от интерес и възбуда.

Всичко е като във филм на ужасите, мислеше си потиснато тя. Когато светофарът светна зелено, тя потегли напред. Навсякъде ѝ се привиждаха журналисти, които крещяха срещу нея, тикаха микрофоните в лицето ѝ и щракаха с фотоапаратите. И днес шефовете я извикаха и я посъветваха да си вземе отпуск, докато нещата се поуталожат.

— По дяволите, по дяволите! — промърмори тя. Толкова ѝ липсваше Джон-Тревър. — Преди десет дни, когато замина, той каза, че не иска да отива, но много важни неща в службата изисквали

неговото присъствие в Лос Анжелис. Те почти не бяха имали време един за друг през десетте дни преди заминаването му, с изключение на два-три пъти, когато бяха успели да се измъкнат през кухнята и да се доберат до стаята му в хотела.

При спомена за това една лека усмивка се изписа върху устните на Пейсли. Там горе, при заключени врати, отделени от света, те се любеха прелестно и през това време имаха чувството, че са сами в цялата вселена. Това обаче бе само за нищожно кратко време и скоро трябваше отново да се сблъскат с досадните представители на пресата.

С течение на дните, в които той бе отделен от нея, Джон-Тревър започна да губи контрол върху себе си. В един момент едва не стовари юмрука си в лицето на един нахален репортер. Още преди да замине за Калифорния като че ли беше малко встрани от нея и с всеки следващ ден ставаше все по-мълчалив и напрегнат. Тя почти не можеше да си спомни кога за последен път беше усмихнат или радостен.

Пейсли паркира колата пред къщата, хвърли бърз поглед наоколо и си отдъхна с облекчение, като забеляза, че наоколо нямаше журналисти. Забързана, тя прекоси тротоара, отвори защитната врата и закова изстиналия си поглед върху цветното стъкло. Понечи да го докосне с треперещата си ръка, поколеба се за миг и в следващия се задави от неудържим плач.

— Боже господи, Джон-Тревър — изхлипа тя, като сълзите обилно се стичаха по страните ѝ.

Струваше ѝ се, че всичко рухва и тази разруха се причиняваше от чужди хора, които се опитваха да надникнат и в най-съкровения тайни на живота им, точно както се изследват пеперуди под микроскоп. Трябваше да намерят начин да спрат тази лудница около себе си, преди да е станало непоправимо късно.

Тя погали нежно с връхчетата на пръстите си цветното стъкло и прошепна:

— Толкова, толкова много те обичам, Джон-Тревър. През целия си живот съм била в помощ на хората, а сега кой ще ми помогне на самата мен?

Тримата братя Пейтън бяха почти еднакви на ръст и телосложение, като всеки един беше със сини очи и гъсти вежди.

Същевременно се различаваха единствено по цвета на косата. Докато Джон-Тревър беше тъмнокестеняв, Пол-Антъни — най-големият, имаше гарвановочерна коса, леко прошарена около слепоочията. Джеймс-Стивън, най-малкият, беше сламенорус и прическата му постоянно се нуждаеше от облагородяване.

Пол-Антъни се намръщи, като обърна погледа си към Джон-Тревър, който, свит в един стол срещу бюрото, разказваше за това, което му се беше случило след заминаването за Денвър преди месец.

— Това е изумителна история — каза Пол-Антъни, след като брат му приключи с разказа си. — Аз четях във вестниците за теб, но си мислех, че повечето е измислица. И ако не изглеждаше толкова измъчен след десетдневна безсъница, щях да считам, че се опитваш да ме преметнеш. Защо не си дойде по-рано, за да махнеш тези неприятности от главата си?

— Имах нужда да остана за известно време насаме със себе си — отвърна Джон-Тревър. — А и не исках да развалям настроението ви, след като знаех колко сте щастливи двамата от раждането на Крис-Ноел на Коледа. Просто не исках да ви стоварвам излишни неприятности на главата.

— По дяволите, Джон-Тревър, та нали братята са точно за това. Наистина Джеймс-Стивън и Мати са все още в Ирландия на гости у нейните роднини, но аз съм тук и дори не знаех, че ти си се завърнал отново в града. Друго нещо, което не мога да разбера, е защо не си се обадил на Пейсли, откакто си напуснал Денвър.

Джон-Тревър стана от стола и закричи към прозорците, които откриваха величествената гледка на Лос Анжелис. Дебел пласт смог като пелена бе обвил града.

— Аз исках да говоря с Пейсли — започна тихо той, — тя ми липсва страшно много, но... — Той спря и вдигна поглед към брат си. — Имах чувството, че съм попаднал в един омагьосан кръг след пресконференцията на полковник Блэкстоун. Аз бях постоянно с Пейсли и полковника. Виждах щастливите усмивки по лицата им, когато споделяха спомени за майка й...

— И какво?

— Обикновено вечеряхме у полковника и там чувах как Пейсли се възхищава на финия и изящен китайски кристал, през който можеш спокойно да виждаш всичко. И на ред други неща. Една нощ, когато

настъпи часът за разказване на спомени, полковник Блэкстоун започна да говори за Париж и виждах как при това Пейсли не изпускаше нито една негова дума. С какво, по дяволите, аз мога да се меря с тях?

Пол-Антъни запази видимо спокойствие и каза:

— Вие с Пейсли се обичате, нали? Дори да е само това, този факт сам по себе си е изумителен. Проблемът е в това, че ти не знаеш какво е любовта. Каква сила представлява тя, когато двама души се обединят в едно от нея. Всъщност ти направи ли си труда да я питаш как се чувства тя в цялата тази бъркотия?

— Не. Ние не сме говорили за това, защото няхаме време и възможност. Пресата просто ни направи луди. Репортерите ни следяха ден и нощ.

— Да, аз можах да се убедя в това от неспирните публикации на първа страница, но откъде да науча, че ти си се крил тук, в Лос Анжелис?

— Аз не се крия — почти извика Джон-Тревър. — Аз просто се махам от погледа на Пейсли, за да може тя обективно да оцени нещата в тази бъркотия. Аз не мога да ѝ дам това, което баща ѝ може, и ще се оттегля от живота ѝ, ако тя... О, по дяволите, не разбираш ли? Аз изобщо не възнамерявах никога да се влюбя, да остана гол и незащитен заради чувствата си, но ето че сега съм влюбен в Пейсли. Да, добре, тя също ме обича, но това не е никаква гаранция, че ние двамата имаме някакво бъдеще заедно. Всичко е толкова оплетено и...

— Страшно? — с тих глас каза Пол-Антъни, като се опита да отгатне мисълта му. — Така ли стоят нещата, Джон-Тревър? Да не би да се страхуваш от това, че поемаш път към неизвестното, път, по който никога не си мислил, че можеш да вървиш?

— Пол-Антъни, млъкни!

— Добре, аз млъквам — каза Пол-Антъни, като вдигна и двете си ръце. — Но за теб е добре да поразсъждаваш над това, което ти говорих тази вечер. Ти просто се опитваш да стовариш проблема с цялата му сложност върху Пейсли и полковника. Накрая бих ти препоръчал да се сещаш по-често и за роднините си.

— Нищо не разбираш — каза Джон-Тревър и се запъти към вратата, после се спря и обърна поглед към брат си отново. — Проблемът е там, че Пейсли се раздвоява между това, което аз мога да

й дам, и това, което й предлага баща й. — Той поклати глава объркано. — Всъщност забрави за всичко това. Аз се връщам в Денвър.

— Чакай, какво ще правиш там?

— Ще ти кажа по-късно, Пол-Антъни. А сега трябва да вървя. — Той опита да се засмее на глас, но от това излезе само глух безрадостен звук. — Нищо ново под слънцето. Това не са бабини деветини, а дълбоката истина. Нищо ново няма на този свят, историята само се повтаря. Довиждане.

— По дяволите, какво... — Пол-Антъни заръкомаха по посока на брат си, но онзи вече бе затворил вратата зад себе си. — По дяволите!!!

В късния следобед на същия този ден Джон-Тревър се намираше вече пред входната врата на къщата на Пейсли. Денят беше необичайно топъл за сезона. Нямаше никакъв сняг и птичките весело чуруликаха, сякаш говореха на пухкавите облачета, които се виждаха тук-там по синьото небе. Бе един прекрасен ден в Денвър, но на Джон-Тревър Пейтън изобщо не му беше до това.

Той дръпна вратата и изведнъж изтръпна. Мускулите му го заболяха от внезапно обзелото го напрежение. Сърцето му заби лудо и ушите му закънтяха от някакъв вътрешен шум.

Цветното стъкло го нямаше.

— О, господи! — прошепна той, като съзря грозното парче картон, което бе сложено на неговото място.

С трепереща ръка натисна бутона на звънеца. Чу се познатият сигнал от познатата песничка. След това вратата се отвори Пейсли.

В черни джинси и светлочервен пуловер, притиснала до тялото си цветното стъкло, тя стоеше пред него и го гледаше с големите си черни очи.

Обичам те, искаше да изкрещи той.

— Мога ли да вляза?

Тя отстъпи назад и той мина през вратата. Велпапетото, което се виждаше на пода, без съмнение бе предназначено за опаковането на цветното стъкло. Погледите им отново се срещнаха.

— Виждам, че заминаваш — каза той с плътен, напрегнат глас. — Ти се местиш да живееш при полковника, нали? В неговия дом, живот, свят...

— Джон-Тревър, аз...

Той вдигна ръка, за да я спре:

— Виж, аз те разбирам. Аз наистина те разбирам. Сутринта казах на моя брат Пол-Антъни, че в живота всичко се повтаря. Това тук потвърждава само думите ми.

— Но...

— Моля те, нека да завърша. Преди двадесет и пет години полковник Блэкстоун се разделил с Кенди Кейн, защото я е обичал истински и поставял нейното щастие над своето. Тя искала живот, много по-различен от този, който ѝ предлагал полковникът, и той уважил нейното решение. Обичал я толкова много, че не можел да не я остави на свобода.

Джон-Тревър преглътна тежко и продължи:

— И сега историята се повтаря. Аз те обичам, Пейсли. Толкова дяволски те обичам, че съм готов да се разделя с теб. Виждам, че си решила да отидеш при баща си и това е много добре. Това е много добре, защото ти наистина заслужаваш всичко, което той ще ти даде. Дойдох тук, за да ти го кажа лично. Недей да се чувстваш виновна за нищо. Обещай ми, че няма. Аз ще се оправя, обещавам ти. Любовта е едно тежко и трудно пътуване и не знам дали ще мога да го понеса. Е, хайде, желая ти щастие. Ти наистина го заслужаваш.

Пейсли остави цветното стъкло на малката масичка до вратата, след това се извърна и погледна към Джон-Тревър.

— Аз ще тръгвам. Пожелавам ти да имаш прекрасен живот и... Сбогом, Пейсли! — каза той и посегна към дръжката на вратата.

— Джон-Тревър Пейтън — гласът ѝ го сепна, — ако ти излезеш сега оттук, аз ще те натикам в първата преспа, която се появи пред очите ми. Не мърдай от мястото си, докато аз не кажа това, което имам.

Той примигна един-два пъти, понечи да проговори, но се спря и след това отпусна ръка от дръжката на вратата и обърна лице към нея.

— Най-напред, господин Пейтън — започна тя, като решително повдигна брадичката си, и с огромно желание гласът ѝ да не трепва, продължи: — Искам да ти кажа, че ти си един отвратителен негодник заради това, че не ми се обади през последните десет дни.

— Но аз...

— Мълчи!

— Но...

— Това наистина бе отвратително от твоя страна и аз не мога да го извиня с нищо. Сега да минем по-нататък. След твоето заминаване аз се почувствах напълно съкрушена и разбита от всичко това, а отделно и от нахалните журналисти, които не ми оставиха нито миг спокойствие. Беше все едно, че сънувам някакъв кошмар, който няма край. Тогава реших да дам малко почивка на съдбата и взех нещата в свои ръце.

Джон-Тревър погледна към цветното стъкло и след това към Пейсли.

— Виждам, че е така.

— Не ме прекъсвай повече!

— Добре.

— Докъде бях стигнала? А, да. До това, че взех нещата в свои ръце. Срегнах се с баща си преди няколко дни и проведохме дълъг и приятен разговор. След това се събрахме тук цялото семейство, включително и Максин, и им изложих моята идея. Баща ми, както знаеш, има огромна къща и...

— Пейсли, моля те, самият факт, че заминаваш при баща ти, е достатъчно болезнен за мен, за да слушам сега и подробностите за това как си стигнала до това решение. Ти знаеше, че трябва да постъпиш така, че аз съм самостоятелен човек и че няма да приема никакви пари от полковник Блэкстоун след сватбата. Ти направи вече своя избор, нека не го коментираме повече. Всичко е свършено.

Тя постави ръце на коленете си и очите ѝ се смалиха.

— Върви по дяволите, Пейтън!

Той я зяпна с учудване.

— О, Джон-Тревър — каза тя с малко по-мек глас, — аз не само слушах какво ми говориш, но и те чувах. Аз знам всичко. Ти не си поискал да се влюбваш, но това случайно е станало, след което се появили много и различни проблеми, които се появили от това, че срещнах баща си. Ти се страхуваш да не изпиташ болка. Аз понякога също се страхувам, скъпи.

— Ти? Та ти искаше да се влюбиш, Пейсли!

— Да, наистина исках и се надявах съдбата да ми предостави тази възможност. Но през последните няколко седмици имаше моменти, когато всичко бе толкова непоносимо, че аз започнах да се страхувам, че няма да имам сили да го понеса. На теб може би ти е

било по-ужасно, защото и преди си бил отрицателно настроен към любовта. Аз искрено съжалявам, Джон-Тревър, че не можах да надмогна проблемите си и да видя колко много неприятности си имал ти през това време. Не се учудвам, че искаш да си отидеш от мен. Ясно ми е също защо се страхуваш и искаш да сложиш край на всичко това.

— Хей, ти говорила ли си с Пол-Антъни?

— Не, а ти млъкни и ме слушай!

— Извинявай.

— Джон-Тревър Пейтън, аз те обичам. Обичам те повече от всичко на света и не ме интересува никой и нищо друго. Обичам те до смърт. Ти си моята дъга от мечти, всеки един цвят от нея, освен един, който оставям за децата ни. Аз казах всичко на баща ми, той ме разбра и каза, че нещата трябва да стоят точно по този начин. След това взаимно се съгласихме, че нито той трябва да се чувства самотен, нито моята челяд трябва да остане без грижите ми и всички те — Грейси, професорът, Боби, Максин и малките й се преселиха в къщата на полковника.

— Ти трябва да ги видиш колко са щастливи сега. Джордж е просто поразен от Грейси, а тя се чувства на седмото небе в новата кухня. Боби се грижи за колекцията от превъзходни коли на полковника и те двамата планират да участват в парад на стари автомобили. Баща ми предостави едно огромно помещение на Максин и кутренцата й и те по цял ден играят и се разтапят от удоволствие. Слънце и смях заливат сега цялата къща, Джон-Тревър. Ти можеш да ги почувстваш веднага щом влезеш вътре.

— А ти? Ти как си, Пейсли?

— Аз нямах вест от теб, Джон-Тревър, цели десет ужасни дни. — Очите и се изпълниха със сълзи. — Но не обвинявах за това съдбата, просто не исках да приема факта, че ти не ме обичаш и си си отишъл завинаги. Мили, нима не разбираш? Аз извадих цветното стъкло, за да го взема със себе си, когато тръгвам за Лос Анжелис. Аз идвам при теб, не се местя при баща си.

— Наистина ли, Пейсли?

— Журналистите ще ни оставят на мира веднага щом разберат, че аз не се държа като дъщеря на полковник Блэкстоун, а като твоя съпруга и майка на децата ни. Полковникът и челядта ми са много благодарна и интересна тема за дискусии, отколкото ние. Ние ще им

ходим на гости за празниците и при по-специални случаи, както приляга на добра дъщеря и зет. Разбираш ли ме сега? Нали това желаше? От този ден нататък аз съм цялата твоя, Джон-Тревър, ако, разбира се, ти искаш това! — Тя се опита да спре напирания плач в гърлото си. — Обичам те повече от всичко на този свят.

Джон-Тревър простена и я взе в прегръдките си, като я притискаше толкова близо до себе си, че тя едва дишаше.

— Аз май премислях нещата повече, отколкото трябва — призна той. — Бях решил да си отида, така както е постъпил полковникът с майка ти. Сега разбирам, че съм постъпвал така именно поради страх. Аз бягах от себе си не от теб. Пейсли, искаш ли да се омъжиш за мен, да бъдеш моя жена и да имаме много, много деца?

— Да, да!!!

Тя вдигна глава, за да го погледне, и видя сълзи да блещукат в сините му очи. В този миг сърцето ѝ щеше да се пръсне от любов към него.

Усмихна се, при което той се сниши и я целуна. С тази целувка той запечатваше техния съюз за цял живот. В този момент на света за тях не съществуваше нищо друго и никой друг.

В същия този миг иззад облаците в стаята проникнаха слънчевите лъчи и се отразиха в цветното стъкло. Това сякаш беше знак от съдбата, която по този начин им даваше благословия.

Бляскащите и трептящи цветове се изливаха обилно върху Джон-Тревър и Пейсли като водопад и всичко това бе тяхната прелестна дъга от красиви сънища.

Издание:

Джоун Улиът Пикарт. Мечтата на Пейсли

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1992

Коректор: София Яневска

ISBN 954-459-032-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.